

BURMESE
CLASSIC

ဂျူးနောင်းမြင့်
မြန်းဝင်းမြင့်

www.burmeseclassic.com

မိုးတဝန် ဆယ့်သုံးနှစ်

ပြည်ထောင်စု မဟိုက်ကွဲ

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မဟိုက်ကွဲ

အချစ်အခြာအာသာ တည်တံ့နိုင်ခြင်း

မိုးတဝန်

မိုးတဝန်

မိုးတဝန်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ၁၁၁ ခုအရ
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ဝေဖန်ကွဲသား တာဝန်ရှိပါသည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပတားကွဲ ပုဆိန်မိုး တဆိုင်တဆိုင် ဝါဒများထား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများထား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများထား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများထား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ခပ်စွာ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- * အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- * ဒိုင်မောသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * ရေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းထားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူမှုရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် လူကြီးအဖွဲ့ အမျိုးအနွယ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် နှစ်သက်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြှင့်တင်ရေး။

ဦး နေဝင်းမြင့်

ကြည်းတော၌ မိုးခေါ်ခြင်း

ချမ်းမြေ့စုတနာ

ဓမ္မနန္ဒရီမြောက်အမှတ်
၁၁၀/၂၀၀၃ (၆)
ဓမ္မနန္ဒရီမြောက်အမှတ်
၆၉၁/၂၀၀၃ (၆)

စီစဉ်ထုတ်လုပ်သူ
လှိုင်

ပထမအကြိမ် - အုပ်စု (၁၀၀၀)
စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၃

မျက်နှာဖုံး
မြင့်မောင်ကျော်

အတွင်းသရုပ်ဖော်
တွန်းဝင်းဦး

ကွန်ပျူတာစာပေ
ထောင့်

စာအုပ်ချုပ်
ကျော်

ဒေါ်နီကော့ဒိုင်း၊ ချိုတေးသံစာပေ (၀၁၆၉၂)
ဓမ္မနန္ဒရီမြောက်အမှတ် (၁)၊ မင်္ဂလာဒုံမုတုတ်ဝေ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (ချစ်ပြည်အောင်အောင် - ၀၆၉၀၁)
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဏ္ဏားတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ဂွာ

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဂျူး

- ◆ မိုးခေါ်တဲ့ပွဲ
- ◆ တောင်တန်းကြီးတွေ
- ◆ အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့အခါ

၁

၂၉

နေဝင်းမြင့်

- ◆ ကြည်းတောသူ
- ◆ ပင်လယ်သေ
- ◆ ရထား
- ◆ ကုမ္ပဏီသယ

၈၃

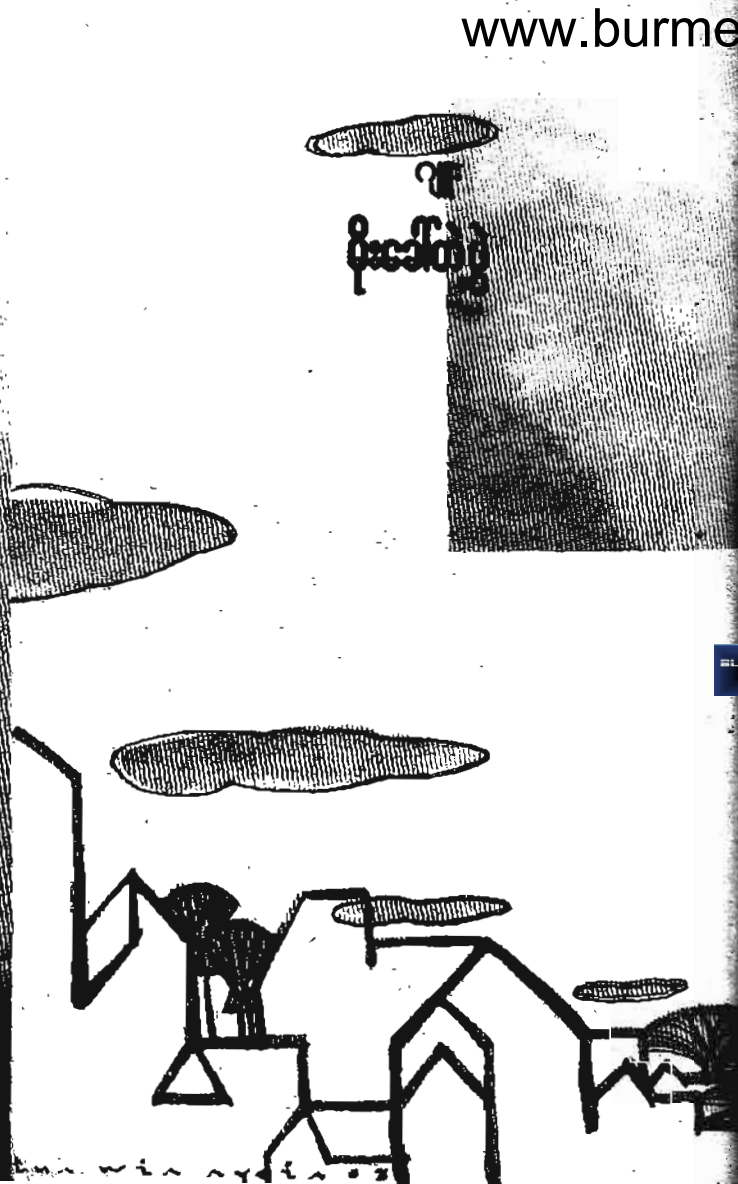
၁၂၃

၁၆၉

၂၁၁

မိုးခေါ်တဲ့ပွဲ

မိုးခေါတ်ပွဲ

မိုးခေါတ်ပွဲ

၇၆

BURMESE
CLASSIC

အခုလို မိုးစက်စိပ်စိပ်ပြင်းပြင်းရွာချနေသည့် အချိန်မျိုးမှာ ကောင်းကင်ဆီက အဆက်မပြတ်ကျလာနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကိုကြည့်ရင်း အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ပြောရစေတမ်းဆိုလျှင် ကျွန်မ သည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြဖြစ်မလား မသိပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မိုးပုံပြင်တွေရှိနိုင်၏။ ကျွန်မ၏မိုးပုံပြင်က အရိုးစင်း ဆုံးဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်မ၏မုန်တိုင်းခါးနှင့် မုန်နံရံများကို စူးစူးရှရှုဖျန်းပက်နေသည့် မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ကျွန်မဆီမှာတော့ သိပ်မလိုအပ်သည့် အရာ များသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မခံစားရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပီတောက် ပင်တွေ ကုက္ကိုပင်တွေ စိမ်းစိုလှပနေပြီး အဲဒါ မိုး၏ နေ့စဉ်ဖျန်းပက် ဆေးကြောမှုကြောင့်ပဲ။ ဒါလောက်ဆို ကျွန်မဘေးမှာ လုံလောက်ပြီ။ သည်မှာ ရွာသမ္မုမိုးတွေကို မိုးရွာသည့်နေရာများသို့ ရွှေ့ပြောင်းသလို ယူလိုရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ၁၂နှစ်အရွယ်တုန်းက အတွေး မျိုးကို အခုထိ ကျွန်မပြန်တွေးနေမိဆဲဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

ကျွန်မ၏ ဇာတိမြေက မိုးရွာသွန်းမှုနည်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဲ
သည်မှာ အိမ်ခေါင်မိုးတွေလည်း မိုးကို လိုသည်။ သစ်ပင်ကြီးတွေလည်း
မိုးကို လိုသည်။ မြို့ရွာအတွက် ရေပေးသည့်ကန်တွေ ချောင်းတွေ
မှာလည်း မိုးကိုလိုသည်။ သီးနှံစိုက်ခင်းတွေလည်း မိုးကိုလိုမှာ သေချာ
ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဇာတိမြေနယ်တစ်ဝိုက်ကို မိုးခေါင်ရေရှားဒေသဟု
ပင် တစ်ခါတုန်းက ခေါ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ရေများရာမိုးရွာဟူသည့် စကားပုံ၏ အတွင်းအဓိပ္ပာယ်ကို မသိမိ
အရွယ်ကတည်းက အပြင်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ထိုစကားလုံးကို ကျွန်မရင်းနှီး
ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့မြို့ကိုတော့ ရေနည်းပါးလျက် မိုးရွာမပေးဘူးဟု
ကျွန်မမခံစားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မိုးမရွာသဖြင့် ရေရှားသည်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုရသလား။ မိုးရွာ
လာအောင် လုပ်လိုရသလား။ ငယ်စဉ်ကသိချင်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ
Rain Maker ဟူသော စကားလုံးနှင့် ညီမျှသည့်စကားလုံးမှာ 'မိုး
ခေါ်သူ' ပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။ မိုးမရွာသည့်နေရာမှာ မိုးရွာလာအောင်
မိုးခေါ်ပေးနိုင်သူ တကယ်ရှိသလား။ ထိုအတွေးသည် ကျွန်မအား
စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုသော မိုးဦးရာသီတစ်ညနေခင်းတွင် ထိုယောက်ျားနှစ်
ယောက်ကို စတင်သတိထားမိလာခဲ့၏။ ထိုနေ့သည် ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်
က လွန်ဆွဲပွဲကျင်းပသောနေ့ဖြစ်ပါသည်။

ရာသီဥတုသည် မိုးရွာရတော့မည့်ရာသီဖြစ်သည်ဟု လူကြီးတွေ
က ပြောကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့မြို့မှာတော့ မိုးတစ်စက်တစ်
မပါကမျှ မကျလာသေးပါ။ တခြားသော အောက်ပြည်အောက်ရွာတွေ
မှ ပြန်လာသူများက ဟိုမှာ သဲကြီးမဲကြီးမိုးရွာချနေသဖြင့် ဘယ်လို
ဘယ်ညာဟု ပြောပြကြသည့်အခါ ကျွန်မတို့ အားကျကြသည်။ ငါတို့
ဆီလည်း မိုးရွာစေချင်လှပြီဟု မျှော်လင့်တမ်းတကြသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်းကင်မှာ မိုးတိမ်အနည်းငယ်ကို မိုင်းမိုင်း
မှန်မှန်မြင်ရလျှင် သည်ကနေ့များ မိုးရွာမလားဟု မျှော်ကြ၏။ သို့သော်
ထိုမိုးရိပ်မိုးငွေ့သည် ပြင်းထန်သောလေထဲတွင် လွင့်ပါပျောက်ကွယ်
သွားတော့သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် တိုက်ခတ်သမျှလေသည်
လေပူသက်သက်သာဖြစ်၏။ လေတိုက်သဖြင့် လှောင်ပိတ်၊ ဘိုက်ပြုတ်

မူ သက်သာသော်လည်း အသားအရေတွေ ခြောက်သွေ့တင်းမာကုန်သည်။ ကျွန်မ မေမေက ကျွန်မတို့တစ်တွေကို လေအပူမှာ လေအအေး ရအောင် သူနည်းသူဟန်ဖြင့် ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။ ချည်တောင်ခပ်ပါးပါး သုံးလေးထည်ကို ရေဆွတ်ကာ ညှစ်ပြီး ကျွန်မတို့အိမ်ပြတင်းပေါက် တွေမှာ ကာပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရေဆွတ်ထားသော ချည်စကို ဖြတ်လျက် တိုက်ခိုက်လာသော လေသည် ကျွန်မတို့အနီးသို့ရောက် တော့အေးမြသွားသည်။ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်နေ့ခင်း သက်သာသော နေ့နိုင်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောက်သွေ့ပူပြင်းနေသော အရာရာ အတွက် မိုး ရွာကိုရွာသင့်နေပြီ။ မိုးရွာသင့်ပါလျက် မရွာသည့်အခါ မြို့၏လူကြီးတွေ ဘာတွေကြိုးစားသလဲမသိ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်က တော့ လွန်ဆွဲပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။

ကျွန်မဘဝတွင် လွန်ဆွဲပွဲကို သုံးလေးခါလောက် ကြည့်ခဲ့ရ ဖူးသော်လည်း ထိုနှစ်က လွန်ဆွဲပွဲသည် အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အစည်ကား ဆုံးနှင့် ကျွန်မသတိအရဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့နားမှာ ပြုလုပ်သော လွန်ဆွဲပွဲကို ကျွန်မ သေသေချာချာမြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။

ကြိုးကြီး၏ တစ်ဖက်စီတွင် လွန်ဆွဲသူဆယ့်ငါးယောက်စီတော့ ရှိမည်ထင်သည်။ တစ်ဖက်စီတွင် မိန်းမတွေရှေး၊ ယောက်ျားတွေပါ ပါသည်။ ကျွန်မမိဘတွေက လွန်ဆွဲသူတွေကို ဆီးဖျော်ရည်တိုက်သည်။ လွန်ဆွဲပွဲသည် အိုးဝည်ဝှံမောင်းတွေနှင့် တီးမှုတ်ကခုန်သူတွေနှင့် အလွန် မြိုင်ဆိုင်နေခဲ့၏။ အုန်းသီးငှက်ပျောသီးကန်တော့ပွဲတွေလည်း ပါသည်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဘာမှန်းမသိပျော်ရွှင်နေကာ ကျွန်မ အစ်ကိုပါဝင်သောဘက်မှ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးခဲ့ပါသည်။

ဘက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်လိုခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သလဲ ကျွန်မမမှတ်မိပါ။ အစ်ကိုပါဝင်သောဘက်မှာ ကျွန်မတို့၏ လမ်းတစ်ခု တည်းက လူတွေချည်းမဟုတ်တာတော့ ကျွန်မသိသည်။ တခြားလမ်း က လူတွေလည်း ပါဝင်နေသည်။ လူအားလုံးလိုလိုကို ကျွန်မမြင်ဖူး တွေ့ဖူးနေသည်။ လွန်ဆွဲပွဲတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်မမြင်ဖူးသူဟူ၍ တစ် ယောက်တည်းသာဖြစ်၏။ ထိုအစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီးကြည့်ကာ ကျွန်မအစ်ကိုကို အားပေးနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် အစ်ကိုသူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မမှတ်ချက်ချလိုက် ပါသည်။

ရယ်မောသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ အားပေးသံများဖြင့် ဆူညံ နေသောလွန်ဆွဲပွဲသည် ချက်ချင်းပဲ ပွဲဈေးခင်းလေးတစ်ခုလိုဖြစ်လာ၏။ ပုမောင်းသည်များ၊ မြေပဲဆားလှော်သည်များ၊ အကြော်သည်များ၊ ရေခဲချောင်းသည်များပါ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကြည့်နေသူ တွေပင် ချွေးပြန်လောက်အောင် ပူအိုက်သော ညနေခင်းဖြစ်သဖြင့် လွန်ဆွဲသူတွေ ဘယ်လောက်များပူအိုက်လေမလဲမသိ။ သူတို့အားလုံး ချွေးတွေစိုရွှဲနေတာတော့ မြင်ရပါသည်။

ခဏနားချိန်တွင် အစ်ကိုက ကျွန်မတို့အနီးသို့ ပြန်လာကာ ဆီးဖျော်ရည်တောင်းသောက်သည်။

‘ငါ့နေရာမှာ မင်းဝင်ပေးမလား မိုးဇော်’
 ကျွန်မတို့နားမှာရပ်နေသောသူကို အစ်ကိုက မေးသည်။ ထို သူက အစ်ကိုနှင့်ရွယ်တူဖြစ်သည်။ သူခေါင်းခါကာ ရယ်မော၏။
 ‘မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အပင်ပန်းခံလို့’
 ‘ခွေးကောင်’

အစ်ကိုက တကယ်ဆဲတာ ဟုတ်ပုံမရ။ ရယ်ရင်းဆဲတာ ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ အစ်ကို့သုဇယ်ချင်း ကိုအောင်ကျော် ချွေးတွေ သံတွေနှင့်ရောက်လာပြီး ဖျော်ရည်တောင်းသည်။ ကိုအောင်ကျော် ကံဆိုးချင်တော့ ဆီးဖျော်ရည်က သူ့အလှည့်ကျမှ ကုန်သွားလေသည်။

‘ဒါဖြင့်လည်း ငါ့ကို ရေပဲတိုက်ဟာ’

‘ဟိုဘက်အိမ်ရှေ့မှာ သံပုရာရည်တွေမြင်နေရတယ်။ သွားတောင်းပေးရမလား’

ကျွန်မညီမတစ်ယောက်က သွက်သွက်ဝင်မေးသည်။ ကိုအောင်ကျော်က ကျွန်မတို့အိမ်ကရေပဲ သောက်ချင်သတဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကပဲ ဖန်ခွက်နှင့် ရေသွားခပ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ကိုအောင်ကျော်ကို ကိုမိုးဇော်က ရှာမီးချိုချဉ်တစ်လုံးပေးလိုက်တာမြင်ရသည်။ လမ်းယူလိုက်သောလက်တွင် ကြိုးဒဏ်ဖြင့် ပွန်းပဲ့နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

‘ရော့ အဲဒီချိုချဉ်ကို ရေနဲ့သောက်လိုက် ဖျော်ရည်ဖြစ်သွားမယ်’

အစ်ကိုနှင့် ကိုအောင်ကျော်နောက်တစ်ချီ လွန်ပွဲစဖို့ ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ ကိုမိုးဇော်က ကျွန်မတို့အနားမှာ ရပ်နေဆဲ။ ပူအိုက်လို့ လားမသိ။ သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော ခပ်ပါးပါးငါးလေးစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ယပ်ခတ်နေသည်။

ကျွန်မမှာ လွန်ပွဲကိုကြည့်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မိုးကောင်းကင်ဆီ မော့မော့ကြည့်ရတာအမော။ ခဏနေရင် မိုးတိမ်များရောက်လာပြီး ဖြိုးဖြိုးမြောက်မြောက် မိုးရွာချလိုက်လေမလား။ တောင်ကလာတဲ့ မိုးတိမ်တွေက ရွာတတ်သလား။ မြောက်ကလာတဲ့မိုးတိမ်တွေက ရွာတတ်သလား ကျွန်မမသိ။ လွန်ဆွဲတာဟာ မိုးရွာအောင်လို့ ဖြစ်သဖြင့်

ဆွဲရင်းနှင့်သာ မိုးရွာချလိုက်လျှင် လွန်ဆွဲသူတွေ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်ခန့်ပေါက်လေမလဲဟုတော့ တွေးမိသည်။

‘အစ်မဘယ်တော့ မိုးရွာမှာတဲ့လဲ’

ကျွန်မညီမအငယ်လေးက ကျွန်မကို မေးသည်။

‘မသိဘူးလေ။ ညကျရွာမလားမသိဘူး’

ကျွန်မဖြေရင်း ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုမိုးဇော်က ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား သဘောကျသလို ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘာများ စကားများ သွားလို့ပါလိမ့်။ ကျွန်မ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

‘ချာတိတ် ဘယ်နတ်တန်းရောက်ပြီလဲ’

ထိုအစ်ကိုကြီးက အပြုံးမပျက်မေး၏။

‘ခုနစ်တန်းအောင်ပြီ’

ကျွန်မ ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟာဒါဆို သိပ္ပံဘာသာကို တော်တော်သိနေပြီပဲ’

ကျွန်မကတော့ သိပ္ပံဘာသာကို သိလှပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေမိ၏။

‘မိုး ဘာကြောင့် ရွာတယ်ဆိုတာသိလား’

‘သိပါတယ်’

သည်လောက်တော့ ကျွန်မသိပါသည်။

‘ဘာကြောင့် ရွာလဲ’

‘ပူတဲ့လေတွေက ပူပြီး အပေါ်တက်သွားတော့ အပေါ်မှာ အေးတဲ့နေရာလည်းရောက်ရော ရေဖြစ်ပြီး မိုးရွာချတာပေါ့’

ဖြေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မအဖြေကို သူကျေနပ်ရဲ့လားဟု
အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ သူ ကျေနပ်ပုံရပါသည်။

‘အေးတဲ့နေရာရောက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ရေဖြစ်သွားသလဲ’
‘အဲဒါလား...’

ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိပါ။

‘ကဲ ပူတဲ့လေကရော အပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တက်သွားသလဲ’
‘ပူလို့ပေါ့’

ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုသွားခဲ့ပြီ။

‘ပွရဲနဲ့ တက်ရောလား’

‘တက်မှာပေါ့။ ပွရင်ပေါ့လေ’

သူ့အသံထွက်ပြီးရယ်ကာ ကျွန်မခေါင်းကို သူ့လက်ထဲမှ
စာအုပ်ဖြင့် မနာအောင် ခပ်ဖွဖွရိုက်ပါသည်။

‘သိန်းနိုင်ရဲ့ ညီမကလည်း ဒေါချည်းပဲ’

ထို့နောက် ကိုမိုးဇော်က အော်သံဟစ်သံဆိုင်းသံဗုံသံတွေ ကြား
ထဲမှာပင် ကျွန်မအား မိုးရွာခြင်းအကြောင်းကို စိတ်ရှည်ရှည်ရှင်းရှင်းပြ
ပေးခဲ့သည်။

‘နွေးတဲ့လေက ပူတယ်။ အေးတဲ့လေက ကျပ်တယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နွေးတဲ့လေမှာ မော်လီကျူးလိုခေါ်တဲ့ သေးသေးမွန်
မွန်လေးတွေက ဘေးကိုပြန့်ပြီး ကျဲကုန်လို့။ ဒါကြောင့် ထုထည်တူတဲ့
ထည်စရာဘူးတစ်ခုစီမှာ အေးတဲ့လေနဲ့ နွေးတဲ့လေတစ်မျိုးကို ထည့်ရင်
နွေးတဲ့လေပါတဲ့ ဘူးမှာ မော်လီကျူးအမွန်တွေ နည်းနည်းပဲ ပါပြီး
တော့ အေးတဲ့လေဘူးထဲမှာ အမွန်တွေများများပါမယ်။ ဒါကြောင့်

အေးတဲ့လေက ပိုလေးတယ်။ နွေးတဲ့လေကို အေးတဲ့လေက တွန်းပင့်
လိုက်လို့ နွေးတဲ့လေက အပေါ်ရောက်သွားတာ။ ဒါကြောင့် ပူရင်ပူ၊
ပွရင်ပေါ့။ ပေါ့ရင်တက်တယ်ဆိုတဲ့ အစဉ်ဖြစ်လာတာ’

‘သိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် မိုးရေဘယ်လိုဖြစ်လဲ’

‘အေးတဲ့နေရာ မြင့်မြင့်ကြီးကိုရောက်လို့ လေကနေ ရေဖြစ်သွား
တာ’

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရေဖြစ်သွားလဲ’

‘အဲ ...’

ကျွန်မသိတော့ သိတယ်။ သို့သော် တိတိကျကျက ရှင်းရှင်း
လင်းလင်းတော့မသိ။ သူကပြောပြသည်။

‘လေထဲမှာ ရေငွေ့တွေပါတယ်။ အဲဒီရေငွေ့က အေးတဲ့နေရာ
ရောက်တော့ ကျပ်သွားတယ်။ မော်လီကျူးတွေစုသွားတာလေး ကျပ်
သွားတဲ့အခါ ရေငွေ့ကနေ ရေမွန်လေးတွေဖြစ်သွားတယ်။ ရေမွန်လေး
တွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု စုကပ်ပြီး ပိုကြီးတဲ့ရေမွန်ဖြစ်။ အဲဒီကနေ ထပ်
စုထပ်ကြီး။ ကြီးလာတော့ လေးလာတယ်။ အဲဒီမှာ အပေါ်ကနေ
အောက်ကျလာတာပဲ။ ကျရင်းကနေ ငယ်တဲ့ ရေမွန်လေးတွေကို တိုက်
မိပေါင်းမိပြီး ကြီးလာတယ်။ အဲဒီတော့ မိုးစက်လေးတစ်စက် ဖြစ်လာ
တယ်။ အဲဒီမိုးစက်က ဆက်ကျရင်းနဲ့တခြားရေမွန်တွေနဲ့ ပေါင်းမိတိုက်မိ
ပြန်တယ်။ မိုးစက်က ကျရင်းနဲ့ကြီးလာတယ်။ ကြီးလွန်းတော့ ပြိုကွဲ
သွားတယ်။ အဲဒီပြိုကွဲသွားတဲ့ အစက်လေးတွေ တစ်ခုစီက တခြား
ရေမွန်တွေနဲ့ပေါင်းမိ မိုးစက်ဖြစ်။ အဲလိုနည်းနဲ့ မိုးရွာချတာကွဲ

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မညီမလေးနှစ်ယောက်လည်း သူပြောတာကို ငြိမ်နားထောင်နေကြပါသည်။

‘ကဲ မိုးရွာခြင်းအကြောင်းကိုသိနေတဲ့ ရှစ်တန်းကျောင်းသူကြီးက လွန်ဆွဲရင်မိုးရွာမယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲလား’

ကျွန်မ ဘာမှမပြောပါ။

‘ရေခိုးရေငွေများများပါတဲ့လေပူနွေးပြီး အပေါ်တက်သွားမှ အေးတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ရောက်မှ မိုးစက်ဖြစ်ပြီး ရွာချလာမယ့်မိုးကို လွန်ဆွဲပြီး မိုးခေါ်လိုရသလား။ ကိုယ်တော့မထင်ပါဘူး’

ရေရေလည်လည်မသိသေးသော ညီမနှစ်ယောက်အား ကိုမိုးဇော်က လက်တွေ့မိုးလုပ်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်မအား ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ရေသွားဆေးခိုင်း၏။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အနီးအနားက ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ခုမှာ အနာကပ်သည့် ပလာစတစ်အခွေဘူးတစ်ဘူးသွားဝယ်ပါသည်။

ထို့နောက် သူများတွေက အလဲလဲအကွဲကွဲနေကြသော လွန်ဆွဲပွဲကို အားရပါးရအော်ဟစ်အားပေးနေကြချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ကိုမိုးဇော်လုပ်ပြသော ဖန်ခွက်ထဲကမိုးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတော့သည်။

ဖန်ခွက်တွေကို ရေခြောက်အောင် သူ့လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်သုတ်၏။ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ သောက်ရေလက်နှစ်လုံးလောက်ထည့်၏။ ထိုဖန်ခွက်ပေါ်သို့ နောက်ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို အဝချင်းတော့ပြီးမှောက်လိုက်၏။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၏ အဆက်နေရာကို ပလာစတစ်ပြာကြီးဖြင့် ပတ်လိုက်၏။

‘လေလုံအောင်လိုကွ’ သူက ရှင်းပြပါသည်။

‘ကဲ အခု ဒီမှာ ရေရောလေရောပါတဲ့ မုန့်လုံခန်းလေးတစ်ခုရပြီပေါ့။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေ။ သူ့မှာ မိုးစက်လေးတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အိမ်ထဲက စားပွဲပေါ် သွားထားလိုက်တော့’

လွန်ပွဲကို ကြည့်လိုက်။ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဖန်ခွက်မုန့်လုံခန်းလေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ကြသည်။

လွန်ပွဲပြီးသွားသောအခါ အစ်ကိုနှင့် ကိုအောင်ကျော်ပါ ကျွန်မတို့၏ သိပ္ပံစမ်းသပ်မှုလေးဆီ လာရောက်ပူးပေါင်းကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ဖန်ခွက်၏ ထိပ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ဖန်ခွက်ဖင်တစ်ပိုက် ဖန်သားနံရံတွင် ရေငွေ့လေးတွေသီးကာ စိုစွတ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘တွေ့လား အဲဒီမှာမိုး’

ကျွန်မညီမအငယ်က သူ့ဘဝမှာသည်လောက် ထူးဆန်းသော အရာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့သလိုပင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောသဘောကျနေသည်။

‘မိုးတွေရွာတော့မယ်။ မိုးတွေရွာတော့မယ်’

‘ဒီထက်ပိုပြီး ရေစက်ရေပေါက်ဖြစ်စေချင်ရင် အောက်က ဖန်ခွက်ကို နွေးအောင်လုပ်လိုက်ရုံပဲ’

ကျွန်မအစ်ကိုက ကျွန်မအား အကြံပေးပါသည်။

‘ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို မေးပါရစဉ်း။ လောလောလတ်လတ် လွန်ဆွဲပွဲကို နှုတ်ခွာခဲ့သူတွေမို့ လွန်ဆွဲရင် မိုးရွာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မိုးရွာအောင်လုပ်တာလဲ’

မိုးဇော်က အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်အား ပြုံးသုံးသုံးဖြင့်မေး၏။
အစ်ကိုက ရယ်သည်။

‘ငါဘယ်သိမလဲ။ အောင်ကျော်မင်းသိလား’

ကိုအောင်ကျော်မရယ်ပါ။ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောပါ။ ကျွန်မတို့
၏အပေါ် ဖန်ခွက်ဖင်ပိုင်းအတွင်းမှ မိုးဝက်သေးသေးလေးများကိုသာ
စူးစူးစိုစိုစိုက် ငုံ့ကြည့်နေခဲ့သည်။

‘ငါက လွန်ဆွဲလွန်ဆွဲ ဆိုလိုသာဝင်ဆွဲလိုက်တာ။ လွန်ဆွဲရင်
မိုးရွာမယ်လို့ ယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ယုံကြည်
အားကိုးတဲ့ လူကြီးတွေ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာသွားဖို့ ငါဝင်
ကူတာပဲ’

အစ်ကိုက နောက်ဆုံးမှာတော့ ခပ်လေးလေးအသံဖြင့် သူ့
ခံစားချက်အမှန်ကို ဖွင့်ချသည်။

‘မင်းတကယ်သိချင်လို့ မေးတာလား။ မယုံကြည်လို့ မေးတာ
လား’ ကိုအောင်ကျော်က ကိုမိုးဇော်ကို တညတညကြည့်ပြီး မေး
တော့သည်။

‘ငါတကယ်သိချင်လို့ မေးတာကွ’

ကျွန်မသည် ကိုမိုးဇော်ညာပြောနေသည်ဟု သိပါလျက် ကို
အောင်ကျော်ကို သတိပေးဖို့ မဝံ့ရဲပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို နီးနီး
ကပ်ကပ်အခုမှ စကားပြောဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘သိချင်လို့ မေးတာဆိုရင်တော့ ငါပြောမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ
မပြောခင် မင်းငါ့ကို တစ်ခုဖြေရမယ်။ မင်း မိရာကယ်လ်ဆိုတာကို
ယုံလား’

‘မိရာကယ်လ်’

‘အေးလေး။ ဗမာလို ဘယ်လိုပြောမလဲ။ အံ့သြဖွယ် ထူးဆန်းတဲ့
တန်းခိုးလို့ ပြောမလား။ မိရာကယ်လ်တွေ လောကမှာ အမျိုးမျိုးရှိ
ပါတယ်။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုကနေလွန်ပြီး ဖြစ်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ’

‘ဥပမာတစ်ခုလောက်ပြောကွာ’

‘ကောင်းပြီ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကြွက်တွေသောင်းကျန်းနေတယ်။
အိမ်ရှင်က ကြွက်တွေကို မသတ်ရက်ဘူး။ ကြွက်တွေကိုလည်း
မသောင်းကျန်းစေချင်။ ဒီတော့ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်တယ်။ ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ပရိတ်တော်ကို တကယ်အာရုံစိုက်ပြီးရွတ်တာ။
သုံးလေးရက်လောက်ရွတ်ပြီးတဲ့နောက် အိမ်မှာကြွက်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ
အဖြစ်မျိုးကိုပြောတာ’

‘ငါတော့ မကြုံဖူးဘူး။ ကြားဖူးတယ်’

‘ဒါဖြင့် ယုံလား’

‘အဲ.....’

သူ့အပြောရခက်နေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

‘မင်း မယုံပါဘူး’

ကိုအောင်ကျော်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် စွပ်စွဲသည်။

‘မေတ္တာသုတ်ကို မယုံတဲ့ကောင်က လွန်ဆွဲတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လို

မှ မယုံနိုင်ဘူး’

ထိုအခါ ကိုမိုးဇော် ရယ်သည်။ သူ့ရယ်ပုံမှာ သာသာကလေးပဲ
ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ငါမယုံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ယုံချင်လို့မေးတာပါ။

လွန်ဆွဲတဲ့အခါ ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှုတွေရှိလို့ ခိုးရွာမှာတုံး။

ငါ့သိချင်တယ်လေ’

‘အဲဒီ အကျိုးသက်ရောက်မှုအဆက်အစပ်တွေအကြောင်းကို သိဖို့က မမြင်ရတဲ့အရာတွေကိုယ့်မှ ဖြစ်မယ်’ ဟု ကိုအောင်ကျော်က ပြောသည်။

‘မမြင်ရတဲ့အရာတွေကို ငါယုံပါတယ်။ ဓာတ်ငွေ့တွေ အက်တမ် တွေကို ငါယုံတယ်။ အဏုမြူဗုံးနဲ့ အဏုမြူစွမ်းအင်ကို ငါယုံတယ်။ ဒါတွေက မမြင်ရမထိရပေမယ့် သူ့အာနိသင်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ စမ်းသပ်လိုရတယ်’

‘စောစောက ငါပြောတဲ့ မိရာကယ်လ်ကိုလည်း မင်းစမ်းသပ်လို ရပါတယ်’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဟေ့ကောင်တွေ တော်ပြီကွ။ မင်းတို့ ရန်ဖြစ် ကြတော့မှာ’

အစ်ကိုဝင်တားတော့ ကိုမိုးဇော်က အစ်ကိုပခုံးကို လက်သီး ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုးပြီး ရယ်၏။

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကလည်း’

ထို့နောက် ကိုအောင်ကျော်ဘက်သို့လှည့်ပြီး တိုက်တွန်းသည်။

အောင်ကျော်မူန်တောတေမျက်နှာဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူပြောပြ ပါသည်။

‘လွန်ဆွဲတဲ့အခါ ဆွဲမယ့်သူတွေက ကန်တော့ပွဲနဲ့ ဟင်ကြ မြောက်ကြခွင့်တောင်းကြတယ်ကွ။ တချို့က မြို့စောင့်နတ်ပါတယ်။ အဲဒီက သူတို့တင်တဲ့ နတ်ကတော့ မိုးခေါင်ကျော်စွာနတ်တဲ့။ အဲဒီ နတ်ကို ကန်တော့ပွဲနဲ့ ပင့်တယ်။ လွန်ကြိုးရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကြား အရင်းနေရာမှာ ဝင်ပြီးလွန်ပွဲကို စောင့်ကြပ်ပေးပါပေါ့။ လွန်ခေါင်း နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ အဲဒီနတ်က ဝင်စီးဖို့ပေါ့ကွာ။ အဲလို ဝင်စီးရင် လွန်ပွဲအောင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးရွာမယ်’

ချမ်းမြေ့ရတနာ

‘လွန်ပွဲအောင်တော့ ဘာကြောင့် မိုးရွာမှာလဲ’

‘မိုးခေါင်ကျော်စွာက မိုးကိုခေါ်ပေးလို့ပေါ့’

‘သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမိုးခေါ်ပေးနိုင်သလဲ’

‘ငါ့အထင်တော့ မိုးရွာစေမယ့် ရေခိုးရေငွေ့တွေ လေထဲမှာ များများပါအောင်ဆွဲယူ၊ တို့အထက်ကောင်းကင်ကို တွန်းတင်ပေမယ် ထင်တယ်’

ကိုမိုးဇော် အားရပါးရရယ်ပါသည်။

‘ဒါဖြင့် အဲဒီနတ်က သိပ္ပံနည်းအရ မိုးရွာအောင်လုပ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မင်း မသရော်နဲ့’

‘ဟာ ငါမသရော်ပါဘူး။ သဘောကျလို့ပါ’

‘မိုးခေါင်ကျော်စွာက သိပ်မစွမ်းခဲ့ရင်တောင် တခြား နတ် ဒေဝတာတွေက ငါတို့ဆုတောင်းကြ ကြိုးစားကြတာကို ဖြည့်ဆည်း ပေးဖို့ စိတ်ပါလက်ပါကူညီရင် ကူညီမှာပေါ့’

‘ဒီတော့ မင်းက နတ်တွေကို ယုံတယ်ပေါ့’

‘ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်’

‘မင်းယုံသလား။ အဲဒါပဲ ပြောလေ’

‘ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ရှိရင် သူတို့ကူညီလိမ့်မယ်’

ကိုအောင်ကျော်က မရယ်မပြုံးပြောနေသည်။ သူနည်းနည်း တော့ ဒေါသထွက်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရိပ်မိသည်။ ညီမလေးနှစ် ယောက်ကတော့ ဘယ်အချိန်က လုပ်ခနဲပျောက်သွားလိုက်သည်မသိ။ ကျွန်မသတိတရလှည့်ပတ်ရှာကြည့်မိတော့ မီးဖိုခန်းမှာ ထမင်းပွဲပြင်သင် ဆဲသည့် မေမေထံရောက်သွားကြပြီ။

ချမ်းမြေ့ရတနာ

‘လူတစ်ယောက်စီရဲ့ ဘဝမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်မှုဆိုတာ လိုတယ် မိုးဇော်’

‘ငါသိပါတယ်။ ငါကတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ စမ်းသပ်လိုရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ယုံတယ်’

ကိုအောင်ကျော်မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

‘မင်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ယုံလား’

ကျွန်မကလေးအတွေးဖြင့် အခြေအနေဆိုးလာတော့မည် ထင်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆက်ပြီးမငြင်းခုံစေချင်တော့ပါ။ သို့သော် တားလည်းမတားရဲ၊

‘ယုံတယ်။ သက်တော် ရှစ်ဆယ်မှာ သဘာဝအတိုင်း သဘာဝကျကျ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားတဲ့ ဗုဒ္ဓကို ငါယုံတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်တွေ အဘိဓမ္မာတွေကို ယုံတယ်’

‘ဒါဖြင့် ...’

‘ကလေးတွေထမင်းစားကြမယ်’

ကျွန်မတို့အနားသို့ နေထိုင်ရာကလာသောအခါ ကျွန်မ အလွန်စိတ်သက်သာသွားပါတော့သည်။

သို့သော် ထမင်းစားပြီးသွားကြပြန်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက် အဲသည်အကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီးငြင်းခုံရင်း အိမ်ပြန်သွားကြသည်။

‘ကိုယ်တို့မြို့က သစ်တောနဲ့ဆေးတယ်။ ပင်လယ်နဲ့ဝေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေပူလို့အထက်တက်သွားတဲ့ လေထဲမှာ ရေခိုးရေငွေ့နည်းတယ်။ ရှိသမျှရေငွေ့ကလည်း လေကြမ်းကြမ်းတိုက်ရင် လွင့်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးနည်းတာပေါ့ ချာတိတ်ရဲ့’

နောက်နေ့တွေ၌ ကိုမိုးဇော်က သိပ္ပံစမ်းသပ်ချက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်တွေ့စမ်းပြရင်း ကျွန်မအား မိုးနည်းရခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြတတ်ပါသည်။

‘မိုးနည်းတာကနေ များအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရင်ရမလဲ အစ်ကို’ ကျွန်မ အစ်ကိုကို ခေါ်သလိုပင် သူ့ကို အစ်ကိုဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

‘ရေနဲ့ဝေးတာကို ရေနဲ့နီးအောင်လုပ်ဖို့မလွယ်ပေမယ့်။ သစ်တောမရှိတာကိုတော့ သစ်တောရှိအောင် လုပ်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ ထင်းအတွက် သစ်ပင်ခုတ်တဲ့အခါ ကိုင်းတွေကိုပဲခုတ်၊ ပင်စည်ကို ခြေတံနဲ့၊ ပင်စည်တစ်ခုဖြတ်မိတိုင်းလည်း နောက်သစ်ပင်တစ်ပင်ထပ်ဖိုက်

ခဲ့။ မိုးတွင်းမှာ ရွာချတဲ့ မိုးရေတွေကို ကန်တွေနဲ့ရထား။ ဒါဆိုရင် မိုးနည်းရာကနေ မိုးများလာမှာပေါ့။ အခုတော့ သစ်တောလည်း ဖြစ်အောင်မလုပ်၊ ရွာချတဲ့ ရေကိုထိန်းထားဖို့ မြေကိုလည်းမပြုပြင်နိုင်၊ ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး မိုးကိုစောင့်နေလို့ မိုးက ရွာမတဲ့လား။

ကိုအောင်ကျော်ကတော့ သစ္စာနဲ့ ယုံကြည်မှုအပေါ် တန်ဖိုးထားသူဖြစ်သည်။

‘လူတွေရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုက အကန့်အသတ်ရှိတယ် မိသက်ရဲ့’

သူက ကျွန်မကို ကိုမိုးဇော်ခေါ်သလို ချာတိတ်ဟုမခေါ်ပါ။ အစ်ကိုခေါ်သလို မိသက်ဟုသာ ခေါ်သည်။

‘အဲဒီ အကန့်အသက်ကုန်သွားတဲ့အခါ လူတွေမှာ မျှော်လင့်စရာဆိုလို့ သစ္စာပဲရှိတော့တယ်’

ကိုမိုးဇော်ပြောသည့် သစ်တောတွေရေငွေ့တွေကို ကျွန်မ အလွယ်တကူလိုက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုအောင်ကျော်ပြောသည့် သစ္စာကိုတော့ မလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

‘သစ္စာဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘သစ္စာဆိုတာ မဖောက်မပြန်အမှန်အကန်ဆုံးတရားကို ခေါ်တာ။ လွယ်လွယ်ပြောရင် အမှန်တရားကိုသိပြီး အမှန်တရားကို စောင့်စည်းခြင်းပေါ့။’

အဲဒါနှင့် မိုးရွာတာနှင့် ဘာဆိုင်လဲဟု ကျွန်မနားမလည်ပါ။

‘သစ္စာဆိုတာ မိသက်သိလား’

‘သိတာပေါ့။ ဥဒေါင်းမင်းတို့ ငှားမင်းတို့ သစ္စာဆိုတဲ့အခါ သူတို့တွေ့နေတဲ့ ဒုက္ခတွေလွတ်သွားတယ်’

‘အေး...အဲဒီ သစ္စာဆိုတဲ့အခါ ဘာစကားနဲ့ဆိုသလဲ’

‘အင်း...ကျွန်မ မေ့နေပြီ’

‘အမှန်ဆုံးစကားနဲ့ဆိုတာ။ ဥပမာ ငှားမင်းဆိုပါတော့။ တောမီးလောင်တဲ့အခါ ငှားကလေးက အတောင်အလက်မစုံသေးလို့ မပြေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းအမှန်အတိုင်း တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုတာ။ သစ္စာသာမှန်ခဲ့ရင် အကျိုးအမြတ်တစ်ခုခုတော့ ရမှာပဲ။ စကားသစ္စာ မှန်သောခါကား၊ ဩဇာလေးနက်၊ ပေါ်ဆီတက်၍၊ နွယ်မြက်သစ်ပင်၊ ဆေးဘက်ငင်ဇံတုံး၊ အဓိပ္ပာယ်က သစ္စာသာမပျက်ဘူး။ အမှန်စကားကိုသာဆိုမယ်။ စိတ်ထားမဖော်ပြန်ဘူးဆိုရင် မြက်တွေ၊ နွယ်တွေ၊ သာမန်သစ်ပင်တွေတောင် ရောဂါပျောက်တဲ့ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးလို့ရသတဲ့။’

‘အဲဒီတော့...’

‘အဲဒီတော့ လူတွေ မိုးမျှော်ကြတဲ့အခါ မိုးခေါ်ကြတဲ့အခါ အထက်နတ်၊ အောက်နတ်၊ ဝိဇ္ဇာတွေကို တင်တယ်။ အားကိုးတယ်ဆိုပြီး ကန်တော့ပွဲလေး။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်၊ စိတ်တွေကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တင်မြှောက်ကြတာ။ လွန်ဆွဲတော့လည်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်အနိုင်ရဖို့ ညစ်တာလိမ်တာမရှိ၊ မဖောက်မပြန် ကစားကြတာလေ။ အကုသိုလ်ဝေးတဲ့အချိန်မှာ ဆုတောင်းတယ်။ အဲဒီသစ္စာသာမှန်ရင် ကိုယ်လိုချင်တာ ရကိုရမှာပေါ့။’

ကိုအောင်ကျော်စကားတွေကို ကျွန်မ မစိတ်ဝင်စားချက် စိတ်ဝင်ချက် နှိုင်းသည်။

‘ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလည်း လုပ်မယ်။ ဘုရားနဲ့ဘုရားရဲ့ တရားတွေကိုလည်း ရင်ထဲအသည်းထဲက စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်ပြီး လိုက်နာစေဆိုရင် အဲဒီလူက တောင်းသမျှရပြည့်မှာပဲ။ တစ်ခုပဲအရေးကြီး

တာက ဆုဆိုတာ ပေးဖို့ ထိုက်တန်အောင်လည်း တောင်းသူက ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသေးတယ်။ အချောင်သက်သက်တော့ မရဘူး။ ပါရမီဆိုတာ အဲဒါပဲ။ လိုချင်တာကိုရဖို့ ကိုယ့်ဘက်က ကျင့်ကြံဖြည့်ဆည်းကြိုးစားတာကို ပါရမီလို့ခေါ်တယ်'

လွန်ဆွဲပြီး ခုနစ်ရက်လောက် ကြာသောအခါ မိုးရွာခဲ့တာကို ကျွန်မ မှတ်မိသည်။

ကိုအောင်ကျော်က နတ်ဒေဝတာတွေ ကူညီမလို့ဟု ထင်သည်။ ကိုမိုးဇော်က ရွာချိန်တန်လို့ ဟုထင်သည်။

'ချာတိတ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ မိုးရွာလို့ လွန်ဆွဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကာလဆွဲသလဲ။ နွေခေါင်ခေါင်မှာ ဆွဲသလား။ ဆောင်းတွင်းမှာ ဆွဲသလား။ မိုးအစမှာပဲ ဆွဲတာမဟုတ်လား။ မိုးရွာချိန်သင့်ရက်နဲ့ မရွာလို့ ဆွဲတာလေ။ ဒီကတည်းက ဒီရာသီက အချိန်မရွေးမိုးရွာလာနိုင်တဲ့ရာသီပေါ့။ လွန်ဆွဲတာမဆွဲတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ရေခိုးရေငွေ့ အလုံအလောက်အထက်တက်ပြီး အေးသွားတဲ့ရေငွေ့က မိုးအဖြစ် ရွာချမှပဲ'

ကိုမိုးဇော်ပြောတော့ ကျွန်မ မရဲတရဲ ဆင်ခြေတက်မိ၏။

'ဒါပေမယ့် တောပြီးရွာတယ်လေ အစ်ကိုရဲ့။ တစ်ပတ်အတွင်း ရွာတယ်'

'အေးလေ... ဒါကို ဓာတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်သလဲ။ လွန်မဆွဲလည်း ဒီနေ့ဒီရက်ရွာမယ်ဆိုရင် ရွာကိုရွာမှာပဲ'

'သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိုးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြင်ရသော အရာတွေ၊ မမြင်ရသောအရာတွေအကြောင်း အယူအဆကွဲလွဲကြပြီး နောက် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ မကြာခဏလာရောက်လည်ပတ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တာတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ သိပ်မကြာမီ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေထွက်၏။ အစ်ကိုတို့ သုံးယောက်လုံး အောင်ကြပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုက ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်သို့တက်ရ၏။ ကိုမိုးဇော်က ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့သွား၏။ ကိုအောင်ကျော်ကတော့ ဂုဏ်ထူး တစ်ခုမှမပါဘဲ အောင်ရုံသာအောင်ပြီး ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံရိရာ မိတ္ထီလာသို့ ကျောင်းသွားတက်ပါသည်။ သူတို့သုံးယောက်လုံး တစ်ယောက်တစ်မြို့စီဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မက ကိုမိုးဇော်ကို တိတ်တိတ်လေးလွမ်းနေခဲ့သည်။ သူ ကျွန်မကို စမ်းသပ်ပြသော အလင်းစမ်းသပ်ချက်၊ အသံစမ်းသပ်ချက်၊ ဓာတ်ငွေ့စမ်းသပ်ချက်များကို စာကျက်ရင်းက လွမ်းနေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကိုအောင်ကျော်ပြောပြသည့် သစ္စာနှင့်ယုံကြည်မှု ဆိုတာကို ကျွန်မသိပ်အာရုံမစိုက်မိပေမယ့် ကိုမိုးဇော်ပြောပြသည့် လက်တွေ့စမ်းသပ်လို့ရသော အဖြစ်အပျက်အရာများကို ကျွန်မ အာရုံစွဲနေသည်။

အစ်ကိုတို့ သုံးယောက် တဖြည်းဖြည်းဝေးကြသောအခါ ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်က ကျွန်မနှင့်လိုက်ဝေးကြမည်ဟု ကျွန်မစမ်းနည်းမိ၏။ သို့သော် ကျွန်မထင်သလို မဝေးပါ။ သူတို့သုံးယောက် ကျောင်းပိတ်ရက်ချင်း မတူသဖြင့် အတူမဆုံဖြစ်ကြပေမယ့် ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုတော့ တစ်ယောက်ချင်း ရောက်ရောက်လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုမရှိသည့် အချိန်များတွင် မေမေအား ပွဲရုံကိစ္စတွေကူညီဖို့ဖြစ်၏။ ကိုအောင်ကျော်က ကျွန်မကို ဘုရားတင်ရန် သူတို့ခြံထဲမှ နင်းဆီတွေ စံပယ်တွေ ယူယူလာတတ်ပြီး ကိုမိုးဇော်

က ကျွန်မအား ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒဘာသာတွေ သင်ပေးသွားတတ်သည်။

ကျွန်မ ကိုမိုးဇော်ကို တိတ်တိတ်လေးစွဲလမ်းမိပြီဆိုမှတော့ ကိုအောင်ကျော်ကျွန်မကို ချစ်စကားပြောလာသည့် အဖြစ်မှာ အံ့သြစရာမဟုတ်ပါ။ ကိုမိုးဇော်သည် ကျွန်မ၏ သံယောဇဉ်တွေကို မသိဘဲ နေမှာမဟုတ်။ သိတော့သိပုံရပါသည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က တစ်ချက်မှ ညွတ်တိမ်းမှုမပြုခဲ့သည်မှာ ထိန်းချုပ်နိုင်လို့သာပဲဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မကိုမိုးဇော်အပေါ် တွယ်တာနေမှန်း မေမေကရိပ်မိ၏။ မေမေကတော့ ကိုအောင်ကျော်နှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာရလိမ့်မည်ဟု ထင်လေသည်။ ကိုမိုးဇော်ကတော့ အတ္တကြီးလိမ့်မည်။ ကျွန်မကချည်း အလျှော့ပေးရလိမ့်မည်တဲ့။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ ဇာတ်သိမ်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ မေမေ အသက်ရှည်စေချင်လိုက်တာ။

မေမေသည် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ဇာတ်လမ်းမဆုံးမီ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်မကို ကိုအောင်ကျော် ဘယ်လောက်ပဲ မျှော်လင့် မျှော်လင့် သူမရခဲ့။ ကျွန်မက သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲယူလို့ မရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူပင် ကိုမိုးဇော်ကို ကျွန်မဘယ်လောက် မျှော်လင့် မျှော်လင့် ကျွန်မမရခဲ့။ သူက ကျွန်မကို ညီမတစ်ယောက်အဖြစ်မှ လွဲပြီး တခြားစိတ်မျိုးထားလို့ မရခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။

မေမေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ကြာမှာ ကိုမိုးဇော်လက်ထပ်သွားသည်။ ကိုမိုးဇော်လက်ထပ်ပြီး ၃ နှစ်ကြာတော့မှ ကိုအောင်ကျော်လက်ထပ်သွား၏။

သူတို့နှင့် တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်တော့ ကျွန်မ ဆုံဖြစ်လိုက်သေး၏။ အများအားဖြင့်တော့ မေမေအတွက်ကွယ်လွန်ခြင်း ခြောက်နှစ်မြောက်၊ ၃ နှစ်နှစ်မြောက် စသည့် အထိမ်းအမှတ်ဆွမ်းကျွေးပွဲ သင်္ကန်းကပ်ပွဲများမှာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တူညီသည့် အချက်မှာ 'မိသက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား' ဟု တစ်ယောက်ကမှ မမေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ သူတို့နှင့် မဆုံဖြစ်သည်မှာကြာပြီ။ ကျွန်မ ဇာတိ မြေမှ ကျွန်မခွဲခွာပြီး ရန်ကုန်မှာ အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိသလို သူတို့ ကလည်း ဇာတိမြေမှာ မရှိကြတော့ပါ။ ကိုမိုးဇော်က အမေရိကား ရောက်နေသည်။ ကိုအောင်ကျော်က ချင်းပြည်နယ်မှာ မိသားစုနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

မိုးရွာတိုင်းဆိုသလို သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိရမိနေတာက တော့ ကလေးဘဝမှတ်ဉာဏ်ဖြင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်မှာတော့ မိုးတွေများလှသည်။ ကျွန်မ၏ဇာတိမြေမှာတော့ မိုးမရွာပါမလား။ ခြောက်သွေ့ပူပြင်းနေမလား။ သောက်သုံးရေလုံလုံလောက်လောက် ရကြပါမလား။ ဖေဖေသာကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးကို ရောင်းမပစ်ခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် အိမ်က အုတ်ကန်ကြီးကြီးသုံးခုသည် ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင် က အိမ်တချို့အတွက် သုံးရေမျှဝေပေးဖို့ လုံလောက်နေမြဲဖြစ်လိမ့် မည်။ မိုးနည်းသည့်အရပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မိုးများမလာတော့ဘူးလား။ လူတွေကရော မိုးများလာအောင် မကြိုးစားကြတော့ဘူးလား။ သို့ မဟုတ် မိုး၏ သဘာဝဖြစ်ဉ်ကိုက ရေများရာမှာ ရွာတတ်လေသလား။ ကိုမိုးဇော်ပြောသည့် ရေခိုးရေငွေများသည်ကိစ္စဟာ ရေများရာမှာပဲ ရှိနိုင်တာလား။ သို့မဟုတ် ကိုအောင်ကျော်ပြောသလို သစ္စာဆိုတာကို ယုံကြည်ရမှာလား။

‘လူတွေရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုက အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ အဲဒီ အကန့်အသတ်ကုန်သွားတဲ့အခါ လူတွေမှာ မျှော်လင့်စရာဆိုလို့ သစ္စာပဲ ရှိတော့တယ်’

အသက်နည်းနည်းကြီးလာသည့်အခါ ငယ်စဉ်ကမယုံကြည် ဖြစ်သည့် Miracle ဆိုတာကို ယုံကြည်ချင်လာ၏။ လိုအပ်နေတာတွေ

လုပ်ချင်လျက် အတားအဆီးတွေ အခက်အခဲတွေကိုသာ မဆုံးနိုင် အောင် ကြံတွေရသည်အခါ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်တန်ခိုးဆိုသည်ကို မျှော်လင့်အားကိုးချင်လာသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးခွန်းထုတ်ရ၏။ ကျွန်မရဲ့စွမ်းဆောင်မှုအကန့်အသတ်က ကုန်သွားပြီလား။ တကယ် ကုန်သွားတာဟုတ်ရဲ့လား။ သို့မဟုတ်လျှင် အချိန်တိုတိုဖြင့် စမ်းသပ် လို့မရသည့်အရာတစ်ခုအပေါ် ကျွန်မတကယ်စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်နိုင်ပါ ရဲ့လား။

ထိုနှစ်မျိုးလုံး ကျွန်မတကယ်မကြိုးစားမိသေးတာ ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ဇာတိမြေမှ ကျွန်မခွာလာခဲ့သည်မှာ မိုးနည်းလို့ မဟုတ်သော် လည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကောင်းရာ၊ ကျွန်မအလုပ်နှင့် အဆင်ပြေရာ သို့ ထွက်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိ သလား။ ကျွန်မတို့မြို့မှာ မိုးနည်းရေရှားသည့်ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ ခုထိ ဘာမှဖြေရှင်းကူညီဖို့ မကြိုးစားနိုင်။ (ကိုအောင်ကျော်သည် ချင်းပြည်နယ်သို့ စာသင်ပေးမည့် ကျောင်းဆရာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။) ကိုအောင်ကျော်ရော ချင်းပြည်နယ်မှာ နေထိုင်ရင်း ကလေးတွေကို စာသင်ရင်းမိုးနည်းရာက များအောင်လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့လေသလား။ သို့မဟုတ် သူဘာမှ တော်နိုင်သည့် ကိစ္စအတွက် လက်လျှော့ထားသလား။ ကျွန်မဆီ သူတစ်ခါတစ်ခါရေးသည့် စာတွေထဲမှာဖြင့် ထိုအကြောင်းတွေ တစ်ခါမှမပါ။ ကိုမိုးဇော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ထိမ်းသိမ်းရေး ဘာသာ ဇစ်မြားကို ဘွဲ့လွန်ဒီဂရီယူဖို့ ကျောင်းသွားတက်နေခြင်းဖြစ်၏။

၂၆

၇၅

သူပြန်လာခဲ့လျှင် သူတစ်ခုခုတော့ ကြိုးစားပေးနိုင်မလား။ ကျွန်မ
မျှော်လင့်ချင်နေသည်။ သို့သော် ရေနည်းရာမှာ မိုးရွာစေဖို့ဆိုတာက
တော်တော်ခက်ခဲသည့် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိနေပါသည်။

■

တောင်တန်းကြီးတွေ
အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့အခါ

တောင်တန်းကြီးတွေ အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့အခါ

တောင်တန်းကြီးတွေ အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့အခါ

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီထင်သည်။ သည်ည အဘိုးကြီး ပြန်လာသည်ကို မမြင်ရသေးပါ။ သူ့ကို အဘိုးကြီးဟူသော အသုံး အနှုန်းဖြင့် ကျွန်တော်သတိရနေသည်ကိုသိလျှင် အဖေဘယ်လောက် များ ဒေါပွလိုက်မလဲ။

တကယ်တော့လည်း အဖေ အဘိုးကြီးဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှ ညတိုင်းဖြတ်ပြီးအိမ်ပြန်သွားလေ့ရှိသော အဖေ့ကို ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးဖိုမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားက အမြဲစောင့်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မုန့်နစ် ကြိတ်သည့် ကြိတ်စင်ကြီးကို ကွယ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မုန့်ညစ်သည့် ညစ်စင်ကိုကွယ်၍သော် လည်းကောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ခြံရံရှေ့မှာ ကြီးကြီးမားမား သစ်ပင်မရှိသဖြင့် လမ်းပေါ်ကို အတိုင်းသားမြင်ရပါသည်။ လရောင် ကြယ်ရောင်အောက်မှာပေမယ့် မောင်ရိုးတဝါး သဘာဝညအလင်း ရောင်ဖြင့် အဖေ့ကိုအဖေပဲဟု ကျွန်တော်အမြဲသိနေခဲ့သည်။ သို့လိုက် တိုင်းလည်း ကွယ်ဝရာတစ်ခုခုဖြင့် ပုန်းကွယ်၍ ကျွန်တော်အကဲခတ်

ကြည့်မိမြဲဖြစ်သည်။ အဖေနေကောင်းရဲ့လား။ လမ်းလျှောက်တာ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား။ အဖေစိတ်တွေ ဆူပွက်ဒေါသကြီးနေခဲ့သလား။ သို့မဟုတ် အနည်းငယ်ကြည်လင်နေခဲ့သလား။

မခံချင်စရာကောင်းသည်မှာ အဖေသည် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်တိုင်း ဘယ်သောအခါမျှ ကျွန်တော့်ခြံဝိုင်းဘက်သို့ စောင်းဝှဲကြည့်ဖော်မရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘာသိဘာသာကျော်ဖြတ်ပြီး စောင်းဝှဲမကြည့်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆီးပေါင်းထုပ်လုပ်သောအိမ်နှင့် ပဲလော်ဖီအကြားက ခြံဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်နေထိုင်နေကြောင်း လွန်ခဲ့သည့်နှစ်တွေကတည်းက၊ အမေအသက်ရှိစဉ်ကတည်းက အမေပြန်ပြောလို့ အဖေသိနေခဲ့မှာပါ။ မကြည့်သည်မှာ မကြည့်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ထားလို့သာဖြစ်ရမည်။ အဲသည်လို မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် လပေါင်းများစွာ၏ ညပေါင်းများစွာအနက် တစ်ညတလေတော့ အမှတ်တမဲ့အိမ်ဘက်သို့ မျက်လုံးအကြည့်ရောက်လာမှာပဲ။ လုံးဝစောင်းဝှဲမကြည့်ဘူးဆိုတော့ အဖေ ကျွန်တော့်အပေါ် ဒေါသကြီးဆဲ၊ အမှတ်သညာထားဆဲ၊ မာနကြီးဆဲဟု ယူဆရပါသည်။ တစ်နည်းတော့လည်း ဟောသည့်အိမ်တွင် သူစိတ်ဆိုးသော သားတစ်ယောက်နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု ညတိုင်းညတိုင်း ဖေသတိရနေခဲ့လိမ့်မည်။ အဖေဘဝထဲမှ ကျွန်တော်အပြီးတိုင်ထုတ်ပယ်မခံရသေးဘူး။ အဲသည်အတွက် မခံချင်သည့်ကြားမှ စိတ်သက်သာရပါသည်။

ဒီည ကျွန်တော်မမြင်လိုက်ဘဲ အဖေပြန်သွားလိုက်တာလား။ အဲသည်လိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ယခုလို ညရှစ်နာရီနှင့် ကိုးနာရီအကြားတွင် အဖေဆန်စက်မှ အိမ်သို့ပြန်တတ်မှန်းသိ၍ အမြဲသတိထားပြီး အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာမို့ မမြင်လိုက်ဘဲလွတ်သွားစရာတော့ အကြောင်း

မရှိပါ။ မုန့်ကြိတ်ခင်အတွက် ရေလိုလိုရေတွင်းဆီ သွားငင်းလိုက်တုန်းကများ ပြန်သွားသလား။ ရေတွင်းမှာ ရေငင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်သည်ဘက်သို့လှည့်၍ ရပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရိပ်ခနဲ လူသဏ္ဌာန်တစ်ခုတွေ့လျှင် မျက်စိက အလွယ်တကူလမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။ အဖေကို ကျွန်တော်လွတ်သွားခဲ့တာမဟုတ်။ အဖေ ညကိုးနာရီထိအောင် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ပြန်မသွားသေးတာသာဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ။ အလုပ်တွေမပြတ်သေးတာလား။ အရင်ကလို့ပင် အဖေ လောဘတကြီးအလုပ်လုပ်နေဆဲလား။ အဖေလောဘကြောင့် အဖေအလုပ်သမားတွေပါ ညဉ့်နက်အောင် အလုပ်ဆင်းနေရပြန်တာလား။ သို့မဟုတ် အဖေနေမကောင်းဘူးလား။

အမေကွယ်လွန်ပြီးနောက် အဖေအနားမှာ ဘယ်သူရှိနေပါ့မလဲ။ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုလျှင်လည်း အရင်းခံမှာ အဖေကြောင့်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အဖေသည် လောကတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်။ သူ့သားအရင်း ကျွန်တော့်ကိုပင် မယုံကြည်ပါ။

ဆန်စက်တွေရှိရာ စက်တန်းရပ်ကွက်အစွန်းထိ ရောဝတီမြစ် ရေတက်သောနှစ်ကစ၍ အဖေနှင့်ကျွန်တော်၏ ပဋိပက္ခစခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်၍ ရွာပြန်ရောက်နေခဲ့၏။

အဖေစက်သည် ဤရွာတွင် ဒုတိယနောက်ဆုံးတည်ထောင်သော စက်ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်အစွန်းတွင် တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ ဟိုဘက်အစွန်းဆုံးစက်က တစ်နှစ်အတွင်းရပ်သွားခဲ့သဖြင့် စက်အဆောက်အအုံအခွံသက်သက်သာာ မပျက်ရသေးဘဲ ကျန်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မြစ်ရေသာဆက်ပြီး တိုးလာခဲ့လျှင် အဖေဆန်စက်ထဲက ဆန်တွေဝပါးတွေက အရင်ဆုံး ရေမြုပ်ရမည့် ကုန်ပစ္စည်းတွေဖြစ်နေသည်။ စက်ထဲ ရေရောက်လိုက်လို့ကတော့ အဖေကြိတ်လက်စဆန်တွေ ဝပါးတွေ ရေထိတော့မည်။ အဖေစက်က အငှားကြိတ်စက်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဝပါးဝယ်လှောင်ကာ ကြိတ်သောစက်လည်းဖြစ်သဖြင့် ဆုံးရှုံးရမည့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးမှာ တော်တော်များသည်။ ထိုအခါ မြစ်ရေတိုးနှုန်းမြန်သည်နှင့်အမျှ မိမိက လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တာလည်း မြန်ဖို့လိုသည်။

စက်ကြမ်းခင်းမှာ ပုံထပ်ထားသော ဆန်အိတ်များကို ရေလွတ်ရန် အလျင်အမြန်သစ်သားစင်တစ်ခု ခိုင်ခိုင်ရိုက်ပြီး ထိုစင်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပုံရသည်။ အဖေအလုပ်သမားများအားလုံး ထိုနေ့က ညဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ အလုပ်လုပ်ရသည်။

အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်စက်ထဲမှာရှိနေခဲ့တာ အဖေကဆိုးသွားခြင်းဖြစ်၏။ အင်းလေ... အဖေ ကံဆိုးတာမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ကံဆိုးတာလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အဖေအလုပ်သမားတွေ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ၏။ လခစားစက်အလုပ်သမားနှင့် နေ့စားအထမ်းသမားများဖြစ်သည်။ အဖေက သူ့ဝပါးတွေ ဆန်တွေကို တစ်ညနေတည်းနှင့် ရေလွတ်ရာသို့ ပို့နိုင်ရန် အလုပ်သမားနှစ်မျိုးလုံးကို ခိုင်းခဲ့သည်။ ညဆယ်နာရီထိုးသဖြင့် လုပ်ခငွေရှင်းသောအခါ နေ့စားအလုပ်သမားများကို တစ်နေ့တာအတွက် ဆယ့်ရှစ်ကျပ်စီ ရှင်းပေးပြီး လခစားများကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးဟု သုံးဆယ်စီပေးသည်။ အလုပ်သမားတွေကလည်း ဘာမျှ စောဒကမတက်ဘဲ အဖေပေးသမျှ ငွေကို လက်ခံပြီးပြန်ဖို့စိတ်ကြည်သည်။ လက်မခံနိုင်သည်က ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။

‘အဖေ အခုဟာက ညဆယ်နာရီကျော်ပြီနော်’

အဖေက ကျွန်တော့်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

‘ဆယ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လေ’

‘ဒီအချိန်ထိအောင် အဖေအလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းရင် အဖေအချိန်ပိုဆင်းခပေးရမှာပေါ့’ ကျွန်တော်တိုးတိုးပြောမိ၏။ အဖေ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆွဲဖက်ပြီး သူ့အနားယူနေကျ သူ့ရုံးခန်းဆီသို့ ဇွတ်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

‘မောင်ဌေးရေ လူကုန်ရင် ဝင်းတံခါးပိတ်ထားလိုက်တော့’
ညောင်အလုပ်သမားလေးအား လှမ်းအော်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်
ကို အခန်းထဲသို့ ဆွဲသွင်း၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အထဲ
ရောက်သောအခါ အဖေက တံခါးစေ့လိုက်သည်။

‘အဖေ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးလိုက်တာ မင်းမမြင်ဘူးလား’
‘သုံးဆယ်စီပေးလိုက်တာ မြင်ပါတယ်။ အဲဒါနည်းတယ်အဖေ’
‘ဟေ တစ်နေ့လုံးလုပ်တာမှ ကိုးဆယ်ပဲရတဲ့ အလုပ်သမားကို
လက်ဖက်ရည်ဖိုးသုံးဆယ်ပေးတာ နည်းတယ်ဟုတ်လား’
‘နည်းတယ်အဖေ။ အလုပ်သမားဥပဒေနဲ့ ရပိုင်ခွင့်သတ်မှတ်
ချက်တွေအရဆိုရင် အချိန်ပိုတစ်နာရီတာက မူရင်းအလုပ်ချိန် တစ်နာရီ
စာ လုပ်ခထက် နှစ်ဆ၊ ဒါမှမဟုတ် သုံးဆ’

‘တော်ပြီ’
အဖေက ကျွန်တော့်စကားကို အဆက်မခံဘဲ ခပ်တင်းတင်း
ပိတ်၍ အော်လိုက်၏။

‘မြို့သွားကျောင်းတက်ရတယ်ဆိုပြီး မတောက်တခေါက် အသိ
အမြင်လေးတွေနဲ့ ငါ့လာ ဆရာမလုပ်နဲ့။ အခု နိုင်းလိုက်ရတဲ့ အချိန်ပိုက
ဟွက်ကုန်တိုးဖို့ ငွေမြတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒီစက်ရုံရဲ့ ပစ္စည်းတွေမပျက်စီး
အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့လုပ်ရတာ။ ဒီအချိန်ပိုကြောင့် ငါတစ်ပြားမှ ငွေ
ပိုမဝင်လာဘူး’

အဖေက သူ့ရုံးစားပွဲပေါ်က လယ်ဂျာစာအုပ်ကို လက်ဝါးနှင့်
ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် အဖေဆန်တွေ စပါးတွေရေမစိုဖို့လေ။ အဖေအကျိုး
အမြတ်အတွက် သူတို့လုပ်ပေးရတာလေ။ ကဲ သူတို့မရှိဘူး။ ဒါမှ

မဟုတ် မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့အဖေနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို မပျက်စီး
အောင် ဘယ်လိုရွှေ့မလဲ။ သူတို့လုပ်ပေးလို့သာ’

အဖေ ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြန်၏။

‘ဟ ကံကြီးမောင်၊ မင်းက ငါ့ကို-ဒီအိတ်တွေထမ်းစေချင်သေး
လို့လား။ ငါလိုစက်ပိုင်က စပါးတွေထမ်းရမှာလား’

သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်မဖြင့် ညွှန်ပြ၍ ဒေါသတကြီးမေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးအဖေ။ အဖေမထမ်းရအောင် သူတို့ကို ငှားထား
တာပဲ။ အခု သူတို့ ထမ်းပေးသယ်ပေးခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော်ပြောချင်
တာက သူတို့သာမလုပ်ပေးခဲ့ရင်’

‘သူတို့မလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ။ သူတို့မလုပ်ရင် ထမင်းငတ်သွား
မှာပေါ့။ တစ်နေ့ ရှစ်ဆယ်ကိုးဆယ်မရရင် သူတို့ ဘာနဲ့သွားစားမလဲ။
သူတို့မှာ လယ်မရှိဘူး။ ပညာမရှိဘူး။ ထမ်းဖို့ပိုးဖို့ ပခုံးပဲရှိတယ်။
သူတို့မလုပ်လို့ရမလား။ သူတို့မလုပ်ချင်ရင် ထွက်လေ။ ရွာထဲမှာ
လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး။ တစ်ယောက်ထွက်
ရင် တစ်ယောက်ဝင်မှာပဲရင်းလား’

ရင်းပါသည်။ အဖေစိတ်သဘောထားကို အဲသည်အချိန်ကျမှ
သိလိုက်ရခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်တော်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်က အဖေကို ဒေါသကြီးသူဟုသာ သိထားခဲ့သည်။
အတ္တကြီးသူဟု မသိခဲ့။ စည်းစနစ်ကြီးသူဟုသာ သိထားခဲ့သည်။
စေးကုပ်သူဟု မသိခဲ့။

‘သူတို့ အချိန်ပိုလုပ်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါသူတို့ကို အငတ်ထားလို့
လား။ မုန့်ရေနဲ့ ရေခဲမုန့်နဲ့ အကြော်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ကျွေးတာ
မင်းမမြင်ဘူးလား’

ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မပြောမိအောင် ထိန်းချုပ်ထား၏။ အဖေ မုန့်ရေနဲ့အကြော်က သူတို့ဗိုက်ဝဖို့မပြောနဲ့ နံတောင်စွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဖေ ကျွန်တော့်ကို ဇက်ပိုးအုပ်ကောင်း၊ အုပ်လာ နိုင်သည်ဟု ဆင်ခြင်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အဖေ့ကို နေ့စားအလုပ်သမားလုပ်ခလည်း ကျွန်တော်ဆွေးနွေးချင်ခဲ့သည်။ နံနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီလောက် ထိ လုပ်ရသော လူတစ်ယောက်၏ တစ်နေ့လုပ်ခ ၈၀ ဆိုတာ မျှတ သလား။ မမျှတဘူးလား ကျွန်တော် တိတိကျကျမသိပါ။ သို့သော် ညနေ ၆ နာရီမှာ အိမ်ပြန်ခွင့် မရသေးဘဲ ဆန်အိတ်တွေ၊ စပါးတောင်း တွေ ထမ်းပိုးသယ်ရွှေ့ပေးရသည့် နောက်ထပ်အချိန်ပို၊ ဝန်ပိုများပါ ပေါင်းလိုက်လျှင် ငွေကျပ် ၈၀ သည် လုံးဝမမျှတသော ငွေဖြစ်တာက တော့ သေချာသည်။

‘ငါမင်းကို မြို့သွားကျောင်းတက်ခိုင်းတာ စက်ကို ကောင်း ကောင်းအုပ်ချုပ်နိုင်မယ် ဗဟုသုတအကြားအမြင်တွေ ရအောင်လိုကွ။ ငါအနားယူရင် မင်းပဲအုပ်ချုပ်ရမှာ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို မင်းကိုင်ရင် တစ်နှစ် အတွင်း စက်ပိတ်ရတဲ့အဖြစ် ရောက်သွားနိုင်တယ်’

‘ဟာ အဖေကလဲ မဟုတ်တာ’

‘အလုပ်သမားတွေ မင်းခေါင်းပေါ်တောင် တက်လာဦးမယ်’

‘သူတို့က အခွင့်အရေးသမားတွေမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟား မင်းဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ။ မင်း သူတို့နဲ့ ဘယ်နှစ် ခါ ဆက်ဆံဖူးလို့လဲ။ သူတို့ကို ဘယ်နှစ်ခါ အုပ်ချုပ်ဖူးလို့လဲ’

‘ကျွန်တော် အဖေဆီမှာ အလုပ်လုပ်ကြည့်မယ်လေ’

ထိုစကားကြောင့် အဖေအံ့သြပြီး ကျွန်တော်အား ခပ်ကြာ ကြာစိုက်ကြည့်ပါသည်။

‘မင်း အရင်က ဆန်စက်ကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါတောင် လာဖော်မရဘဲ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားလာရ တာတုံး’

ထို့နောက် အဖေသည် ကောက်ချက်တစ်ခုကို ခြွန်းခနဲရသွား သည်။

‘ဧကန္တမင်း ကိုဘသီရဲ့ သမီးလေးကို...’

ကျွန်တော်မျက်နှာနွေးခနဲပူသွား၏။

‘အဖေ...’

‘ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီကောင်မလေးကြောင့် မင်းသူရဲကောင်းဖြစ်ချင် နေတာ ငါသိပြီ’

ထားခင်ကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမိတာတော့ မှန်ပါသည်။ သို့သော် အလုပ်သမားများ၏ ရပိုင်ခွင့်ကို မနစ်နာစေလိုသည့်ဆန္ဒက တော့ ထားခင်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပါ။

‘ဖိုးက မင်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့နော်။ စက်ပိုင်သားနဲ့ ကူလီခေါင်းရဲ့သမီး အဆင့်အတန်းချင်းက လွှတ်ကွာတယ်။ ငါ့ကို သိကွာချဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ အတည်လည်းမကြံနဲ့။ အပျော်လည်းမကြံနဲ့။ အိုကွာ နည်းနည်းကလေးမှ မပတ်သက်စေနဲ့။ ငါ့ကြိုတင်ပြောထား လိုက်မယ် ဒါပဲ’

ကျွန်တော် အံ့သြနာကျင်သွားခဲ့သည်။

အဖေမှာ အဲသည်လို လူတန်းစားခွဲခြားသည့် အမြင်ရှိနေလိမ့် မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ခဲ့မိပါ။

‘ကောင်မလေးကို မင်းဒီနေ့စကားပြောတဲ့ အမူအရာ အဖေ ခြံကြိုက်ဘူး’

ကျွန်တော် ဘယ်လိုအမှုအရာနှင့် စကားပြောမိပါလိမ့်ဟု တစ်ခဏပြန်တွေးမိသွားသည်။ ကတ္တားချိန်တာပြီးသွားလို့ ခဏနားနေ တုန်းမှာ ဆီးပေါင်းထုတ်နှိုက်စားနေတာ မြင်ရသဖြင့် လက်ဆေးပြီးသား ဟုတ်ရဲ့လား။ နှင့်လက်က စောစောတုန်းက နွားချေးတွေကျုံးနေတာ မဟုတ်ဘူးလားဟု မေးခဲ့မိသည်။ ထိုမေးခွန်းကို မေးချိန်မှာ ကျွန်တော် မျက်နှာထားဘာမှ ထူးခြားနေစရာအကြောင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အဖေကို စိတ်ပျက်သွားပါသည်။
 'ပြန်ရအောင်အဖေ ကျွန်တော်ဆာလှပြီ' ဟု စကားဖြတ်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ရန် ကျွန်တော် ဟန်ပြင်မိ၏။
 'ငါစကားပြောနေတုန်း စကားမလွဲနဲ့'

အဖေ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လန့်သွား ရသည်။ အဖေသည် တစ်လောကလုံးကို သူ့အာဏာတည်ချင်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အလန့်တကြားတွေးမိသွားပါသည်။

ကျွန်တော် ကလေးအရွယ်ကတော့ အဖေသည် ကျွန်တော် သူရဲကောင်း။ ကျွန်တော်အားကိုးရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းတက်သောနေ့က ကျောင်းသို့ အမေလိုက်ပို့ပေးသည်။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုး တော့ အမေပြန်မည်ပြင်သောအခါ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ ငိုခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။ အမေ မပြန်နဲ့။ ကျွန်တော် နဲ့အတူနေရမယ်ဟု ကျွန်တော် တောင်းဆိုပြီး ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမေက ကျွန်တော်ကို ချောမော့သည်။

'ကျောင်းဆိုတာ ကျောင်းသားတွေပဲနေရတဲ့နေရာ လူကြီးတွေ မိဘတွေ ကျောင်းခန်းထဲမှာ မနေရဘူး။' နေ့လယ်ထမင်းစားကျောင်း ဆင်းတော့ အမေ သားကိုလာခေါ်မှာပဲ'

သို့သော် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျွန် တော်မသိသည့်နေရာစိမ်းတစ်ခုမှာ မကျန်ရစ်ခဲ့လို့။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းနည်း ဖမ်းနည်းဖြစ်နေသည်။ ဆရာမက ကျွန်တော်အား လက်မချွှဲပြီးအဖေကို

ပြန်ခိုင်းသည်။ 'အစပိုင်းတော့ ဒီလိုပဲ။ နောက်ရက်တွေကျ သူနေသား ကျသွားလိမ့်မယ်။ ရှင်ပြန်မှာသာပြန်။ ကျွန်မတို့ရှိပါတယ်' အမေပြန် သွားသောအခါ အာခေါင်ခြစ်ပြီး ငိုရင်း ကျွန်တော်ကျန်ခဲ့၏။

သိပ်မကြာခင် အမေ ကျောင်းသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာသည်။

အမေချက်ချင်းပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့သဖြင့် အမေ ကို သူငယ်တန်းကျောင်းဆောင်ဘေးက စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ပျော်သွားပါသည်။ အမေက ကျွန်တော် အား ပြုံးပြပြီး လက်ကာပြသည်။ ထို့နောက် စိန်ပန်းပင်အောက်က အုတ်ခဲတစ်ခုပေါ်မှာ အကျအနထိုင်ပြီး ကျွန်တော်နေ့လယ်ထမင်းစား ကျောင်းဆင်းသည့်အချိန်ထိ စောင့်နေခဲ့ပါသည်။ အမေကျွန်တော့် ဘေးမှာရှိနေသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျွန်တော် လုံခြုံစိတ်ချသွား ပါသည်။

'အမေ'

ထမင်းစားကျောင်းဆင်းတော့ အမေရင်ခွင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

'လာ အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားကြမယ်'

အမေက ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲပြီး ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ကြားထဲမှာ တိုးရေ့ထွက်လာကြသည်။

'ဒါပဲနော်ဖိုးကံ။ အမေကျောင်းမှာ လာစောင့်ရလို့ အဖေပဲ ထမင်းချက်ထားရမှာ။ အမေဈေးလည်းဝယ်မပေးခဲ့ရဘူး။ ဘာချက်ထား မလဲ မသိဘူး။ သား ကြေးများမယ် မကြန့်'

အဲသည့်နေ့က ဘာဟင်းနဲ့ ကျွန်တော်ထမင်းစားရသလဲ မမှတ် မိတော့ပါ။ စားမကောင်းတာဘဲ ကျွန်တော်သိသည်။ အဖေကပြော သတဲ့။

'ငါ့သားလေး အားငယ်နေလိမ့်မယ်။ သားမြင်သာတဲ့ အနီး အနားမှာ မင်းသွားစောင့်ပေးလိုက်ပါ။ ငါချက်ပြုတ်ပြီးမှ လယ်ထဲသွား လိုက်ပါမယ်' ဟု ခွင့်ပေးခဲ့သတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားချိန်တွင် အဖေလယ်ထဲသို့ ဆင်းသွား ခဲ့ပြီး အဖေ့ကို မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ညနေ ကျွန်တော်ကျောင်းမှ အမေနှင့် အတူ ပြန်လာတော့လည်း အဖေပြန်မရောက်သေး။ ညဦးချုပ်မှ ပြန် ရောက်ခဲ့၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ချွေးသုတ် ခဏအမောဖြေနေစဉ် အဖေကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်သည်။

'လာစမ်းပါဦး ကျောင်းသားကြီး။ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ဘာတွေ သင်ခဲ့ရတဲ့'

အဖေ ခွင့်ပေးသဖြင့် နေ့စဉ် ကျွန်တော့်စာသင်ခန်းဘေးမှာ အမေစောင့်စောင့်ပေးခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေရပြီး နေသားကျသွားသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရှေ့ ဘောလုံးကွင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘောလုံးပွဲတွေ ခဏခဏကန်ကြသည်။

ကုန်းစောင်းနှင့် ရွာခိုင်ကစားကြသောပွဲကို အဖေနှင့်အတူ လိုက်ကြည့်ခွင့်ရတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးကွင်းသည် ရွာကွင်းဖြစ်သဖြင့် အကာ အရံလည်းမရှိ။ ထိုင်ခုံလည်းမရှိ။ မြက်ခင်းတောင်မရှိ။ ရှေ့ကလူတွေက ကွင်းအစပ်မြက်ခင်းမှာ ထိုင်ကြည့်ပြီး နောက်ကလူတွေက မတ်တပ် တပ်ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူပုန်းပေါ်မှာ ထိုင်စေလျက် အဖေက မတ်တပ် ရပ်ကြည့်သည်။

အဲသည့်နေ့က ကျွန်တော်တို့ ကုန်းစောင်းအသင်းထက် ရွာခိုင် အသင်းကို ကျွန်တော်ပိုသဘောကျမိ၏။ ရွာခိုင်အသင်းမှ နံပါတ်ရှစ် ကစားသမား(ကျွန်တော် နာမည်မသိပါ။ သူ့စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနောက် ကျောမှ နံပါတ် ၈ ဟူသောဂဏန်း ရိုက်နှိပ်ထားသူဟုသာ မှတ်မိသည်) ကို ပိုပြီးသဘောကျသည်။ သူတောလုံးသယ်ယူသောအခါ မထိတထိ လှည့်ပတ်ကွေ့ဝိုက်ကာ အပါသယ်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်သဘော ကျသည်။ ခေါင်းနှင့်တိုက်ပြီး သူ့ရိုးသွင်းတာ လှသောကြောင့် ကျွန်တော် လွတ်ခန့် အော်ဟစ်အားပေးမိ၏။

‘ရှစ် ရှစ်၊ ရွာခိုင်ရှစ်ကွ’

ထိုအခါ အဖေက ကျွန်တော့်ခြေသလုံးကို သူ့လက်ဖြင့် ထိန်း ဆုပ်ထားရာက ဒေါသတကြီး မိညှစ်ပစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးကံ၊ ငါတို့ရွာကို ဂိုးဝင်သွားတာဟာ။ မင်းက ဘာကိစ္စ ရွာခိုင်ဘက်က အားပေးရတာတုန်း’

‘အဖေကလည်း သူကတော်တယ်ဗျ’

‘တော်တော်ကွာ။ ကိုယ့်ရွာဘက်က မလိုက်ရင် အဲဒါ သစ္စာ ဖောက်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး’

အဖေကတော့ ရွာခွဲတော်တော်ကြီး၏။ ကုန်းစောင်းအသင်းက ရုံးနိုင်သည်ဟု အဖေထင်ထားပါလျက် ကုန်းစောင်းအသင်းအက်မှ လောင်းရလောက်အောင် အဖေ ခေါင်းမာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ရွာရယ် ကိုယ့်ကျောင်းရယ်မဟုတ် တော်သူကို အားကျသည်။ တော်သူဘက်မှ အားပေးချင်သည်။ ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်အား မျိုးချစ်စိတ်မရှိတဲ့ကောင်ဟု နောင်အခါမှာ စွပ်စွဲလေ့ရှိပါသည်။

အဖေမကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် တစ်ဘက်အသင်းကို အားမပေး ဖြစ်တော့သော်လည်း အားရကျေနပ်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားမိဆဲတော့ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်တွေတက်ကြွကာ ခြေနစ်ဘက်ကို ဆောင် မိသွားသည်။ အဖေပခုံးပေါ်မှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေမိတာကို သတိမရ တော့ဘဲဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင်၊ မင်းထိုင်နေတာ ထိုင်ခုံမဟုတ်ဘူးကွ’

အဖေက ကျွန်တော့်ခြေသလုံးကို ဖြန်းခနဲတစ်ချက်ရိုက်ပြီး အော်ငေါက်တော့မှ ကျွန်တော်ငြိမ်သွားမိပါသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေ ကျွန်တော့်ကိုချစ်ခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်အဖေကို ချစ်ခဲ့သည်။ အဖေ လယ်ထွန်သည့်အခါ ထွန်တုံး ပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေသော အဖေအား လယ်ကန်သင်းထဲနောင်းရိပ် မှ ထိုင်စောင့်ကြည့်ရင်း ဒီရွာထဲမှာ အဖေက ခွန်အားအကြီးဆုံးဟု ဂုဏ်ယူမိသည်။ အဖေနှင်းသည့် ထွန်ကြောင်းကို ပို၍နက်ပြီး ပို၍ ညီညာသည်ဟု ကျေနပ်မိသည်။ လယ်ရိတ်သိမ်းသောအခါ ကျောင်း ဝိတ်ရက်များ၌ အဖေဆီ ထမင်းချိုင့်သွားပြီးရတိုင်း အဖေတံစဉ်ချက်က သူများတံစဉ်ချက်ထက် စပါးပင်တွေ အများကြီးပိုပါသည်ဟု အားကျ ခဲ့မိသည်။ ငါအသက်ကြီးရင်လည်း အဖေလိုခွန်အားရှိလာမှာဟု မျှော် လင့်ခဲ့သည်။ အဖေကို ကူလုပ်မှ အဖေပင်ပန်းတာတွေ သက်သာမှာ ဟု ညှာတာစိတ်ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မြန်မြန်အသက် ကြီးကာ မြန်မြန် အရွယ်ရောက်ချင်လှသည်။

အားကျစိတ်မှ မနစ်မြို့စိတ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းသည် အဖေဘက်က ချို့ယွင်းချက်လား။ ကျွန်တော့်စိတ်အပြောင်းအလဲလား။ အရွယ်ရောက်လာသောအချိန်တွင် အဖေ့နောက်လိုက်မဖြစ်လိုစိတ်ဝင် လာခဲ့တာတော့ ကျွန်တော်သတိထားမိ၏။

ကျွန်တော် ၁၆ နှစ်အရွယ်တွင် အဖေက အသက် ၄၀ ရှိနေပြီ။ အသက် ၄၀ ဟူသည်မှာ လူတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ဓာတ်အပြင်း ထန်ဆုံး၊ အတက်ကြွဆုံး၊ ခွန်အားအကောင်းဆုံး ဖြစ်လေမလားမသိ။ ကျွန်တော် အခုထိ အသက် ၄၀ မရောက်သေးသဖြင့် ကျွန်တော် အသေအချာမပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် အဖေကို ကြည့်ရတာတော့ ကျွန်တော် အသက် ၁၆ နှစ်တွင် အဖေခွန်အားအကြီးဆုံး၊ စိတ်အတက် ကြွဆုံးဖြစ်သည်။ အဲသည့်အချိန်မှာ အဖေသည် ထွန်တုံးနှင့်လယ် တွေကို စွန့်ပယ်ပြီး ကျွန်တော်တစ်ခါမှ အိပ်မက်မမက်ဖူးသော ဆန် စက်တစ်ခုကို တည်ထောင်ပြီးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အဖေက အဖေလယ်တွေ ရောင်းပစ်သည်ကိုစွဲကို ခါးခါးသည်း သည်း ကန့်ကွက်ခဲ့၏။ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် အရင်းပြုတ်သွားမှ ဖြင့်ဟု တွေးပူခဲ့သည်။ အဖေက သူ့အပေါ်မယုံကြည်ခဲ့သူအမေအား အားရပါးရ ရယ်မောခဲ့တာ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

‘အကြည့်၊ ငါ့ကို သေချာကြည့်စမ်းပါ။ လေးမောင်ဟာ မနိုင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ့်ကောင်လားလို့၊ ကြည့်စမ်းပါ’

နောက်ဆုံးတော့ အမေသည် အဖေ့ကို ဇွတ်နှစ်ယုံကြည်လိုက် ရပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပါ အဖေ့အရင်းအနှီးထံသို့ ထည့်ပေး လိုက်တော့သည်။

အဖေပြောတာမှန်ပါသည်။ အဖေသည် သူမနိုင်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ နိုင်နင်းမှာသေချာသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ဆန်စက်သည် တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ရှိန်ထိုးအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကုန်းစောင်းစီးပွားရေးလောကတွင် နေသူရှိန်ဆန်စက်သည် ဆက်ဆံ ရေးအကောင်းဆုံး၊ ထုတ်ကုန်အသန့်ဆုံးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကိုရခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ခြေရာအတိုင်း လိုက်နင်းစေချင်သောအဖေသည် ကျွန်တော့်ပညာရေးကိုတော့ အားပေး၏။ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းရောက် သည့်အခါ စနစ်ကျကျစာကြိုးစားအောင်ဟု အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရေနံချောင်းမြို့မှ နာမည်ကြီးတော်ဝါဆောင်တစ်ခုသို့ အပ်၍ စာကြိုးစား စေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ဖြေခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် ရွာခဏပြန်ရပြီး ကောလိပ်တက်ရန် ရေနံချောင်းသို့ ပြန်သွားရသည်။

ကောလိပ်ဒုတိယနှစ်အပြီး ရွာခဏပြန်လာသောအချိန်မှာ ကျွန်တော့်တို့အိမ်သည် အိမ်မဟုတ်တော့ဘဲ တိုက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ပထမတော့ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၌ ပျော်ရွှင်စွာယစ်မှူးခဲ့၏။ သို့သော် မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ထူးခြားပြောင်းလဲမှုကို ကျွန်တော်သတိထားမိလာသည်။ အရင်ကလောက် နွေးထွေးပျော်ရွှင်မှု မရှိတော့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လယ်မြေပိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်လယ်လုပ်သော လယ်သမားဘဝတုန်းက အဖေသည် စိတ်ရည်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသကြီးတက်သော်လည်း ဟာသဉာဏ်လည်းရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့သားအမိ အဖေကို ဘယ်ကိစ္စမဆို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဝံ့သည်။ အဖေမှာ ကျွန်တော်အတွက်လည်း အချိန်ရှိ၏။ အဖေပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လယ်ထဲမှအပြန်တွင် အမေက အဖေကို နင်းနှိပ်ပေးသောအခါတွင် အဖေအာရုံသည် ခြံထောင့်က စောင်ချမ်းပင်မှာ၊ ပွင့်တော့မည့်ဥပန်းပန်းရံမှာ၊ နီးကပ်လာသည့် မြစေတီဘုရားပွဲမှာ ညွှတ်နွေးနေနိုင်ခဲ့၏။

ယခုအခါ အဖေသည် ဤအရာများဆီ၌ စိတ်အာရုံမရှိတော့ပြီ။ အဖေစိတ်သည် အမြဲတင်းကြပ်နေသောအခါ အဖေမျက်နှာသည် ပြေလျော့မှုမရှိ၊ ထာဝရ တည်တင်းနေတော့သည်။

အဖေ နေပူမရောင် ခိုးရွာမရောင် လယ်လုပ်ရသဖြင့် ပင်ပန်း၊ ဆင်းရဲနေသည်ဖြစ်လျှင် အခုအခါမှာ ကျွန်တော်ကအရွယ်ရောက်ပြီးသည့် ယောက်ျားဖြစ်ပြီမို့ ကျွန်တော်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အဖေက စက်မှာတစ်နေ့ကုန်နေထိုင်ပြီး ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရင်း အလိုမကျမှုတွေ၊ ဘာမှန်းမသိသော ဒေါသတွေ၊ ပူပန်မှုတွေဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေသည့်အခါ ကျွန်တော်အဖေကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် အကူညီနိုင်ဆုံးမှာ ကျောင်းပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတိုင်း အဖေဆန်စက်မှာ ဝင်လေ့လာပြီး အဖေ

ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအတွေးဖြင့် အဖေဆန်စက်မှာ စက်စာရေးဝင်လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကူညီလုပ်ကိုင်သည်ကို အဖေက ကူညီသည်ဟု မယူဆဘဲ နောက်ရက်အာခံသည်ဟု ယူဆသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် နာမည်မမှတ်မိတော့သော အဖေအလုပ်သမားတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် အဖေနှင့်ကျွန်တော်အတိုက်အခံဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူကလေးနေမကောင်းသဖြင့် တိုက်နယ်ဆေးရုံတွင် တင်လိုက်ရသည့်အခါ ဆေးဖိုးနှင့်ကုန်ကျစရိတ်တွေအတွက် အဖေထံမှ သူက လခကြိုထုတ်ချင်သည်။ အဖေက ခွင့်မပေး။ ပြီးခဲ့သည့် လတုန်းက အိမ်အမိုးမိုးရန်ဟု လခကြိုထုတ်ပေးပြီးပြီဖြစ်၍ နှစ်လစာတော့ ကြိုထုတ်မပေးနိုင်ဟု ဆိုပါသည်။

‘ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်သားကလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်ပေးပါဗျာ။ လခတွေကို ကျွန်တော်ခွန်အားရှိနေသမျှ ကုန်းကြိုးဆပ်သွားမှာပါ။ ဆရာကြီး မနစ်နာစေပါဘူး’

အလုပ်သမားက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် တောင်းပန်သော်လည်း အဖေက လက်မခံချင်။

‘မင်းကလေးကဖျားတာဆို။ ဖျားတာနဲ့ပဲ သွေးသွင်းရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းငါ့ကို ခဏခဏလိမ်ခဲ့တဲ့ကောင် မပေးဘူးကွာ’
‘အဖေ’

ကျွန်တော်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဝင်မိပါသည်။ အဖေကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွား၍ တိုးတိုးပြောရသည်။

‘တစ်လခဌေဟာ ဘယ်လောက်မှလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အလကားပေးလိုက်ရတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ချေးလိုက်ရတာတောင်

မဟုတ်ဘူး။ သူက အလုပ်နဲ့ပြန်ဆပ်မှာပဲဉ္စာ။ ပေးလိုက်ပါအဖေရယ်။
အဖေဒေါပွသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်က တိုးတိုးပြောပေမယ့်
အဖေက ကျယ်ကျယ်အော်ငေါက်ခဲ့သည်။

‘ဖိုးကံ၊ ငါနဲ့ငါအလုပ်သမားတွေကိစ္စမှာ မင်းဘာမှ ဝင်မရှုပ်
နဲ့လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား’

‘အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ရခဲ့ပါတယ်အဖေ’

‘မရခဲ့ပါဘူး။ သူ့မှာကလေးဘယ်နှယောက်ရှိလဲ။ မင်းသိလို့
လား’

ကျွန်တော်မသိပါ။ ကလေးဘယ်နှယောက်ရှိရှိ ကလေးတစ်
ယောက်၏ အသက်က တန်ဖိုးလျော့မသွားပါ။

‘သွား ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သွားလုပ်စမ်း’

ကျွန်တော့်ကို ငေါက်ပြီးနောက် အလုပ်သမားကိုပါဆက်ပြော
သည်။

‘မင်းကလေး တကယ်ဆေးရုံတက်မတက် ငါစုံစမ်းပြီးမှ
လိုသလောက်ကိုပဲပေးမယ်။ အခုမင်းပြန်တော့’

‘ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို မလိမ်ပါဘူးဗျာ’

‘ပြန်တော့’

ကုပ်ကုပ်လေးပြန်လှည့်ထွက်သွားသော အလုပ်သမားကို
ကျွန်တော်သနားသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပါလာသော
ငွေသုံးရာကို သူကလေးဆေးဖိုးအတွက် ကူညီချင်ပါသည်။ သို့သော်
အဖေရှေ့မှာမို့ ကျွန်တော်နေရာမှ မစွေ့ရဲပါ။

အဖေ့ကို နှလုံးသားမာကြောအေးစက်သူအဖြစ် ကျွန်တော်
လက်မခံချင်။

သို့သော် အဖေသည် တကယ်ပဲ မာကြောအေးစက်သူဖြစ်နေ
ခဲ့၏။ အလုပ်သမားတွေကို အပြစ်တင်အော်ငေါက်ဆူပူနေသည့်အခါမျိုး
တွင် ပက်စက်နိုင်ချလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်ဘယ်နားသွားနေရမှန်းမသိ
အောင် စိတ်ညစ်ရသည်။ သားရေပေါ်အိပ် သားရေးနားစား ဟူသော
စကားမျိုး၊ သောက်ပျင်းကြီးတဲ့ ကောင်တွေဟူသောစကားမျိုး၊ မင်းတို့
ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူး။ နှပ်ချေးတွေပဲရှိတယ်။ အလကားနှပ်ချေး
ဦးနှောက်တွေ ဟူသော စကားမျိုးပြောခံရသူတွေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ
မသိသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ တွန့်တွန့်သွားပါသည်။

လယ်သမားတွေထဲမှ စပါးဝယ်တိုင်း မရမကဈေးဆစ်ပြီး ဈေး
နှိမ်ဝယ်လေ့ရှိသော အဖေအဝယ်တော်ကို ကျွန်တော်ကြည့်မရသော်
လည်း အဖေက ဒီကောင်တော်တယ်ဟု ချီးကျူးခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်
အဖေ့ကို အံ့သြရတော့သည်။

အလုပ်သမားတွေ ခွင့်မတိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်လျှင် အဖေက
တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပစ်၏။ ဘာမှ ဖြေရှင်းခွင့်မပေးပါ။

‘ဒီကောင် မလာစေနဲ့။ စက်ထဲဝင်လာရင် ငါ့ကိုခေါ်လိုက်
ငါနဲ့တွေ့သွားမယ်’

အဖေသည် တစ်ဘက်လူ၏ ပြဿနာ ဘယ်လိုရှိမလဲဟု
ဒိတ်မဝင်စား။ သူ့ပြဿနာကိုသာ သူစိတ်ဝင်စား၏။ အားလုံးသည်
အဖေမျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပ်ကို ကြည့်နေကြရသည်။ မန်နေဂျာကအစ
အဖေ့ကို ကြောက်ရသည်။ စက်တစ်ခုလုံးတွင် အဖေ့ကို ပြန်ဝေဖန်ရသူ
ဟူ၍ အဖေသား ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ စက်တစ်ခုလုံးမက
ပဲ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အဖေ့ကို ငွေဖန်ရဲသူမရှိ။ အဖေတောင်
အဖေအာဏာအတိုင်း ထားရာနေ၍ စေရာသွားရသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဖေကျွန်တော်ကို ရိုက်လို့ အမေက ဝင်ဆွဲလျှင် အမေပါဒဏ်ခံရသည်။

‘မဆွဲနဲ့နော် ဆွဲရင်မင်းပါနာမယ်’

တကယ်လည်း အဖေတုတ်ချက်တွေသည် ကျွန်တော်ကို ကာထားသော အမွေကိုယ်ပေါ်သို့ မညာမတာကျလေ့ရှိပါသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေတုတ်ချက်များကို ပြန်စဉ်းစားလျှင် ရေးရေးမျှသာပေါ်ပြီး ပေါ်လာချိန်မှာလည်း ခါးသည်းစွာနာကျင်မှု မရှိပါ။ ကျွန်တော်တကယ်ဆိုလို့ အပြစ်လုပ်မိလို့ အဖေရိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သံကိုင်မှာ ရေတွေကြီးချိန် အိမ်ကမသိအောင် သူငယ်ချင်း တွေနှင့် တိတ်တဆိတ်ရေသွားကြည့်ရင်း လှေစီးမိလို့ အရိုက်ခံရသည်။ အနောက်ကိုင်ဒားဘုရားပွဲသို့ အဖေမလိုက်ပို့ဘူးဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပွဲသွားကြည့်သည်ညက အဖေအနောက်ကိုင်ဒားစွာထိ လိုက်ရှာပြီး ကျွန်တော်ကိုခေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကံဆိုးချင်တော့ ထိုညက ပွဲခင်းထဲတွင် ရန်ဖြစ်ကြ၏။ စွာသားတစ်ယောက် ဓားထိုးခံရလို့ သေဆုံးသွားသည်။ အဖေနှင့်ကျွန်တော် အနီးအနားမှာပဲ ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော်အား ဇွတ်ဆွဲခေါ်ကာ အိမ်ပြန်၏။ အိမ်ရောက်တော့ ည ၁၂ နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ အမေက ကျွန်တော်ကို စိတ်ပူလို့ ငိုနေခဲ့သည်။ အဖေက ငိုနေသည့် အမေ ရှေ့သို့ ကျွန်တော်ကိုပို့ပြီး ကျွန်တော်ကို ရိုက်ပါသည်။

‘အဲဒီမှာ မင်းအမေ မျက်ရည်တွေမြင်လား။ မင်းမြင်လား။ မင်းလူရိုက်ခံရမလား။ ရေမြောင်းထဲပြုတ်ကျမလား။ စိုးရိမ်ပြီး ငိုရတဲ့ မျက်ရည်တွေ မင်းမြင်ရဲ့လား’ ဟု ပြန်ပြောပြီး ကျွန်တော်ကို ရိုက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာက နာကျင်ခဲ့သော်လည်း အဖေကို ကြောက်ရုံသာကြောက်ခဲ့၍ မနာကျည်းခဲ့မိပါ။ အဖေကို ကျွန်တော် ပိုပြီးတော့တောင် အားကိုးခဲ့မိသေး၏။ အဖေသာ ဒီညရောက်မလာခဲ့ရင် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လူအုပ်ထဲမှာ ငါဘယ်ပြေးလို့ ပြေးရမှန်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး ဟုတွေးမိပြီး ကြောက်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အပေါ်ထားသည့် ချစ်ခင်မှုနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသကို ကျွန်တော် မြင်ရသလိုလိုရှိသဖြင့် အဖေကို မမုန်းမိသည့် အပြင် ပို၍ပင်ချစ်ခဲ့မိပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်ပြီး အကျိုးနှင့်အကြောင်းလည်း ခွဲခြားနားလည်ဆင်ခြင်တတ်ပြီး လူ့လောကပတ်ဝန်းကျင်အတွက် တန်ဖိုးရှိသည့် လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုဆောက်တည်တတ်ပြီဟု ကျွန်တော်စိတ်ချယုံကြည်လာသော ကာလရောက်မှ အဖေ ကျွန်တော်ကို ရိုက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်နာကျည်းပါသည်။ အဲသည်အဖြစ်သည် အဖေနှင့်ကျွန်တော်၏ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်ခဲ့ပါသည်။

အလုပ်ခွင်အတွင်း ထိခိုက်နစ်နာမှုလျော်ကြေးကိစ္စက စခဲ့သည်။

အဖေက ကျွန်တော်ကို ဝေးဝေးနေစေချင်ခဲ့သော ထားခင်၏ ဖခင် ဆန်အိတ်တွေပိုပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားခဲ့သော ပြဿနာဖြစ်သည်။

အဖေက သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေသဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို မမြင်လိုက်ရပေမယ့် ကျွန်တော်အစအဆုံးမြင်လိုက်ရ၏။ ဆန်အိတ်တစ်အိတ်ကို သူထမ်းပြီး အိတ်ပေါ်တင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖြင့်တည်း ခြေလျှင်လှုပ်သလိုပင် ပြင်းထန်စွာ ပြိုကျလာသော ဆန်အိတ်ပုံကြီး

အောက်မှာ သူလဲကျသွားခဲ့သည်။ စက်အလုပ်သမားတွေရော အထမ်းသမားတွေရော ဝရန်းသုန်းကားပြေးလာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဆန်အိတ်တွေကို ဝိုင်းမဖယ်ရှားကြသည်။

‘ကိုဘသီ’

‘မင်းက အဲဒီအစွန်းက မ၊ မြန်မြန်’

‘ဒီဘက်ကို တစ်ယောက်လာ၊ ဒီဘက်ကိုလာ’

အလုပ်သမားတွေဝိုင်းပြီးရွှေတော့မှ ဆန်အိတ်ပုံကြီးအောက်မှာ သတိမလစ်တစ်ချက် လစ်တစ်ချက်ဖြစ်နေသော အဘိုးကြီးကို တွေ့ရသည်။ အဖေ အခန်းထဲမှ ထွက်လာလာချင်း ပြောခဲ့သည့်စကားကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကြားရလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့ကို ငါပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ အိတ်တွေကို ဖြစ်သလို မထပ်ပါနဲ့လို့ ငါ့စကားကို မင်းတို့ နားမမထောင်ဘဲ’

ဦးဘသီကို ပွင့်ဖြူဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရသည်။ မန်နေဂျာကိုအုန်းဖေနှင့် အခြားအလုပ်သမားများ ဆေးရုံအထိလိုက်သွားပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရ၏။ အဘိုးကြီး ဒဏ်ရာတော်တော်ပြင်းသည်ဟု သိရသည်။ နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားသည်ဟု ပြောပါသည်။

အဘိုးကြီးဆေးရုံမှာ နှစ်လလောက် တက်ကုရသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခ ပေးရသည်ကို အဖေမကျေနပ်ခဲ့။ အဘိုးကြီး အရက်မူးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်မထိန်းနိုင်၍သာဖြစ်သည်ဟု အဖေကောက်ချက်ချ၏။ ထားပါတော့။ ဆေးရုံကိစ္စက နှစ်လနှင့်ပြီးသွားသည်။ ပြဿနာက ဆေးရုံကဆင်းပြီးနောက် အဘိုးကြီးချိနဲ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်

ကြမ်းလုံးဝမလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်မှာကြိမ်ခြင်းလေးတွေ ထိုင်ရက်သည့် အလုပ်လုပ်နိုင်တော့သည်ဟု သိရသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် အဘိုးကြီးက အဖေထံမှ လျော်ကြေးတောင်းသည်။ ထားခင်က ကျွန်တော်တို့စက်တွင် စပါးထမ်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် ထားခင်ကပဲ ကျွန်တော်မှတ်တမ်းနှင့် တောင်းပေးရန် လာပြောပါသည်။

ထားခင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို အဖေက နဂိုကတည်းက မျက်စိစပါးမွှေးရှူးသည်ဟု ပြောထားသဖြင့် ကျွန်တော်တောင်းမပေးချင်ပါ။ ကျွန်တော်တောင်းပေးလျှင် ပြဿနာကြီးကျယ်မည်ဟု ကျွန်တော်သိသည်။ ထို့ကြောင့် မန်နေဂျာကိုအုန်းဖေမှတ်တမ်းနှင့် တောင်းခိုင်းပါဟု ထားခင်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

မန်နေဂျာက ပယ်ချလိုက်သည်။ ဆေးဖိုးဝါးခ၊ ဆေးရုံတက်နေစဉ် အိမ်အသုံးစရိတ် အစစအရာရာ ကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပြီးမို့ နောက်ဖြစ်သည့်ကိစ္စ ဆန်စက်နှင့်မဆိုင်ဟု ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထားခင် ငိုပါသည်။

အသက်က ၁၀ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ စပါးတောင်းတွေထမ်းပြီး ဖခင်လူမမာနှင့် မောင်ကလေးတွေကို လုပ်ကျွေးနေရသည်ဟု သနားကရုဏာသက်မိနေစဉ် ထိုမိန်းကလေးက ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ငိုကြွေးလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် နှလုံးသားတွင် ဝှက်နှစ်ကွာ နာကျင်သွားခဲ့၏။ အဲသည့်အချိန်အထိ ထားခင်အတွက် ကျွန်တော် သူရဲကောင်းလုပ်ချင်စိတ် တစ်ဆဲခြည်မျှပင် နှိုးခဲ့တာ သေချာပါသည်။ သို့သော် အဖေသနားမှ ထားခင်တို့မိသားစုအနည်းငယ်အသက်ရှူချောင်နိုင်မှာမို့ အရဲစွန့်ကာ အဖေအား တောင်းဆိုပေးလိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အဖေ အကြီးအကျယ်ဒေါပွသွားခဲ့သည်။

‘လျော်ကြေးဟုတ်လား။ ဘယ်ဥပဒေနဲ့ ဘယ်ပုဒ်မနဲ့ လျော်ကြေး တောင်းတာလဲ’

အဖေဒေါသတကြီး အခန်းပြင်ထွက်သွားပြီး ထားခင်ကိုရှာသည်။

‘ဘယ်မလဲ။ လျော်ကြေးလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး’

ကျွန်တော် အဖေ့နောက်မှ ကမန်းကတန်းလိုက်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ထားခင်မှာ မန်နေဂျာကိုကွယ်၍ ပုဝပ်နေခဲ့၏။

‘ကောင်မလေး။ နင့်အဖေဟာ ငါတရားဝင်ခန့်ထားတဲ့ အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး။ ပုတ်ပြတ်နဲ့ ဝင်ထမ်းတဲ့အလုပ်သမား။ နောက်ပြီး တော့ နင့်အဖေ အလုပ်လုပ်ရင်းအရက်မူးနေတယ်။ နောက်ပြီး အဲလုပ်မှာ ပေါ့ဆလို့ စနစ်မကျလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ။ နင်တို့တွေ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့နဲ့ မူးမူးရူးရူးနဲ့မို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာကို ငါပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ကုပေးပြီးပြီလေ။ ငါ လူဝတ္တရားနဲ့လုပ်ပေးတာ။ ငါ့မှာဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး။ လျော်ကြေးတွေဘာတွေ လာပြောမနေနဲ့။ နင်မကျေနပ်ရင် ကြိုက်တဲ့နေရာက သွားတိုင်စမ်း’

ထားခင် အဖေ့ကို ကြောက်လန့်ကာ ငိုပြန်ပါသည်။

‘လျော်ကြေးဆိုတဲ့ စကား ငါ့လာမပြောနဲ့။ နင့်ကိုပါ ငါ့စက်ရုံထဲက မောင်းထုတ်လိုရတယ် နားလည်လား’

‘အဖေ။ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ သူက ကလေးမလေးပဲ ရှိသေးတာ’

‘အေး အဲဒီ ကလေးမလေးက မတန်တဆတွေ လောဘကြီးပြီး တောင်းနေတယ်လေ’

‘ဘာဘရယ် ကျွန်မလောဘကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစုကျပ်တည်းလွန်းလို့ ဘာဘဆီက အကူအညီတောင်းကြည့်တာပါ’

‘အေး အစတုန်းက နင်ဘာဖြစ်လို့ သဒ္ဓါကြေးလေး မစပါလို့ မတောင်းသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လျော်ကြေးတောင်းသလဲ။ မတန်မရာ ဘာဖြစ်လို့ လောဘကြီးသလဲ’

တကယ်တော့ လောဘကြီးနေခဲ့တာက အလုပ်သမားတွေ မဟုတ်။ အဖေသာဖြစ်သည်။

‘အုန်းဖေ ကောင်မလေးကို ငွေနှစ်ထောင်ပေးလိုက်။ အဲဒါဝေတာနာနဲ့ စွန့်ကြဲတဲ့ သဒ္ဓါကြေး။ လျော်ကြေးပေးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး’

ပြောပြီး စပါးသန့်သည် စက်ရုံရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကိုအုန်းဖေ အံဆွဲသောဖွင့်ပြီး ကောင်မလေးကို ငွေနှစ်ထောင်ထုတ်ပေး၏။ ကောင်မလေးသည် အဖေ၏ ပက်စက်သောစကားကို မာနမထားနိုင်ဘဲ ငွေနှစ်ထောင်ကို တုန်ယင်သောလက်နှင့် ယူလေသည်။ ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ခဏတားထားလိုက်ပြီး အဖေအခန်းထဲဝင်ကာ ကျွန်တော်ချွတ်ထားသည့် ဂျာကင်အင်္ကျီထဲမှ ငွေတစ်ထောင်ကိုပါ ထုတ်ယူပြီး ကောင်မလေးကို ပေးလိုက်သည်။

‘ရှေ့ရော အဲဒါပါယူသွား။ ဒါက ငါ့မှန့်ဖိုးထဲကပေးတာ’

ကောင်မလေးက တွန့်ဆုတ်စွာယူသည်။

‘အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာမုန်းမသိရှက်အဖေအသံကိုသာ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်တုန်သွား၏။

‘ကံကြီးမောင်’

ကျွန်တော် ကပြာကရာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါသဖြင့် တောက်ပတင်းမာနေသော အဖေမျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါ သည်။

‘ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါမေးနေတယ်’

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဟန်တင်းလျက် တည်ငြိမ်စွာဖြေ လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့ငွေပါ ထပ်ထည့်ပေးလိုက်တာပါအဖေ’

‘ငါပေးတဲ့ငွေဟာ မမျှတဘူးလို့ မင်းပြောချင်တာလား’

အဖေအသံသည် ဒေါသဖြင့် တုန်ရှိနေ၏။

‘မပြောပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မင်းဘာလို့ အဲဒီပိုက်ဆံ ထပ်ပေးတာလဲ ခွေးကောင်။ အဲဒီပိုက်ဆံကို မင်းပိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်သလား။ ဟုတ်လား။ အဲဒီငွေ မင်းတကယ်ပိုင်သလား။ အဲဒါ ငါမနေ့က မင်းကိုပေးထားတဲ့ မုန့်ဖိုးပဲ။ အဲဒါငါပိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံလေ။ မင်းပိုက်ဆံမှ မဟုတ်ဘဲ’

ကျွန်တော် မျက်နှာနွေးခနဲပူသွား၏။ ဘေးမှာ ဝက်အလုပ် သမားတွေရော တာလီအထမ်းသမားတွေရော အများကြီးရှိနေသည်။

‘မင်းကို သူရဲကောင်းမလုပ်နဲ့လို့ ငါသတိပေးထားရက်နဲ့’

တော်ပါတော့အဖေ၊ လူတွေရှေ့မှာ ကျွန်တော်မျက်နှာပူလာ သည်။

‘ငါက နှစ်ထောင်နဲ့ သင့်တော်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စမှာ မင်းက မသင့်ဘူးလို့ အာခံချင်တာလား’

ထားခင် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကျွန်တော့်အား ငွေတစ်ထောင် ပြန်ယူရန် ရိုဂိုကျိုးကျိုးလေး ကမ်းပေးနေ၏။ ကျွန်တော် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ။ ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိ။

‘ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတယ်လေ။ မင်းဘာအချိုးချိုးတာလဲ လို့ ငါမေးနေတယ်’

ကျွန်တော်အဖေကို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထားခင်လေးနေသည့် ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော်ပြန်မယူဘဲ ကောင်မလေး လက်ထဲ ပြန်တွန်းပေးလိုက်သည်။

‘အဖေနှစ်ထောင်က ကျွန်တော့်ဆယ်ရက်စာမုန့်ဖိုးတောင် မရှိဘူးအဖေ’

‘မင်းက ...’

အဖေ ကျွန်တော်ကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။

‘အဖေ ဝက်ရဲလည်ပတ်ပြီး တစ်လတစ်လ ငွေတွေသိန်းနဲ့ချီပြီး ဖြတ်နေတာ ဦးဘသီတို့လို အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်အားတွေနဲ့ပါ’

အဖေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘အဖေအတွက် အဖေဝက်ရဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ နဲ့ ဘဝဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အဖေပေးတဲ့ ငွေနစ်ထောင် ဟာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးအဖေ’

ကျွန်တော်မပြောဘူးဟု စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပါလျက် လွတ်ခနဲပြောမိသွား၏။ အဖေအံ့သြလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဘာ ဝကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ငေးကြောင်နေခဲ့၏။

‘အဖေ လယ်သမားတွေပေါ်က ဈေးနှိမ်ခေါင်းပုံဖြတ်၊ အလုပ် သမားတွေဆီက လုပ်ခတွေ ရပိုင်ခွင့်တွေကို ခေါင်းပုံဖြတ်၊ အဲဒီက

ရတဲ့ အမြတ်ငွေတွေနဲ့ အဖေ ဘယ်လောက်ထပ်ပြီး ချမ်းသာချင်သေးလို့လဲ'

အဖေ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးဆုပ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

'တော်တော့...'

အခုမှတော့ ကျွန်တော်နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဝိုက်တစ်ရာက ရှေ့ဆက်ပြောအောင် တွန်းပို့နေသည်။ ထိုအရာမှာ ဘာလဲဟု ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော်အဖေကို ခြောစရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျွန်တော် ပြောမှဖြစ်မည်။

'သာသနာ့ဗိမာန်ကို အဖေငွေတွေလှူတာ၊ မြစေတီဘုရားကို အဖေထီးတင်တာ အဲဒါတွေကြောင့် အဖေ ဘုရားဒကာ၊ ဗိမာန်ဒကာ အဖြစ် ကုသိုလ်ရမယ်ဆိုရင် အလုပ်သမားတွေ လယ်သမားတွေရဲ့ ချွေးနဲ့ သွေးနဲ့ရင်းပြီး လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ လုပ်အားတွေပေါ်က အမြတ်ကြီး စားထားတဲ့အတွက် ကုသိုလ်က တစ်ဝက်ပဲရမှာ၊ တစ်ဝက်က သူတို့ရဲ့ ကုသိုလ်'

'မင်းက ငါ့ကို အမြတ်ကြီးစားလို့ ပြောတယ်။ ပြောရဲတယ် ဟုတ်လား'

အဖေ ကျွန်တော် ရုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲဆုပ်ကာ ရမ်းခါလျက် မေးသည်။

'အဖေအလုပ်သမားတွေက လူတွေအဖေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ မဟုတ်ဘူး'

အဖေလက်သီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လာထိသောအခါ ကျွန်တော် နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဘယ်ဘက်

ပါးဆီမှာ ပူပြင်းစွာနာကျင်သွားသောဝေဒနာက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆူပွက်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးလိုက်သလို ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် စကားတွေကျသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ပြန်နုတ်ယူလို့ မရတော့ဘူး။

'ငါ့ကို အာခံရဲတဲ့ကောင်။ မင်းတော်တော် သတ္တိကောင်းတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား'

အလုပ်သမားတွေအတွက် တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်ခဲ့မည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖေအတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့မရသည့် အများတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော်က သူ့ကို သူ့အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ အာခံတော်လှန်သည်ဟူသော ပြစ်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းမီရာ အုန်းဆံကြိုးခေါက်တစ်ခုဖြင့် သဲကြိုးမကြိုးရိုက်နက် အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

'ဆရာ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ဖိုးကံက ကလေးပဲ။ ဘာမှမသိလို့ ပြောမိတာပါ'

ကိုအုန်းဖေက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကြိုးချက်တွေ ဆက်တိုက်ကျလာသောအချိန်မှာ မနေသောတော့ဘဲ ဝင်ဆွဲဖို့ကြိုးစားသည်။ အဖေက ကိုအုန်းဖေကို တွန်းထုတ်ပြီး ဆက်ရိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ယခင်ခန္ဓာပေါ်က စူးရှနာကျင်လှသော ဝေဒနာတွေထက် လွန်သွားသည်က ရင်ထဲမှ အသည်းခိုက်သော ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောလို့ အဖေကျွန်တော့်ကို ရိုက်ရက်သည်ဆိုလျှင် ရိုက်ပါစေတော့။ ကျွန်တော် မရန်းပါ။ ထွက်လည်မပြေးပါ။

'ဘာဘရဲ့ အစ်ကိုကို မရိုက်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ ဒီဒိုက်ဆံတွေလည်း မယူတော့ပါဘူး။ ဘာပြန်ယူပါ။ အစ်ကိုကို မရိုက်ပါနဲ့'

ကောင်မလေးက ကျွန်တော်နှင့် အဖေကြား ဇွတ်ဝင်ရပ်ပြီး အဖေအား ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးရင်းငိုသည်။ မဟုတ်ဘူး။ နှင့်ပိုက်ဆံတွေကြောင့် ငါအရိုက်ခံရတာမဟုတ်ပါဘူး။ သွား။ သွား။ နင်မလာနဲ့ ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ဘာစကားမှမထွက်လာ။ ကျွန်တော့် အသံတွေကို နာကျင်မှုနှင့် ရှက်ရွံ့မှုက ဆွဲငင်နုတ်ယူထားလိုက်ပြီ။

အဖေက ကောင်မလေးကို တွန်းလွှတ်လိုက်သဖြင့် ကောင်မလေးလက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ကျကုန်သည်။ အလုပ်သမားတွေ တုတ်တုတ်မျှမလုပ်ရဲဘဲ ငေးကြောင်ကာ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ တစ်လောကလုံးမှာ ကြိုးရိုက်သံတစ်ခုတည်းသာ ကျယ်လောင်နေခဲ့၏။ အတင်းကြိတ်ပြီး တင်းခံနေဖို့ ကြိုးစားပါလျက် နောက်ဆုံးမှာတော့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်လဲကျသွားတော့သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နေသဖြင့် အဖေမျက်နှာကို ဝေဝါးစွာပဲ မြင်ရသည်။ အဖေကြိုးခေါက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတာကိုတော့ သိလိုက်သည်။

‘အုန်းဖေ၊ မြင်းလည်းတစ်စီးခေါ်ပြီး ဒီကောင်ကို အိမ်ပြန်ဖို့ လိုက်စမ်း’

တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင် ရုတ်တရက်ဟိန်းထွက်လာသော အဖေစကားသံသည် တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်သွားသည်။ အဖေ ကျွန်တော်နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးသို့ရောက်သွားသလိုပဲဖြစ်၏။

တကယ်လည်း အဖေနှင့်ကျွန်တော်မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသွားခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းကို ဇွန်းအပြည့်ခပ်စားလိုက်ပြီး ရေနွေးပန်းကန်ကို ခပ်မြန်မြန်ပင် မော့သောက်လိုက်မိ၏။

‘ဖြည်းဖြည်းစားစမ်းပါ။ အခုမှ ဇနာရီတောင် မထိုးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက မုန့်ဟင်းခါးထုပ်များကို ကြိမ်ခြင်းထဲ စီရီထည့်နေရက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောပါသည်။

‘ငါသွားစရာ ရှိတယ်’

‘ဘယ်လဲ’

‘အဖေအိမ်’

တစ်ခါမျှမကြားဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ အံ့သြတကြီး ငေးကြည့်သည်။

‘အဖေ ညက ဆန်စက်က ပြန်သွားတာ မတွေ့လိုက်ဘူး’

အဖေများ နေမကောင်းလိုလားဟု ညက တွေးမိသော်လည်း အခုမနက်မှာတော့ တခြားအတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။ အဖေဆန်စက်ကို အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်လိုက်ကြပြီလား။ အဲဒါပဲ

ဖြစ်မည်။ တကယ်လို့ အဖေနေမကောင်းဘူးဆိုလျှင် အလုပ်သမားတွေ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ လာသတင်းမေး မှာပဲ။ သပိတ်မှောက်လိုက်ကြလို့သာ။

‘မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေကို မင်းဖြစ်ဖြစ် စိုးသန်းဖြစ်ဖြစ် သွားပို့ ပေးလိုက်တော့’

ကျွန်တော် လေကားမှ ဆပ်သွက်သွက်ဆင်းရင်း ရုပ်အင်္ကျီလက် ကို ခေါက်ရပါသည်။

‘အစ်ကို’

‘ဘာလဲ’

‘အခုမနက် မုန့်သုံးပိဿာအော်ဒါရှိတယ်လေ’

‘မင်းလုပ်လိုက်ပါ’

ကျွန်တော်ဝါးလုံးတန်းကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ထွက်လိုက် သောအခါ လမ်းပေါ်တွင် မြင်းလည်းတစ်စီး ရွေးဘက်သို့ မောင်းသွား တာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမြင်းလည်းကို လမ်းတားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ကျွန်တော်စိတ်ပြောင်းသွား၏။ အဖေအိမ်ရှိရာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။

နေ့စမ်းပါဦး။ မနေ့ကမနက်က ရုပ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီမှာ အဖေ ဆန်စက်ကိုသွားတာ ကျွန်တော်မြင်လိုက်သည် မဟုတ်လား။ ညက အိမ်ပြန်သွားတာမတွေ့ရဘူးဆိုတော့ အဖေဆန်စက်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့။ အိမ်မှာရှိမှာမဟုတ်။ အိမ်ကိုသွားလို့ ဘယ်တွေ့ပါမလဲ။ ဆန်စက်သွားမှ တွေ့မှာပေါ့။

သို့သော် ကျွန်တော် အဖေကို မြင်လိုက်သည်မှာ မနေ့မနက် ကလား။ တမြန်နေ့မနက်ကလား မသေချာတော့ပါ။ မနေ့ကလည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။ တမြန်နေ့ကလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ အိမ်သည် ဆန်စက်နှင့်စာလျှင်ပိုနီး၏။ ရွာသစ်မြောင်း ပေါင်းကူးတံတား မရောက်မီ လမ်းချိုးမှာ အဖေအိမ်ရှိသည်။ လမ်းဘေးက မကျည်းပင် များသည် အရွက်နုများဖြင့် နဖတ်ကာ စိမ်းလုံနေကြသည်။ လမ်း ပေါ်မှာတော့ ဟိုမှသည်မှ ကြွေလွင့်နေသော မန်ကျည်းရွက်များနှင့် ဘာခွက်ကြွေများ။ လမ်းချိုးထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်၏။

အဖေခြံပိုင်း၏ သံတိုင်အမြင့်စည်းရိုးတံတိုင်းသည် စိမ်းကားရွာ တွန်းဖယ်မှု၏ ပြယုဂ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုခြံဝန်းဆီသို့ တွန့်ဆုတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်တော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လှမ်းကာ အမေ့ကို ခိုးတွေ့ခဲ့ရသော ရက်များအား ကျွန်တော်သတိရမိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ လေးလံသွားပါသည်။

‘သား... သား... မိုက်လိုက်တဲ့ သားလေးရယ်။ အဖေဆိုတာ ဝိတ်ဆိုးရင် ခဏပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့...’

အမေသည် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ရှိသမျှအစားအစာအကုန်ထုတ်ကျွေးကာ အမေ့စုထားသမျှငွေကြေးလေး တွေ ထုတ်ပေးတတ်၏။ ကျွန်တော် အမေကျွေးသမျှစားခဲ့သော်လည်း ငွေကိုတော့ တစ်ပြားမှ မယူခဲ့ပါ။

‘မင်းပိုင်တဲ့ငွေလို့ ပြောလိုက်သလား။ ဟုတ်လား။ အဲဒါ မင်း ပိုင်တဲ့ငွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ပိုင်ဆိုင်’

အဖေ့ရဲ့ ဒေါသတကြီးနိမ့်ချသောစကားက ကျွန်တော့်နှလုံးသား ထဲမှ ဘယ်တော့မှ မထွက်ပါ။ အမေ့ငွေဟာလည်း အဖေ့ရဲ့ငွေပဲ။ အဖေ့ငွေကို ကျွန်တော်တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ထိကိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အမေ...

အဖေနှင့် သားကြားတွင် တစ်ယောက်ဆီမှ နာကျည်းမှု တစ်ယောက်ဆီသို့ မကူးစက်ရလေအောင် အမေက မင်စပ်စက္ကူချပ်ပမာ ကျွန်တော်တို့ နာကျည်းမှုတွေကို စုပ်ယူပေးခဲ့၏။ အနီးဆံ့ကြီးနှင့် ရိုက်ခဲရသောဒဏ်ရာတွေကို မြင်သောအခါ အမေမူးမေ့လဲကျသွားခဲ့တာ ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကျောက ဒဏ်ရာကို ကျွန်တော် မမြင်ရသော်လည်း အမေမူးလဲကျသွားတာကိုကြည့်လျက် ဘယ်လောက် ဆိုးရွားခဲ့မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

နှစ်ပတ်ကြာတော့မှ ဒဏ်ရာတွေသက်သာအကင်းသေသွားခဲ့သည်။ နာကျင်ဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ထိုနှစ်ပတ်မျှသောကာလတွင် ကျွန်တော့်တင်ဆိသို့ အဖေတစ်ခါမျှ လာမကြည့်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအမှန်တရားက ကျွန်တော့်အား ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချနိုင်လောက်အောင် နာကျည်းသွားစေခဲ့တော့သည်။

အဖေအရိပ်အောက်မှာ မနေတော့ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အဖေကို တော်လှန်နိုင်သည့် ခါးသည်းမှုတစ်ခုကိုပါ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ခြံဝန်းတံခါးမှာ အတွင်းက သော့ခတ်ထား၏။ သို့သော် အိမ်မှာလူရှိသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်မရပါ။ ခြံတံခါးကို အပြင်မနေ၍ အတွင်းသော့ခတ်ထားလိုလည်း ရနေခဲ့တာပဲ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ တိုက်အိမ်တံခါးကိုရော အပြင်မှ ခတ်ထားသလား။ ဘာဂျာသံဆွဲတံခါးကိုတော့ အတွင်းမှ သော့ခလောက်ခတ်ထားသည်။ ဒါလည်း အိမ်ထဲမှာ လူရှိသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်မရပါ။

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ကြည့်ရမလား။

အဖေဟု ကျွန်တော်မခေါ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် အခုအခါမှာ ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ဗဟိုစကားလုံးထွက်မလာခဲ့ပါ။ အဖေဟုခေါ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ ကျော်တက်လိုက်ရသလား။ တိုက်အိမ်တံခါးပိတ်ထားလား။ မထားလားသွားကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ နံနက် ၆ နာရီ လင်းအားကြီးအချိန်မှာ စက်သူဌေး ဦးလေးမောင်၏ အိမ်ပိုင်းထဲသို့ ခြံစည်းရိုးကျော်ဝင်သူကို ဘယ်သူမဆို သူခိုးဟုထင်မှာပဲ။ မဖြစ်သေးပါ။ နောက်ပြီး အဖေဤလုပ်ရပ်ကို ကြိုက်မှာမဟုတ်။ သူခိုးလမ်းပြလုပ်သည်ဟု စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်။ ကံဆိုးလျှင် ကျွန်တော့်ကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုဖြင့် တရားစွဲနိုင်သေးသည်။

‘အဖေ’

မခေါ်ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ထိုစကားလုံးကို စရွတ်ခါစက နှုတ်ဖျားတွင်ထစ်ငေါ့ လေးပင်နေခဲ့၏။ နောက်တစ်ခွန်းထပ်ခေါ်တော့မှ ထိုစကားလုံးနှင့် ကျွန်တော်နေသားကျသွားပါသည်။

‘အဖေ’

ထိုအခိုက် အိမ်ဘေးတစ်နေရာဆီမှ ရိပ်ခနဲပြေးလာသော အရာနှစ်ခု၊ အညိုရင့်ရောင်နှင့် အနက်ရောင် ဝေါင်းခနဲမြည်ဟိန်းသံများကို ကြားလိုက်တော့မှ ကျွန်တော် သူတို့ကို သတိရသွားသည်။ အဖေခွေးနှစ်ကောင်...။

‘ရန်လုံ၊ ပိုင်းလုံ’

သူတို့သည် မတွေ့တာကြာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးဆဲဖြစ်သည်။

‘အဖေရှိလား’

သူတို့နှစ်ကောင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခြံတံခါးကို ကုတ်တွယ် ပတ်ရပ်လျက် တအိအိအသံပေးနေကြသည်။ အဖေမရှိဘူး။ အဖေ သာရှိလျှင် သူတို့နှစ်ကောင်အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ကျွန်တော်ရောက် နေကြောင်း သတင်းပို့မှာပါ။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ဦးမျိုးကို လက်ဖြင့် အသာဖွဖွပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အမေရှိတုန်းကတော့ ကျွန် တော် ဤနေရာမှ သူတို့နှစ်ကောင်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း 'အမေ' ဟု ခပ်တိုးတိုးခေါ်ရသည်။ ထိုအခါ တိုက်တံခါးပြန်ခနဲပွင့်သွားပြီး အမေ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာတက်သည်။ 'သားလား။ လာပြီ အမေ လာပြီ' ဟူသော အမေအသံ၊ ထိုအသံကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မကြားရတော့ဘူး။

ကျွန်တော်သည် တံခါးပွင့်မလာသော အဝါရောင်တိုက်အိမ်ဆီ သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဤအိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးဝင် ခဲ့သည်မှာ အမေအလောင်းကို ကန်တော့စဉ်ကဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာ လောကတွင် ကျွန်တော်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောတစ်ဦးတည်းသောလူသား။ အမေ။ အမေအသက်ကို ကျွန်တော် မမိခဲ့။ အမေသည် သေဆုံးခါနီး တွင် သားဟု တသွားသေးသလား။ ကျွန်တော်မသိခဲ့။ အမေအလောင်း ဘေးမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ချလျက် အမေ၏ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်ကို ဖွင့်မကြည့်နိုင်တော့မည် မျက်လုံးများကို ငေးမောကြောင်အစွာ ကြည့် နေစဉ် ကျွန်တော့်နောက်နား ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရသည်။ အဖေပဲဖြစ်မှာဟု ကျွန် တော်သိခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအသံ မှန်လား။ မှားလား ကျွန်တော် အတည်မပြုခဲ့။ ကျွန်တော်လည်းမကြည့်ခဲ့။ အဖေဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော် အဖေကို ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလဲ။ အမေအလောင်းကို ယူကြီး

မရ နာကျင်ကြေးကွဲမှုတွေနှင့် ငေးကြည့်နေခဲ့မိသော သားတစ်ယောက် သည် အဖေကို မြင်လိုက်ရလျှင် အဖေရင်ခွင်သို့ ပြေးမဝင်မိအောင် ဘယ်လိုထိန်းချုပ်နိုင်ပါမလဲ။ ကျွန်တော် အဖေကို မြင်လိုက်လျှင် မဖြစ်ပါ။ အဖေရှေ့မှာ ကျွန်တော်အားကိုးတကြီးမရှိချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုတင်းလျက် အမေလက်ကလေးကိုသာ ဖွဲ့ဖွဲ့ ဆုပ်ညှပ်ပြီးနောက် အမေကိုကန်တော့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘယ်သူ့ ကိုမှ မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် အဖေအိမ်ထဲမှ တစ်လှမ်း ချင်းထွက်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မခေါ်ခဲ့ပါ။

'သား' ဟူသောအသံကို ကျွန်တော်ကြားချင်သူထံမှ မကြား ခဲ့ရပါ။

'ကျွန်တော် ခြံရှေ့မှ ရုတ်တရက်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆယ်မိနစ်အတွင်း စက်တန်းရပ်က အဖေဆန်စက်ဝင်းရှေ့သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ဆန်စက်ဝင်းတံခါးသည် ခပ်ဟဟပွင့် နေ၏။ ဝင်းတစ်ခုလုံးခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လူရှိလူရောင် မမြင်ရ။ စက်ဝင်းကြီးသည် နံရံများဖြင့် ထီးထည်းကြီးငြိမ်သက်နေ သည်။ ကျွန်တော့်နံလုံးသားတွင် စူးနစ်သောဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက် ရသည်။

ကျွန်တော် ပွင့်နေသောတံခါးမှ အလောတကြီးဝင်လိုက်သည်။ ညစောင့်အလုပ်သမား အိပ်နေကျ အစောင့်တကလေးမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း။ ဘုရားရေး...၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။ ဆန်စက် တံခါးမကြီးကလည်း ခပ်ဟဟပွင့်နေခဲ့သည်။ အလုပ်သမားတွေ တစ် ယောက်မှမရှိတာစောသေးလို့ ထားပါတော့။ ညစောင့်ကောင်လေး ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ တံခါးတွေက ဘာလို့ပွင့်နေတာလဲ။ အဖေရော။

‘အဖေ’

ပွင့်နေသော တံခါးမကြီးမှ စက်ထဲသို့ ကျွန်တော်ပြေးဝင်သွားလိုက်ပါသည်။ စက်ကြီးတစ်ခုလုံး လူသံစက်သံဘာမှမကြားရ။ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

‘အဖေ’

မန်နေဂျာရုံးခန်းသည် အပြင်မှသော့ခတ်ထားသည်။ စက်စာရေးရုံးစားပွဲရှည်သည် ဝင်ပေါက်၏ လက်ဝဲဘက်မှာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှမရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေ၏။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။ ခါတိုင်းရုံးစားပွဲတွေပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ အထပ်လိုက်ပါ။

အဖေအခန်းတံခါး။ အဖေတံခါးပိတ်ထားသည်။ အပြင်မှ ပိတ်ထားခြင်းမဟုတ်။ အတွင်းမှ ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဖေအခန်းရှေ့မှာ ကျွန်တော် ခဏရပ်လိုက်ပြီး အထဲမှ အသံတစ်ခုခုကြားရမလား။ နားစွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံကိုသာကြားရသည်။ အပြေးအလွှားလာခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်မောနေပါသည်။

‘အဖေ’

အထဲမှ ဘာသံမှမကြားရ။

ကျွန်တော့်ရှင်ထဲမှာ မီးတောက်တစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာ ပူပြင်းတောက်လောင်လာသည်။ အဖေဘာဖြစ်နေသလဲ။ အဖေနေမကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော်အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုမိသည်။

‘အဖေ’

ကျွန်တော့်အသံတွင် ထစ်ငေါ့တုန်ရီမှုတစ်ခုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခံစားလိုက်ရသည်။ မဟုတ်ဘူး။ အသံက တုန်ရီလာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ တုန်ရီလာတာ။

ကျွန်တော် တံခါးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် သွေးရှူးသွေးတမ်းထုမိသည်။ အဖေသာနေကောင်းနေခဲ့လျှင် အဖေအခုလောက်ဆို နီးပြီပေါ့။ အဖေ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့သား။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ ယိမ်းယိုင်လာသဖြင့် တံခါးရွက်ကို နှိလိုက်ရ၏။ အဖေ နေမကောင်းဖြစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်လို့များ မထူးဘဲ မြဲနေသလား။

‘အဖေ နေကောင်းလား။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါအဖေ။ အဖေ နေကောင်းနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ’

အထဲက ဘာသံမှမကြားရ။

သေချာသည်။ အဖေတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော် တံခါးကိုရိုက်ချိုးပြီးဖွင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လက်သမားသေတ္တာထဲမှာ တူနှင့်ဆောက်များ၊ သံဖြတ်လွှများရှိသည်။ အဲသည့်သေတ္တာဘယ်မှာပါလိမ့်။ လုံးတီးဆန်လေးနားက စင်ပေါ်မှာထားတတ်သည်။ ကျွန်တော် ထိုနေရာသို့သွားရန် လှည့်အထွက်တွင် ကျွန်တော့်နောက်ဘက်က အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ ချောက်ခနဲ မြည်သံ။ ကျွန်တော် ပြုန်းခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အဖေအခန်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

အဖေ။

တံခါးမကြီးဆီမှ တစ်ဝက်တစ်ပြက်အလင်းအောက်မှာ အဖေ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသော အဖေမျက်လုံးများသည် ဖျော့တော့နေသလား။ အေးစက်နေသလား။ ကျွန်တော်မသိ။ သိစရာလည်း မလိုတော့ပါ။ အဖေနေကောင်းနေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရပြီ။ အဖေမတ်တပ်ရပ်နိုင်သည်။ တံခါးဖွင့်နိုင်သည်။

တံခါးဖွင့်ပြီးနောက် အဖေအခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ အဖေ ခြေထောက်တွေ နည်းနည်းယိုင်သွားသလား။ ကျွန်တော်နေရာမှာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ပြန်သွားသင့်သလား။ အထဲ ဝင်လိုက်သွားသင့်သလား။ အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် ကို အခန်းထဲဝင်ခွင့်ပေးလိုက်တာလား။

ကျွန်တော်စိတ်ကိုတင်းလျက် အဖေအခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားပြီး ထိုပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ အဖေ မတ်တပ်ရပ်ပါသည်။

အခန်းထဲမှ ခုတင်မရှိ။ ခြေထောက်လည်းဆန့်လို့ရ၊ လှုပ်လည်း လှုပ်လို့ရသော သစ်သားပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စောင်တစ်ထည်ခေါက်ထားပြီး အခြားစောင်တစ် ထည်ကို လုံးထွေးလျက်တင်ထား၏။ ကျွန်တော် တဒန်းဒန်းထုန်မှု ကြောင့် အိပ်ရာက နိုးသွားခဲ့ရခြင်းဖြစ်မှာပါ။

‘ကျွန်တော်က အဖေ နေမကောင်းဖြစ်သလားလို့ တံခါးထု မိတာပါ အဖေ’

အဖေဘာမှမပြော။ ကျွန်တော့်ဘက်လည်းလှည့်မကြည့်။

‘ညတုန်းက အဖေအိမ်ပြန်တာမမြင်တာနဲ့’

အဖေလှည့်မကြည့်ပါ။ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကျင်ခန့်နာလာ၏။ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့ သည်အခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာမိပါလိမ့်။ ကျွန်တော် တော်တော်မှားလိုက် တာ။

‘ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်’

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်သောအခါ အဖေပြုံးခနဲ လှည့်လာသည်။

‘ငါနေမကောင်းဘူးဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ။ ငါသေရင် မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

အဖေအသံက အေးတိအေးစက်၊ မျက်လုံးတွေကလည်း အေးတိအေးစက်ဟု ကျွန်တော်ခံစားရသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်းမယုံသင်္ကာဖြစ်ခဲ့သည့်အဖေ။ ကျွန်တော့်စိုးရိမ်သောကကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲခဲ့ပြီ။

‘ငါသေရင် ဒီစက်က မင်းလက်ထဲရောက်မှာပါ’

အဖေထံက ကြားရသမျှ စကားတွေထဲမှာ အခါသည်းဆုံး စကားတစ်ခွန်းဖြစ်၏။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ည တာ မြုပ်ကွယ်နေခဲ့သော နာကျည်းမှုတွေက ရင်ထဲမှာ ဟုန်းခနဲ ပြန်တောက်လောင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဒေါသကို ချုပ်တည်းပြီးအခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာနေထွက်နေပြီ။

နေရောင်တစ်စွန်းတစ်စသည် တံခါးမကြီးမှ ဆန်စက်ကြမ်းပြင် သို့သို့ ကျန်နေခဲ့ပြီ။ နေရောင်ခြည်ကွက်ကွက်လေးကျနေသောနေရာကို ကျွန်တော့်မျက်စိရောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတန်သွား၏။ အဲသည်နေရာမှပဲ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်မှာ မချီမဆန့်နာကျင်ခဲ့ရမှူးသော ကြိုးခေါက် ခိုက်ချက် ဒဏ်ရာများသည် အသစ်တဖန်ပြန်နာလာကြ၏။

ထို့ကြောင့် အဖေအား ကျွန်တော်၏နောက်ဆုံးစကားဖြစ်နိုင် သော စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော်ပြောမိပါသည်။

‘အဖေသေရင် ဒီစက်ကို ကျွန်တော်မီးရှို့ပစ်မယ်’

‘တကယ်လား’

အဖေအသံက ရုံးခန်းဆီမှ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်။
'ဒါဖြင့် ငါ့ဆာတုံအထိ စောင့်စရာမလိုဘူး။ အခုရှိလို့ရတယ်။

ရော့'

ကျွန်တော်က လှည့်အကြည့် အဖေက တစ်ဝံ့တစ်ဝံ့ပစ်အပေး။
ကျွန်တော်ကမန်းကတန်းလက်မြောက်ပြီး ဖမ်းယူလိုက်ရသည်။ ဂက်စ်
မီးခြစ်ကလေး။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အေးစက်စက်မီးခြစ်လေးကို
တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိ၏။

'တောင်ဘက်နံရံအခြေမှာ ဓာတ်ဆီဂါလံတစ်ပုံးရှိတယ်။ သွား
ယူ'

ကျွန်တော်နေရာမှ မရွေ့ရှားပါ။

'ဒီစက်ကို ငါ့ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းထားတာ ဘယ်သူ့အတွက်လို့
ထင်သလဲ'

အဖေအသံက မာရဲကျောရေ။

'ပြောစမ်းပါ ကံကြီးမောင်။ ငါဘယ်သူ့အတွက် ဒီစက်ကို
ဆက်ထိန်းထားရမှာလဲ'

ကျွန်တော် အဖေကိုလည်း လှည့်မကြည့်။ ရှေ့ဆက်လည်း
ခြေလှမ်းမလှမ်းမိ။

'ညတွေမှာ ငါအိမ်ပြန်တိုင်း မင်းအိမ်ရှေ့က ငါဖြတ်လျှောက်
ရတာ ငါဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသလဲ။ မင်းသိလား'

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က အဖေမဖြတ်ရသည့် လမ်းရှိသားပဲ။ တာ
ဘောင်ရိုးလမ်းမြင့်အတိုင်း ရပ်ကွက်တွေကို ပတ်ကျွေးပြီး ရွာသစ်လမ်း
အတိုင်း ပြန်ဝင်ပေါ့။ ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့က လျှောက်ရတာ စိတ်
ဆင်းရဲရင်လေး။

သို့သော် ကျွန်တော်မပြောပါ။ ပြောမိမှာစိုးလို့ အံတင်းတင်း
ကြိတ်ထားမိသည်။

'ညရစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီဆိုတော့ ငါ့အလုပ်သမားတွေတောင်
အိမ်ပြန်အိပ်နေကြမယ့်အချိန်ကွ။ မင်းပြောခဲ့တဲ့ ငါခေါင်းပုံဖြတ်တယ်
ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားတွေလေ။ အလုပ်သမားအခွင့်အရေးတွေ အပြည့်
မရလို့ ငါ့ဆီကနေ မင်းအသနားခံပြီး တောင်းပေးခဲ့ရတဲ့ အလုပ်သမား
တွေလေ။ အဲဒီ အလုပ်သမားတွေ ညကိုးနာရီမှာ ဇိမ်နဲ့နပ်နေကြပြီ'

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ အဖေဆက်ပြောမည့်စကား
ကို ကြိုသိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထိုစကားကို ကြား
ရဲ့ရဲ့လား။

'အဲဒီအချိန်ထိအောင် မင်းနားတစ်ကောင်လို ပင်ပင်ပန်းပန်း
ရုန်းကန်ထမ်းပိုးပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာကို ငါဘယ်လိုကြည့်နိုင်မလဲ။
ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ ကြည့်ရမှာလဲ'

အဖေအသံက မာကျောနေရာမှ အဖျားသွတ်ပြီး တုန်ရဲသွား၏။

'မင်းမယားအလိမ္မာလေးက သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးနဲ့၊ မင်း
ယောက္ခမက အရက်လေးတခြေမြှူနဲ့၊ မင်းက မုန့်ဟင်းခါးဖိုမှာရှိသမျှ
ခွန်အားနဲ့ ကုန်းကြုံးဖျပ်ညှစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်လို လုပ်နေရတယ်။ မင်း
ရုပ်ကိုရော မင်းပြန်ကြည့်မိရဲ့လား။ ပိန်လို့ ခြောက်ကပ်လို့'

တော်ပါတော့အဖေ။ မပြောပါနဲ့တော့။

'ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ မင်းအသံကို ဘယ်တော့ကြားရမလဲလို့ ငါတောင်
ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ မင်းမလာဘူး။ မင်းငါ့ဆီမလာဘူး။
ငါ့ကို အောက်ကျိုမယ့်အစား မင်းနားလို အသေခံသွားမယ်လို့ဟင်း'
အဖေစကားကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်တော်၏အသားမာ

တက်နေသော လက်ဖဝါးများကို မသိမသာစမ်းကြည့်မိသည်။ အသားမာတက်ရင် မနာတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူပြောခဲ့တဲ့ စကားပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နာနေဆဲ။ မုန့်ကြိတ်စင်မှာ သစ်သားကြိတ်တန်းကို တင်းတင်းဆုတ်ပြီး တွန်းရတိုင်း နာနေဆဲ။ မုန့်ညှပ်စင်မှာ သစ်သားဆုံကို မုန့်နှစ်အပြည့် သံခွက်ထဲကို ဖိတွန်းချတိုင်းနာနေဆဲ။

‘မင်းပျော်သလား’

မမျှော်လင့်သော အဖေမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ကိုယ်ခန္ဓာဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။ ကျွန်တော် အဖေဘက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဖေသည် အခန်းဝမှာ တံခါးဘောင်ကို ကျောမိုလျက် လက်နှစ်ဖက်တင်းတင်းပိုက်ကာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ကျွန်တော်အား စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေခဲ့သည်။

‘ဟင် မင်းပျော်သလား။ ငါ့စိတ်ကူးတွေ ငါ့အနာဂတ်တွေကို ဖျက်ဆီးပြီး ငါ့အိမ်ကနေ ထွက်သွားခဲ့ရတာ မင်းပျော်လား။ ငါ့ကို တော်လှန်ရတာ မင်းပျော်လား။ ငါ့ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မင်းကို ထည့်ကြည့်လို့မရတဲ့ အောက်တန်းစားအလွှာထဲကို မင်းခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်လိုက်ရတာ ပျော်သလား’

ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်လာ၏။ ဤစကားတွေကို ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့တော့အဖေ။ ကျွန်တော်ကိုသနားရင်...

‘ငါက ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါလို့ တားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ မင်းရွေးပြီး ကောက်ယူပစ်လိုက်ရတာ မင်းပျော်သလား’

ကျွန်တော် ဖျက်လုံးမှာ ဖျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသဖြင့် ရုတ်တရက်မျက်နှာကို ငုံ့ချပစ်လိုက်မိသည်။

‘ငါ့ကို တော်လှန်ချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းခန့်ဆင်းခဲ့တဲ့ တွင်းကြီးဘယ်လောက်နက်သလဲ။ မင်းသိလား။ ကံကြီးမောင်၊ အဲဒီ တွင်းကြီးထဲမှာ မင်းပျော်နေတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ။ ပြောလိုက်စမ်းပါကွဲ့’

‘တော်ပါတော့အဖေ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်ပြောရရင် ကျေနပ်ပါတော့’

‘မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီမေးခွန်းကို မဖြေမချင်း ငါမကျေနပ်ဘူး။ ဖြေ၊ မင်းပျော်တယ်လို့ဖြေ’

အဖေက နာကျင်သောဒေါသဖြင့် အော်၏။ ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ဂက်စီမီးခြစ်ကလေးကိုပင် ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သည့်ခွန်အား မရှိတော့ဘဲ အောက်လွတ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် အဖေမြဲရင်းမှာ ကျွန်တော် ခူးညွတ်ခွေကာ ထိုင်ကျသွားပါသည်။

‘ကျွန်တော် သေချင်တယ်အဖေ။ ကျွန်တော် သေသွားပါစေလို့ နေ့တိုင်းဆုတောင်းတယ်’

ထို့နောက် ကျွန်တော် မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ဖျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ငိုမိသည်။

ကျွန်တော် ထားခင်ကိုမချစ်ခဲ့။ အရင်ကလည်းမချစ်ခဲ့။ နောင်လည်း ချစ်လို့ရမှာမဟုတ်ပါ။ အဖေကို ဆန့်ကျင်အာခံချင်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ကျွန်တော် ထိုမိန်းမကို မိုက်မိုက်မဲမဲယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အနီးမှာ မိန်းမသုံးလေးယောက်ရှိနေပါလျက် အဖေက ကင်းကင်းနေဖို့ တားမြစ်ခဲ့သူမှာ ထားခင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ထားခင်ကို ကျွန်တော် ယူခဲ့မိပါသည်။

အဖေသိလျက်နှင့် မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ ပျော်သလားတဲ့။

‘ဆရာကြီး’

ကျွန်တော်နောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တုန်ဆုတ်သော
ခေါ်သံ။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းမျက်ရည်သုတ်ကာ ဟန်မပျက်
ထရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည့်အခါ အဖေက ကျွန်တော်ကို ညင်သာ
စွာ ဆွဲထူပါသည်။

‘အေး၊ မောင်ဌေး။ လာ’

အဖေညောင်အလုပ်သမားလေးက ကျွန်တော်တို့နားရောက်
လာကာ လက်ထဲက ၄ ဆင့် စတီးချိုင့်ကို ကမ်းပေးသည်။ အဖေက
ကျွန်တော့်ပန်းကို ဖက်ထားသော လက်ကိုမခွာဘဲ အခြားလက်ဖြင့်
ချိုင့်ကိုလှမ်းယူ၏။

‘သုံးပွဲဆရာကြီး။ အောက်ဆုံးချိုင့်က ဟင်းရည်’

‘အေး အေး။ မင်းရော စားခဲ့ရဲ့လား’

‘စားခဲ့ပြီ ဆရာကြီး။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ပဲပလာတာနဲ့ လက်
ဖက်ရည်နဲ့ သောက်ခဲ့တယ်’

‘အေး အေး။ သွား။ တံခါးတွေ ဘာတွေဖွင့်စရာရှိတာဖွင့်ထား။
ခဏကြာရင် မနက်ဆိုင်းက အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာတော့မှာ
မောင်ဌေးရှိကျိုးစွာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘လာ ဖိုးကံ။ မင်းအတွက်ပါ မုန့်ပါတယ်’

ကျွန်တော့်အတွက်... ကျွန်တော် အဖေဆီရောက်လာလိမ့်
မည်ဟု အဖေသိနေခဲ့ပါသလား။ အဖေအခန်းတွင်းသို့ နောက်ထပ်
ကြိမ်ဝင်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အခန်းသည် စောစောက
လောက် အေးစက်စက်မရှိ။ နွေးထွေးစွာ လင်းချင်းနေသည်။ စာ
ပေါ်သို့ အဖေက ချိုင့်ကိုချသည်။

‘ထိုင်’

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်
လိုက်ပါသည်။ အဖေက နောက်ဘက်ဗီရို အသေးလေးထဲမှ ပန်းကန်
ပြားနှစ်ချပ်နှင့် စတီးဇွန်းတွေ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ချ၏။ ကျွန်
တော်က အဖေစားပွဲပေါ်မှာ ငွေရောင်ဆုတ်ဆိပ်ဒိုင်းအပိုင်လေးကို
တအံ့တဩကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းနှစ်က
ကုန်းစောင်းကျောင်းမှ ထူးချွန်ဆုပေးခဲ့သည့် ငွေဒိုင်းကလေးဖြစ်သည်။
ထိုဆုယူခဲ့စဉ်က အဖေရော၊ အမေရော ထိုအခမ်းအနားသို့ တက်ခဲ့
သည်။

အဖေက စတီးချိုင့်ကို တစ်ခုချင်းဖြုတ်လိုက်သည့်အခါ မုန့်
ဟင်းခါး လက်သုတ်ဆီချက်၏ ငရုတ်သီးနဲ့ သင်းခနဲမွှေးသွား၏။
နောက်ဆုံးတစ်ချိုင့် ဟင်းရည်အကျဲ့ ဟင်းခါးရည်၏ ပုစွန်ခြောက်နှင့်
ကြက်သွန်ဖြူ ငရုတ်ကောင်းတို့၏ မွှေးရနံ့ကိုရသည်။ အဖေက ပန်း
ကန်ပြားထဲသို့ မနယ်ရသေးသည့် မုန့်ပွဲကို မှောက်ချလိုက်သည်။
မုန့်ပြင်ဆင်ထားသော အနေအထားကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒါ... ဒေါ်တင်မြ
ဆိုင်ကမုန့်ဟု ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

‘စား ဖိုးကံ ဒီဆိုင်က မုန့်ဖတ်က ဒီရွာမှာ အသန့်ရှင်းဆုံးနဲ့
အနူးညံ့ဆုံးမုန့်ပဲ’

အဖေက ခပ်တည်တည်ပြောတော့ ကျွန်တော်ဇွန်းဖြင့် မုန့်
နယ်ရင်း အသံထွက်ရယ်မိ၏။ ဤမုန့်ဖတ်သည် ကျွန်တော်မုန့်ဟင်းခါးဖို
မှ မုန့်ဖြစ်ကြောင်း အဖေမသိဘဲနေမှာမဟုတ်ဟု တွေးမိသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

‘ငါနေ့တိုင်းမတင်မြ မုန့်ဟင်းခါးသုပ်ကိုပဲ စားလာတာသုံးနှစ်

အဖေက ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်ပြီးပြောတော့ ကျွန်တော် မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။

‘ခါတိုင်းတော့ မနက်ကိုးနာရီမှ စားရတာ။ ဒီနေ့ အိမ်မပြန်ဖြစ် လို့ စောစောစားဖြစ်တာ။ ဘယ်နယ်လဲ မုန့်ကောင်းရဲ့လား’

ကျွန်တော်မဖြေဖြစ်ပါ။

‘အဖေညက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မပြန်ဖြစ်တာလဲ။ အဖေ နေမကောင်းဘူးလား’

ကျွန်တော်သိချင်သော လာရင်းကိစ္စကို အခုမှမေးဖြစ်သည်။

‘ကောင်းပါတယ်။ ငါအိမ်ပြန်တာ မတွေ့ရင် မင်းများ ငါ့ဆီ ရောက်လာမလားလို့’

‘အဖေ’

ကျွန်တော် အဖေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ အဖေကျွန်တော့် ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

ကျွန်တော် အနည်းငယ်ရှက်သွားသဖြင့် အောင့်သက်သက် ပြုံးလိုက်မိပြီး အဖေ့ပခုံးမှကျော်၍ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မန်ကျည်းပင်ကိုင်းများအကြားမှာ အဝေးက တောင်တန်းကြီး ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ငေးကြည့်မိသွား၏။ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းဟု ကျွန်တော်သိထားသော တောင်တန်းကြီးဖြစ်သည်။ ထိုတောင်တန်း သည် ပြာမောင်နေကျ တောင်တန်းဖြစ်သည်။ မြူတွေဆိုင်းလျှင် အောက်ပိုင်းက ပြာမောင်ရင့်ရင့်၊ အပေါ်ပိုင်းက အပြာဖျော့နုနုဖြစ် သည်။ အခုအခါ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် ဖြူဖွေးနေ၏။

တောင်တန်းကြီးတစ်ခုသည် နှစ်တွေကြာသည့်အခါ အရောင်ပြောင်း သွားတတ်သလား။ ကျွန်တော်မသိပါ။ ပြာမောင်သော တောင်တန်းကြီး အဖြူရောင်ဖြစ်နေတာတော့ အခု ကျွန်တော်မျက်မြင်ပဲ။

သို့မဟုတ်၊ တောင်တန်းတွေသည် ဆောင်းအကုန် နင်းကြွ ရာသီ နံနက်စောစောတွင် အခုလိုပဲ အဖြူရောင်လွှမ်းနေတတ်လေ သလား။ ကျွန်တော် ဤအခန်းထဲတွင် ဤကုလားထိုင်ခုံထိုင်ပြီး နံနက် စောစောမှာ တောင်တန်းကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးပါ။

တကယ်တော့လည်း တောင်တန်းကြီးကို စိတ်လိုလက်ရ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသဖြင့် တောင်တန်းကြီးအရောင်ပြောင်း သွားသည်ဟု ကျွန်တော်မပြောနိုင်ပါ။ မနက်တိုင်း အဖြူရောင်လွှမ်း နေသည့် တောင်တန်းကြီးကို အခုမှ ကျွန်တော် သတိထားမိသွား တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကြည်းတောသူ

ကြည်းတောသု

နောင်မြင့်

(၁)

အရှေ့ကြည်းတောက ကွင်းထဲမှာ ဓမ္မိကောင်းအလောင်း
တွေ့တယ်ဆိုတာကြားတော့ ကျောင်းစုတစ်ရွာလုံးက မယုံနိုင်ကြဘူး။
ကြည်းတောဆိုတာက မြစ်နားမနီး၊ ရေနားမနီးတဲ့ ရွာတွေကို မြစ်
နားနီး ရေနားနီးတဲ့ ရွာတွေက ခေါ်တာပါ။ သဘောကတော့ ကုန်း
ခေါင်ခေါင်ရွာတွေပေါ့။ ကျောင်းစုကတော့ ကြည်းတောသက်သက်ရွာ
တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဖြင့်ရင် အောက်တောလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်
ပြန်ဘူး။ အောက်တောဆိုတာက မြစ်နားနီး၊ ရေနားနီးရွာတွေကို
ကြည်းတောက လူတွေက ခေါ်တာ။ ကျောင်းစုက အောက်တောမကျ
ကြည်းတောမကျရွာ။ အိမ်ခြေကလည်း မများလှပါဘူး။ အညာရွာတွေရဲ့
ထုံးစံ လေးငါးဆယ်ပေါ့။ မြေပဲလေး၊ ပဲလေးစိုက်တဲ့ရွာဆိုတော့ မြေပဲ
ပေါ်ချိန်၊ ပဲပေါ်ချိန်ဆိုရင် သောင်သာကြတယ်။ ရှိတဲ့အထဲက စား၊
နီတဲ့အထဲက လှူ၊ ရှိတဲ့အထဲက နောက်တစ်ရာသီတချိန်ဆိုတဲ့ ရွာမျိုး။

မမိုးကောင်းက ကျောင်းစုရွာသူ။ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်နဲ့ဆိုတော့ သည်နားက ရွာတွေက မမိုးကောင်းကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ စီးပွားရေးကတော့ သူလိုကိုယ်လိုပါပဲ။ သားအမိ နှစ်ယောက်ကို တစ်ဘဝလုပ်နေကြသူတွေ။ ရှိတဲ့မြေကလေး တစ်စိတ် ကို အငှားချထားရုံကလွဲရင် သားအမိနှစ်ယောက်က ဘာလုပ်တတ် မှာတုံး။ ဒါပေမယ့် မြေအငှားချတာက ရတာလေးအပြင် မမိုးကောင်း ကလည်း အလကားမနေလေတော့ ပဲရိတ်ချိန် ပဲရိတ်ခ ရ မြေပဲပေါ် ချိန် မြေပဲဖော်ခ ရနဲ့ သူတကာလို ဝင်ငွေမျိုးတော့ ရှိတာပါပဲ။ မမိုး ကောင်းအမေက ကြီးလှပြီ။ ရှိရောပေါ့ ခုနစ်ဆယ်ကျော်တော့။ ခေါင်း တုန်လည်တုန် မဟုတ်ပေမယ့် အိပ်ရာထဲက မထရဘူးဆိုသူတုံး။ ဒါပေမယ့် လူကလည်း မကျန်းမာ၊ သမီးကိုလည်း စိတ်မချတော့ အိပ်ရာထဲ လုံမနေနိုင်ဘူး။ ကျိုးစောင့်၊ ကြက်နှင့် ရသလောက်တော့ ကူဖက်လောင်ဖော်ရတယ်။ နာမည်က ဒေါ်ငွေခဲတဲ့။ ဒေါ်ငွေခဲမွေးတဲ့ နေ့က အိမ်ရှေ့ကျင်းတူးတာ ရှေးခေတ်သုံး ငွေခဲတွေ တော်တော် ရလိုက်တာကစပြီး မွေးလာတဲ့သမီးကလေးကို မငွေခဲ မှည့်လိုက်တယ် လို့ ဆိုတယ်။ အဲသည် ဒေါ်ငွေခဲက ကျောင်းစုဟိုဘက်ကပ်လျက် ရွာက လှည်းသမားကိုစံမေ့နဲ့ ညားတော့ မမိုးကောင်းအပါအဝင် သားသမီးသုံးယောက် မွေးတယ်။ မိုးတွေတအားရွာတဲ့ညကမွေးလို့ သမီးဦးကို မမိုးကောင်းလို့မှည့်တယ်။ အလတ်က ယောက်ျားလေး ဘုရားဒကာဦးဖိုးစိန် မြင်းခြံလာကတဲ့နှစ်က မွေးလို့ မောင်စိန်လို့ မှည့်တယ်။ အငယ်က မိန်းကလေး။ ကြည်းတောမှာ မိုးကြီးသုံးနှစ် ဆက်တိုက်ခေါင်တုန်းကမွေးလို့ မမိုးခေါင်ဖြစ်ကရော။ မောင်စိန်အသက် ကလေး ရလာတော့ အဲသည်ခေတ်က ရဲဘော်ဖြူလား၊ ရဲဘော်ဝါလား

ဘာမှန်းမသိတဲ့အထဲ ပါသွားတာ သေသလား၊ ရှင်သလားမသိတာ ကြာပြီ။ မုန်းသန်းပြီး ဆွမ်းကလေး ခြစ်ချုပ်သွပ်ပြီးတဲ့နေ့ကပဲ မောင်စိန် မိသားစုစာရင်းက ပျောက်သွားတယ်။ မမိုးခေါင်ကလည်း တစ်ရွာသားနဲ့ အကြောင်းပါတော့ သျှောင်နောက်ဆံတုံးပါပေါ့။ မမိုးခေါင်ကလည်း ရွာမပြန်ပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါး ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ ရွာမှာကျန်တာကို လည်း ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင်မမှတ်တော့ ဒေါ်ငွေခဲက သူလည်း သေစာရင်းသွင်းတယ်။

‘ဪ... မိုးခေါင်တို့များ နာမည်သာမိုးခေါင်တာမဟုတ်ဘူး။ မေတ္တာပါခေါင်တာအေရဲ့။ တစ်ခါတလေတော့ တစ်ရွာတစ်ကျေးမှာ အရိုက်အနက်ခံရမှာဖြစ်နေသလား အောက်မေ့မိရဲ့။ ဒါပေမယ့်အေ... သုမေဓာရှိမှ ကိုယ့်မေဓာရှိ မဟုတ်လား။ ငါသေလို့ ရောက်လာရင် တောင် မြေသင်းခဲမကောက်စေနဲ့။’

ဒေါ်ငွေခဲကကြုံတဲ့လူ သည်စကားပြောတတ်တယ်။ ယောက်ျား သားကိုစံမေသေတော့ ဘာမှမယ်မယ်ရရ မကျန်ခဲ့ဘူး။ မြေကလေး တစ်စိတ်ပျော့ပျော့နဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးချန်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သားအမိနှစ်ယောက်နေလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ ထန်းသမား တားဖို့ ထန်းနို့က ထွက်ပေးရတယ်ဆိုသလိုပဲ။ သားအမိနှစ်ယောက် အတွက်တော့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ကျင်းယက်ရတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ မမိုးကောင်းကတော့ အေးတယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ မှန်တာပြော တယ်။ ရိုးရိုးသားသားနေတယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့် ရွာမှာကိစ္စရှိနေရင် နေရာပေးကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငယ်ရွယ်သူပီပီ အိမ်တောင် ရက်သားဘဝမျိုးနဲ့ နေချင်စိတ်ကလေး ရုန်းတက်လာတတ်ပေမယ့် မအေအိုကြီးနဲ့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲဘဝထဲကို နောက်ထပ်လူတစ်

ယောက် ဝင်လာမှာကိုလည်းစိုးရဲ့။ ကျောင်းစုကလားလားတွေကလည်း မမိုးကောင်းကို ဝိုးကြတာပါပဲ။ ဘယ်နှယ် မဝိုးကြဘဲရှိပါမလဲ။ ရုပ်ကလေးသနရပွနဲ့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူကလေးပေပဲ။ ကြည့်သူက ကြည့်တယ်။ အကဲခတ်သူက အကဲခတ်တယ်။ ကမ်းလှမ်းသူက ကမ်းလှမ်းတယ်။ စကားသွင်းသူက တစ်ဆင့်စကားသွင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ငွေခဲက လက်မခံဘူး။ ဘယ်လိုမှကို လက်မခံဘူး။ ကိုစံဖေရီတုန်းကမှ သူ့မေတ္တာကို ဝေမျှထားရသေးတယ်။ ကိုစံဖေသေတော့ မေတ္တာတွေအားလုံးဟာ မမိုးကောင်းအပေါ် ရေအိုးများ မောက်ချသလို ကျတော့တာမဟုတ်လား။ သားသမီးသုံးယောက်မွေးတာ နှစ်ယောက်ကသေစာရင်းထဲ ထည့်ခဲ့ပြီဆိုတော့ လက်ကျန်ရှင်စာရင်းကလေးကို သူများလက် မထည့်ရက်တာလည်းပါတယ်။ နမောတာလည်းပါရဲ့။

‘ငါ့သမီးသဘောကတော့ အမေမသိဘူးပေါ့အေ။ ညည်းစိတ်ထဲ အိမ်ထောင်သားမွေးများ စိတ်ကူးသလား။ အမေသဘောတော့ သည်အရွယ်ရောက်မှ မပြုစေချင်တော့ဘူး။ ညည်းအဖေ ကိုစံဖေက အောက်တောသားတွေလို လှေလိုက်မကျွေးပေမယ့် တောထဲတောင်ထဲနေပူအလှော်ခံပြီး လုပ်ကျွေးခဲ့တာကော။ သည်လိုယောက်ျားသားမျိုးရတော်ပါရဲ့အေ။ ထိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားကျိုးမုန်းသိဆိုသလို’

တစ်ည ဒေါ်ငွေခဲ အဲသလိုပြောတော့ မမိုးကောင်းသိသားပဲ။ ဒါဟာ သူ့ဘဝအတွက် အမေသဘောထားဆိုတာ။ အမေကို မမိုးကောင်း သနားတာလည်းပါတယ်။ မခွဲနိုင်တာလည်းပါတယ်။ မိုးခေါင်လို တစ်ရွာတစ်ကျေးလိုက်ခဲ့ရမယ် ဆိုသူနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သည်တစ်ခါဆိုရင် အမေသေလိမ့်မယ်။ နဂိုကမှ အမေက ယဲ့ယဲ့ရယ်

ကိုး။ မမိုးကောင်းကိုယ်တိုင်က မအေသေရင် ဘယ်နှယ်နေမယ် မသိပေမယ့် မအေ မသေမချင်း စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဝိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။

‘အမေရယ်... ဝင်ထွက်နေကျသူတွေဆိုတာကလည်း အကဲခတ်ကြတာပါ။ ကျွန်မစိတ်ထဲဖြင့် ဘယ်နှယ်မှတောင် မနေပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုရမှာလည်း ကြောက်မိတယ်။ အမေကိုလည်း သနားတယ်။ အမေနောက် သည်စကားမပြောပါနဲ့တော့ နော်...’

မမိုးကောင်း အဲသလိုပြောတော့ ဒေါ်ငွေခဲငိုတယ်။ မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့်၊ မျက်ခမ်းစပ်စပ်မျက်လုံးလေးတွေထဲက မျက်ရည်တွေ ကျနေတာကို မီးခွက်အလင်းရောင်နဲ့ မြင်နေရတယ်။ အင်မတန်ဝိန်းလို့နေတဲ့ လက်နဲ့ သမီးကို ဖက်ထားတယ်။ ဆီမရှိဘဲ ခြောက်ဖွာနေတဲ့ သမီးခေါင်းကို ပွတ်ပေးတယ်။ ကြမ်းထော်အက်ကွဲနေတဲ့ သမီးလက်တွေကို ဆုပ်ချေပေးတယ်။ ဒါဟာ ‘တကယ်ပြောတာလားအေ...’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမုန်း မမိုးကောင်း သိပါတယ်။ မမိုးကောင်းကလည်း ပါးစပ်နဲ့မဖြေပါဘူး။ မအေကို ထိုင်ကန်တော့တာမျိုးနဲ့ ကတိပေးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သည်ကတိက သိပ်ကြာကြာမခံဘူး။ ကြည်းတောကျွန်းခေါင်ခေါင်နဲ့ နီးတဲ့ ကျောင်းစုရွာရဲ့ ဆောင်းတစ်ညမှာ ဒေါ်ငွေခဲဆုံးတယ်။ အင်မတန်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သမီးအပျိုကြီးကို ကျောင်းစုမှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရင်း ကမ္ဘာလောကနဲ့ ကွယ်တဲ့အရပ်၊ လွန်တဲ့အရပ်ကို ထွက်ခွာသွားတယ် ပြောကြပါစို့။

ဖအေ၊ မအေ၊ မောင်စိန်နဲ့ မိုးခေါင်တို့မရှိတော့တဲ့နောက် မမိုးကောင်းတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတယ်။ တကယ်သေသူတွေနဲ့ သေစာရင်းအသွင်းခံရသူတွေဟာ မမိုးကောင်းအတွက်တော့ အတူတူ

ပါပဲ။ ဘယ်သူမှ အနားမှာမရှိတဲ့ဘဝနဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား နေခဲ့ရတယ်။ ဖြူစပြုနေတဲ့ ဆံပင်တွေ။ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်းလျော်ကျလာတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးလို ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ မမိုးကောင်းဟာ အမျှင်ကလေးတစ်ချောင်းတည်းသာ တွဲထားတဲ့ လက်ပံပွင့်လေးလေးကြီးတစ်ပွင့်လို နေခဲ့ရတယ်။ မအေးဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်ကပ်ကလေးထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မလှုပ်မခြောက်နေခဲ့တယ်။ ရေတွင်းကုန်းမရှိတဲ့ရွာဆိုတော့ ရွာနဲ့တော်တော်ဝေးဝေးရေကန်ကို ရေသွားခပ်နေကျ မမိုးကောင်း ရေမခပ်တာဘဲ ကြာလှပြီ။ ခါတိုင်း ထွက်နေကျ ယာထဲ အငှားမလိုက်တာလည်း ကြာလှပြီ။ မိုးမှ ချုပ်ပြီဆိုရင် အိမ်ကလေးထဲ မီးတိုင်ခွက်ထွန်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတတ်တယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေကတော့ လာအားပေးကြတာပေါ့။ တစ်ခွန်းတစ်မ မေးကြမြန်းကြတာပေါ့။ တစ်ရွက်တစ်ထမ်းကူကြ သယ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မမိုးကောင်းက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ လူတွေကို မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်တာပဲရှိတယ်။ ကောင်းတယ်လည်းမပြောဘူး။ ဆိုးတယ်လည်းမပြောဘူး။

‘မိုးကောင်းရယ်... နင်အဲသလိုကြီးနေတော့ မခက်ဘူးလားအေး။ ညည်း ချောက်ချားနေရင် ငါတို့နဲ့ လာနေပါလား။ ညည်းတစ်ယောက် စာတော့ ရွာက အပန်းမကြီးပါဘူး။’

မိန်းမတစ်ယောက်က အဲသလိုပြောလာရင် မမိုးကောင်းက တော့ ငိုတာပါပဲ။ ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးကို ငိုတယ်။ တကယ်တော့ လာသာအားပေးရတာ ဘယ်သူမှ အားတာမဟုတ်ဘူး။ ယာထဲကိုင်းထဲက မိုးကြီးချုပ်မှ ကပျာကသီ ပြန်ရသူတွေချည်းမဟုတ်လား။ တောထဲက ပြန်ရောက်မှ ရေအိုးဟောင်းကလေးထဲက ရေကလေးတစ်ခွက်တစ်

ဖလား ချိုးတယ်ဆိုရုံကလေးချိုးပြီး ဖတ်သီဖတ်သီချက်ပြုတ်ရသူတွေ ချည်း မဟုတ်လား။ ကြာတော့လည်း မလာနိုင်ကြတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ညနေ နေဝင်းရီတရော ဇွားရိုင်းသိမ်းချိန်တိုင်း မမိုးကောင်းအိမ်ကို အမြဲလာသူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ နာမည်က မစိန်ရင်တဲ့။ ကျောင်းစုမှာ သည်မိန်းမက နတ်ကတော်။ နတ်ကတော် ဆိုပေမယ့် နတ်ကိစ္စသက်သက်လုပ်နေတဲ့ ရိုးရိုးသားသားနတ်ကတော် မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်ရင် အခွဲလည်းကုတယ်။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်ပေးတယ်။ ခေါစာပစ်ပေးတယ်။ သေသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ စကား ပြောနိုင်သူလို ဆိုတယ်။ ဇာတ်မင်းသမီးဟောင်းလိုလည်း ပြောကြရဲ့။

‘မိုးကောင်းရေ အမေလာပြီ’

ဒေါ်စိန်ရင်လာရင် အဲသလို အမြဲအသံပေးတတ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတဲ့ မမိုးကောင်းက ဒေါ်စိန်ရင်အသံကြားရင်တော့ ချက်ချင်းကြီးထကြိုတတ်တယ်။ မျက်နှာကလည်းပြုံးနေတာပဲ။ ခွဲဖြန့်ချထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ရှေ့ကို သိုင်းချရင်းက ထလာတတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ တိုးတိုးကလေးမေးတတ်တယ်။

‘မျှော်လိုက်ရတာ အမေရယ်။ သိုက်နန်းက ဘာမှာလိုက်သေးတုံး’

(၂)

သည်ရက် နောက်ပိုင်းမှာတော့ မမိုးကောင်း စကားတွေ
တော်တော်ပြောလာတယ်။ သနပ်ခါးတွေ မှန်မှန်လိမ်းလာတယ်။ သီချင်း
ရသမျှ ခပ်ညည်းညည်းကလေးတောင် ဆိုနေတတ်သေးတယ်။ အဲသည့်
ခေတ်က ဓာတ်ပြားတွေမှာ ရှားရှားပါးပါးကြားရခဲတဲ့ သီချင်းမျိုးတွေ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့အမေဒေါ်ငွေခဲ မကြာမကြာဆိုတတ်တဲ့ သီချင်း။ နတ်
သီချင်းဆိုပါတော့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်ရဲ့ ဘဝ
သရုပ်ကို ဖော်တဲ့သီချင်း။ ဒါကို မမိုးကောင်းဆိုတတ်တယ်။ သူ့ဆံပင်
ရှည်ကြီးကို ဝါးဘီးတစ်ချောင်းနဲ့ ရှင်းရင်းကဆိုတာ။ အသံကလည်း
ကောင်းတော့ မမိုးကောင်းရဲ့ သီချင်းသံဟာ အင်မတန်နားထောင်လို့
ကောင်းတယ်။

‘နားထောင်နမ၊ မရွှင်ပျနိုင်ဘူး၊ အရင်ကဖြစ်အင်... ကုန်ဝင်
သဘောပြန်လှန်ကာပြောမယ်ပါ။ သောတဆင်တဲ့မှ... သောတဆင်...’

‘ဟိုးအရင်အစ၊ ပထမက၊ မြေထူးပျော်ဘွယ်၊ အညာနယ်၊
ရွာငယ်တောရယ်က၊ အ... ငဲ့တော်၊ မွေးမယ်နော်တဲ့၊ မလျော်သည့်
အရေး၊ ရာဇဒဏ်ဘေးကြောင့်၊ ပြေးမလွတ်သာ၊ မိသောခါတွင်၊ အရှင်
လတ်လတ် ဖိုကျင်တင်ကာ သတ်ပါလို့၊ မတ်တတ်ကယ်တဲ့ တို့အဖေ၊
သေရလေတဲ့မှ သေရလေတယ်... လေး...’

‘ထို့နောက် အဟုတ်၊ ကျူပင်ကိုခုတ်၊ အဟုတ်သေချာ၊ လိုက်
သောခါတွင်၊ ဇရာဒဗ္ဗလ၊ တောင်မြင့်အလယ် မောင်တင့်တယ်၊ တွယ်
ကာမရလို့၊ နမငယ်ကို၊ ရုတ်တရက်ဒရကြမ်း၊ ပန်းနဲ့ထမ်းပါလို့၊ စခန်း
သင့်ရာ၊ ပြေးရှာရလေတဲ့... ပြေးရရှာ... လေး...’

မမိုးကောင်းက သည်သီချင်းဆိုရင် ဒေါ်စိန်ရင်က သိပ်သဘော
ကျတယ်။ သူက နတ်ကတော်ဆိုပေမယ့် သည်သီချင်း သူမရဘူး။
တချို့ညနေခင်းတွေမှာ ဒေါ်စိန်ရင်ကိုယ်တိုင်က မမိုးကောင်းဆီက
သီချင်းတက်ယူတယ်။ ရွာကတော့ ထူးဆန်းနေတာပေါ့။ မမိုးကောင်း
ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ မမိုးကောင်းဟာ တကယ်ပဲ သိုက်နန်းက
လာတာလား။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရာက ဒေါ်စိန်ရင်နဲ့
ပေါင်းပြီး ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ ရွာကတော့ မမိုးကောင်းဆီ အလာ
ကြသွားကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညကြီးမှောင်မည်းထဲမှာ ဒေါ်စိန်ရင်
တစ်ပိုဒ်၊ မမိုးကောင်းတစ်ပိုဒ်သီချင်းဆိုတာ ရွာက ကောင်းကောင်း
ကြားနေရတတ်တယ်။

‘ဪ... ကန္တာရထဲ၊ အမေအို ခြေကိုခွဲလို့၊ သည်းက မရွှင်၊
ထောင့်ထောင့်နဲ့ တမဲ့မဲ့နဲ့၊ တောတွင်းကို ဝင်တော့ကမှ၊ နေလွင်လွင်
ကြီး၊ အစာရေဆာသလေ ညည်းတာကြောင့်၊ အနည်းနည်းရွပ်ထွေး
ငါးစပ်ကို လက်ဟန်နဲ့သွင်းတာကြောင့်၊ ဝါးချင်တဲ့ ထမင်းရည်ရယ်၊

ရွာမနီးတာကြောင့်၊ တောကြီးမှာတဲ့ တို့အဖေ သေရတယ်လေးရယ်မှ...
သေရတယ်...'

ဒေါ်စိန်ရင်က သည်အပိုဒ်ကိုဆိုတော့ မမိုးကောင်းက နောက်
တစ်ပိုဒ်ဆက်ဆိုတယ်။

'မီးခိုးကို ရော်ကာရမ်းပါလို့၊ ကန်တော့ပန်းဆင်ကာ၊ လာကြ
ရာဝယ်၊ သုံးယောက်ကယ်မောင်နှမ၊ တောင်မြင့်အလယ် မောင်
တင့်တယ် တွယ်ကာမရတာကြောင့်၊ နမဒွေးဖြူအစ်ကိုရဲ့ အစ်ကိုရဲ့
ငိုမဲ့မဲ့ပူဆာ၊ တူသံတထိန်ထိန် ပန်းပဲဝန်အိမ်မှာ၊ စားမြိန်စာ မရှောင်
သွင်းရအောင်လို့၊ သုံးယောက်ကယ်မောင်နှမ၊ တောင်းကြရာတဲ့မှ
တောင်းကြရာ...'

'မဒွေးဖြူရေ...အစ်မကြီး မဒွေးဖြူလား၊ ရောက်လာပြီနော်
ညီမတော် မြတ်လှငယ်အောက်မေ့လှချည့် မမရယ်'

'ရောက်လာပါပြီ မမြတ်လှရယ်၊ မမကြီးအနားမှာ ရှိပါသကော'

'မကောင်းနိုင်၊ ထနောင်းတိုင်ဌာနဆီက၊ အဘသည် ရာဒေဏ်
ကြောင့် မရဏာသေခွာကြသည့်ကြောင့် ဒေသဌာန ယာယီရွှေ့ပြောင်း။
မွေးမိခင်၊ တောရပ်မြေဝန်နာခွင်သို့၊ မကြာခင် အသက်ဆုံးရတော့၊
ချစ်လျက်နှင့် မခင်သာ၊ သစ်ခက်တင်ကာ ဖုံးပါလို့ (အံ့မယ်လေး)
သုံးယောက်မောင်နှမတို့ရဲ့...ဘယ်ကံကြမ္မာအကြောင်း...ဟောင်းဟောင်း'

မမိုးကောင်းအိမ်က ငိုချင်းတွေချနေတော့ ရွာက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကြတယ်။ နဂိုကမှ အားငယ်ရတဲ့အထဲ ဒေါ်စိန်ရင်လာလုပ်လို့
မမိုးကောင်း အဖတ်ဆယ်မရဖြစ်ရတယ်လို့ တွက်ကြတယ်။ ဘယ်သူ
လာလာ စကားဟဟမပြောတဲ့ မမိုးကောင်း ဒေါ်စိန်ရင်နဲ့ကျမှ သီချင်း
တွေဆိုတာကိုလည်း နားမလည်ကြဘူး။ ဒါမေမယ့် ဘယ်သူကမှတော့

မကောင်းမပြောရဲဘူး။ ဒါက ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနဲ့ ဆိုင်တာလည်း
ပါတယ်။ ရွာကိုဒုက္ခပေးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်တာလည်းပါတယ်။ စကား
မပြောတာထက်စာရင် သီချင်းဆိုတာက မင်္ဂလာရှိတယ်လို့ အောက်
မေ့ကြတာလည်းပါတယ်။ သည်တော့လည်း မဆက်ဆံကြရင်သာရှိ
မယ်။ အပြစ်မတင်ကြပါဘူး။

'နတ်ကတော် မစိန်ရင်ပြောတာတော့ သိုက်ကခေါ်နေပြီ
ပြောတာပဲ။ မစိန်ရင်က သိုက်ချုပ်ဘိုးဘိုးနဲ့ အပ်ထားလို့ မသွားရ
သေးတာတဲ့။ မိုးကောင်းလေး သနားစရာပါတယ်။ ဖအေ သေ၊ မအေ
ဆုံး ယူကြုံးမရဖြစ်ရှာထင်ပါရဲ့။ အခု သတိထားမိသလား။ လည်ပင်း
ခြေမန်းကွင်းကြီးနဲ့။ မစိန်ရင် ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့'

ရွာထဲမှာတော့ သည်စကားမျိုးတွေ ပျံ့နှံ့နေတော့တာပါပဲ။
သည့်နောက်တော့ မစိန်ရင်က ညနေတိုင်း လာလည်ရုံတင်မကတော့
ဘူး။ ညတိုင်းသီချင်းဆိုကြတာတင်မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့အိမ်က နတ်ရုပ်
တွေတောင် သယ်လာခဲ့တယ်။ တစ်တောင်သာသာနတ်ရုပ်တွေပါ။
မင်းဝတ်မင်းစားနဲ့လည်းပါရဲ့။ မတ်တတ်အရပ်တွေကော၊ ငုတ်တုတ်
အရပ်တွေကော၊ တင်းပုတ်ထမ်းအရပ်တွေကော၊ ခုံလိုခုံလို၊ မမိုးကောင်း
ကလည်း တခြားဘာမှမလုပ်တော့ဘူး။ သနပ်ခါးပန်းမန်လိမ်း၊ ဆံပင်
ကြီးဖားလျားချပြီး ဝါးဘီးနဲ့ရှင်းရှင်း နတ်ရုပ်တွေရှေ့ ထိုင်တော့တာ
ပါပဲ။ နတ်ရုပ်တွေက မထီစည်သူမင်းတဲ့။ မိဖုရားတဲ့။ သားတော်ကြီး
ဦးမင်းလတ်တဲ့။ သာဂရမင်းတဲ့။ ဟိုရွာသည်ရွာက နောက်ပိုင်း နတ်
မြှုပ်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတဲ့ မရဲတို့၊ မမဲတို့ အရပ်တွေပါတယ်။
မိုးကောင်းအိမ် နတ်ရုပ်တွေရောက်လာတော့ ကျောင်းစုတင် မကတော့
ပါဘူး။ အနားရွာတွေကပါ စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်။ အပျိုကြီး

မမိုးကောင်းနဲ့ နတ်ကတော်ဒေါ်စိန်ရင် ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ သိချင်လာကြတယ်။ မကြာပါဘူး။ လူတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာကြ တော့တာပါပဲ။ ရှိစုမံစုငွေကလေးကြေးကလေး ဆက်သူတွေကဆက် တယ်။ ဘိလပ်ရည်၊ စီးကရက်၊ လက်ဖက်၊ ချိုချဉ်ဆက်သူက ဆက် တယ်။ ကျွဲပျောက်နွားပျောက်ကအစ အခြောက်အလှန့်၊ မအိမသွာ အဆုံး လူတွေ သည်ကိုရောက်လာတတ်ကြတယ်။

‘အိမ်တွင်းဆက်ပေးပါ အမေမိုးကောင်းရယ်’

‘လေးကျွန်းမောင်ကို ဆက်သပါတယ်’

‘မကြာဥကို ဒါလေးဆက်ပေးပါ’

နွားကျောင်းသားကဖြစ်တဲ့ နတ်ဆွေကလည်း မမိုးကောင်းဆီမှာ အဆင်ပြေနေတော့တာပါပဲ။ အသက်မှ လေးဆယ်ကျော်စ အပျိုကြီး မမိုးကောင်းက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမေမိုးကောင်းဖြစ်လာတယ်။ တစ် ယောက်ကစ တစ်ရာ အမေမိုးကောင်းဖြစ်လာတော့ မမိုးကောင်း ကလည်း ကျေနပ်နေတာပါပဲ။ အိမ်တွင်း မင်းမဟာဂီရိဘဝသရုပ်ဖော် သီချင်း တက်ယူခဲ့တဲ့ ဒေါ်စိန်ရင် မမိုးကောင်းကို နတ်ချော၊ နတ်တင် တွေ တစ်ကျော့သင်ပေးထားတော့ မမိုးကောင်းကလည်း နတ်ကတော် တစ်ပိုင်းဖြစ်နေပါပြီ။ နဂိုအသံလေးက ကောင်းတော့ လူတွေက ပိုက်ဆံ လေးငါးမတ်နဲ့ ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။

ခုနစ်ရက်သားသမီးမိသားစုများပါဘုရား။ ကနွားရှင်ဘိုးဘိုးကြီး၊ နောင်တော်ကြီးဘုရင်ဦးမင်းလတ်၊ အင်မတော်မိဖုရားကြီးမှအစ အလေး များပြပါတယ်။ ဦးများခိုက်ပါတယ်။ ဦးများတိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခေါက်လာရောက်ကြသော ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းအမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့၊ အလှူဒါယကာ၊ အလှူဒါယိကာမအပေါင်း

သူတော်ကောင်းတို့၊ ရဟန်းဒကာ၊ ရဟန်းအင်မအပေါင်း သူတော် ကောင်းတို့၊ ရေချမ်းဒကာ၊ ရေချမ်းအမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့၊ ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခနဲ့ ပြည့်ဝကြပါစေ။ သားအစုံ၊ မြေးအစုံနဲ့ မိဘ ပုံညီစွာနဲ့ ပေးမကုန်လှူမခမ်း ဒါနပါရမီ ပါရမီအစုအဆုံ မညည်းမညူဘဲ စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါလို လိုရာများပြည့်ကြပါစေ။ ကောင်းသောအတိတ်၊ ကောင်းသောနိမိတ်၊ ကောင်းသောစည်းစိမ်၊ အကြံအစင်လို ဆယ်ပြန် ဆောင်လို ဆယ်ကြံတော်များမြောက်ကြပါစေ။ မြေးများသားများက အစဉ်သဖြင့် သည်နေ့သည်ရက်ကမစ၍ ပြုံး၍လည်း ကန်တေး ခံပါ။ ရယ်၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ။ ရွှေမျက်လုံးနဲ့ ပြုံး၍ ရှုစားတော် မူပါ။ မြဲမျက်လုံးနဲ့ ပြုံး၍ ရှုစားတော်မူပါ။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ် သန်းတန်တဲ့ မြေးတော်၊ သားတော်များပါဘုရား။ ဘိုးတော်တို့ကို အရှိအသေပေး၍ အလေးများပြပါတယ်။ သွားလမ်းသာလို ပြန်လမ်း ကိုလည်း ချောချောသာသာရှိကြပါစေ။ အလှူတော်ကြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ပေးနိုင်ပါစေ...

ပိုက်ဆံငါးမတ်နဲ့ပေမယ့် မမိုးကောင်းက ရသမျှဆုတွေတောင်း၊ နတ်တွေကို အပ်လေတော့ လူတွေက အင်မတန်ကျေနပ်ကြတယ်။ မမိုးကောင်းနဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ ဟိုရွာက၊ သည်ရွာက လူဆိုတာ မပြတ်ဘူး။ ထားပါတော့။ နတ်ရှင်လေးငါးရပ်နဲ့ မမိုးကောင်းဟာ သည်နားတစ်ဝိုက်မှာ လူသိများလာခဲ့တယ်။ ကြည်းတောရွာတင်မက တော့ဘူး။ အောက်တောတစ်ကျော့မှာလည်း မမိုးကောင်းကို စကားတစ် ထည့်ပြောလာရတယ်။ သည်လိုနဲ့ နစ်ကလေးတော်တော်ကြာကြာ ဖြစ်လာတော့ မမိုးကောင်း သောင်သောင်သာသာလေးဖြစ်လာတယ်။ မမိုးကောင်း အရက်ကလေးစွဲလာတာရော၊ စီးကရက် (ပိုလိုပေါလေ)

တဖွားဖွားဖြစ်လာတာရော၊ ဆံထုံးကြီး ငယ်ထိပ်တက်ထုံးတာရော၊ ထမီကို ရင်ခေါင်းလောက်တက်ဝတ်တာရော၊ မန္တလေးက မှာစီးတဲ့ ကတ္တီပါသည်းကွင်းဖိနပ်ကြီး စီးဖြစ်လာတာရောဟာ မမိုးကောင်းရဲ့ဟန် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သနပ်ခါးကြမ်း ပိန်းနေအောင်လိမ်းပြီး ပိုလိုခဲထားတဲ့ မမိုးကောင်းက ငါးစီးရှင်နတ်ချင်းများ သပြာသံစူးကလေးနဲ့ ခြံခံအော် လိုက်ရင် လူတွေဟာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားကြရတာ ပေါ့လေ။

‘ခေါင်းပေါင်းဖြူ ကြွေတိုက်နင်း လေလိုက်သင့်ပေါင်း။ မြင်းညို ကြီးကျောပေါ့၊ သျှောင်ပုံတော် မြိတ်ခွင်းနင်း၊ မင်းရွှေသျှောင်စောင်း...’ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ‘မိန်းပေါင်း မိန်းပေါင်း ငါးခြောက်ထောင်း’ ဆိုတဲ့ မင်းသားမောင်ရှင်နတ်ချင်းဆိုလား ဆိုရဲ့။ ‘ရွှေနဂါးခြုံစရာ ဖဲကတ္တီပါ’ စတဲ့ ရွှေနဘောနတ်ချင်း ဆိုလားဆိုရဲ့။ ‘မြီးကောင်ပေါက် ကယ် နောက်ဆံစည်း’ စတဲ့ ‘ထီးဖြူဆောင်းမယ်တော်’ နတ်ချင်း ဆိုလားဆိုရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ‘ကြက်ကလေးငယ် ဆူပါလွန်း ဝက်တည့်ဝက်သားပြွန်း’ လုပ်ချင်လုပ်နေတာလည်းရှိရဲ့။ မင်းကျော်စွာ နတ်ချင်းပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ‘မင်းခေါင်သခင် ရွှေလေးကျောရှင်’ စတဲ့ ပရိမ္မမင်းခေါင်နတ်ချင်း။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ‘ဝါပင်ဝါသီး ကောက်ချည့်သေး’ စတဲ့ အနောက်မိဖုရားနတ်ချင်း။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ‘ရွှေပျင်းကြီး ရွှေပျင်းလေးကိုယ်တော်တွေ သတိရလို့တဲ့’ ‘သပြေပင် ရွှေပြုန်းသပြေပင်’ ဆိုတာမျိုး ဆိုချင်ဆိုနေတာပါ။ အရက်ကလေး နည်းနည်းတွေလာရင်တော့ ‘မမလေး မျက်ထားသုန်း ရင်ဆွေ့ဆွေ့နုနု၊ မဘုတ်ဆုံ တင်ဆုံကြီး လှည်းလုပ်စီး’ ဆိုပြီး ထ ကတော့တာပါပဲ။

တစ်ရက်မတော့ နတ်ကတော်လက်ဟောင်း ဒေါ်စိန်ရင်က နတ်ကတော်လက်သစ် မမိုးကောင်းရဲ့ အိမ်ကလေးထဲကို လူတစ် ယောက်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မမိုးကောင်းနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်နှစ်လောက်ကို ကြီးလိမ့်မယ်။ နာမည်က ကိုမောင်တဲ့။ မမိုးကောင်း ရဲ့ အိမ်ကလေးထဲ ရိုးရာကိစ္စ၊ နတ်ကိစ္စနဲ့ ဝင်ထွက်နေတဲ့ ယောက်ျား၊ သားတွေတော့ ရှိသားပေါ့။ သို့သော်လည်း ကိုမောင်ရောက်လာတာဟာ မမိုးကောင်းအတွက် နတ်များ၊ သိကြားများက လွှတ်လိုက်သလို ရောက်လာသူပေါ့လေ။ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း ကောင်း၊ ဖျင်အင်္ကျီလည်ကတုံးနဲ့ ကိုမောင်ကိုတွေ့တဲ့နေ့ကစပြီး မမိုးကောင်း သူ့ကိုယ်သူတောင် မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး။ တကယ်လည်း မမိုးကောင်း သူ့အမေအေါ်ငွေခဲကို ကတိပေးခဲ့သလို စောင့်စောင့် ထိန်းထိန်းနေခဲ့တာပါပဲ။ ဒါဟာ နေခဲ့တာသာဖြစ်ပြီး နေပြခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မအေမုစိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုတာမျိုးနဲ့ လုပ်ပြနေခဲ့ တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ လင်ယူသားမွေးစိတ်ကလေး ပေါ်လာ တတ်တာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရင်မခုန်ခဲ့ဘူး။ ကမ္မသကာ ဖြစ်ကာမှသာ ဖြစ်ကရော သဘောထားခဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကိုမောင်ကိုတွေ့တော့ သွားလေသူ အမေကို ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ သတိရနေမိသေးတယ်။ ကိုမောင်ကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒေါ်စိန်ရင်နဲ့ သူလိုကိုယ်လို ရောက်ဖူးရဲ့ လိုက်လာတာပါ။

‘လာဟဲ့...မောင်မောင်၊ ဒါ ငါပြောပြောနေတဲ့ မမိုးကောင်းလေ။ ကျောင်းဝုမ မင်းစားအိမ်တစ်အိမ်တိုးတယ်မှတ်။ ရောက်တဲ့အခါ ဝင်အေး၊ တည်းပေါ့’

ဒေါ်စိန်ရင်က သည်လောက်ပြောခဲ့တာပါ။ နောင်မှ သိရတာက

ကိုဖောင်က မြင်းခြံဘက်က ဆိုင်းဆရာတဲ့။ ဆိုင်းကြီးဝိုင်းကြီးသမားတော့မဟုတ်ဘူး။ ကနွားဆိုင်းကလေး။ ဗျောဆိုင်းကလေးတီးတာများသတဲ့။ ‘ရွှေခြံဖောင်’ ဆိုရင် မြင်းခြံက တော်တော်များများသိသတဲ့။ သည်လိုနဲ့ နတ်သီချင်းတွေဆိုတတ်တဲ့ မမိုးကောင်းနဲ့ နတ်ဆိုင်းတီးတဲ့ ရွှေခြံဖောင်တို့ရဲ့ ထိတွေ့မှုဟာ များသည်ထက် များလာခဲ့တယ်။ စိတ်သည်ထက် စိတ်လာခဲ့တယ်။ ရွှေခြံဖောင်က မိန်းမနှစ်ယောက် ရမှူးတာလည်း မမိုးကောင်းသိသားပဲ။ တစ်ယောက်ကတော့သူ။ ကြည်းတောရွာတွေရဲ့ မြောက်ဘက်တော်တော်ကျတဲ့ ရွာကပါ။ သည်မိန်းမနဲ့ ကွဲတော့ ဆိုင်းထဲလိုက်ကတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက်နဲ့ အကြောင်းပါပြန်ရော။ နှစ်နှစ်လားပေါင်းရတယ်။ သည်မင်းသမီးကလည်း ဒီးတီးနဲ့ ပါသွားတယ်။ ရွှေခြံဖောင်အကြောင်း ကြားရတော့ မမိုးကောင်းစိတ်မကောင်းဘူး။

တစ်ညနေ ကိုဖောင်သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ကျောင်းစုကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဂုံနီအိတ်ကြီးတစ်လုံးထမ်းလို့။ လက်ထဲမလည်း ကြိမ်ခွေကြီးတစ်ခွေနဲ့။ ညဦးထမင်းစားပြီး ဂုံနီအိတ်ကြီး ဖွင့်လိုက်တော့ ပတ်လုံးတွေ။ တော်တော်ကို ဟောင်းမြင်းနေတဲ့ ပတ်လုံးတွေပါ။ ကြိမ်ခွေကလေးဆင်ပြီး ပတ်လုံးမပြည့်မစုံတွေတပ်၊ ညောင်ပြာနနပတ်စာကလေး မသပ်မရပ်ထိုးပြီး တီးလိုက်စမ်းဆိုတာများ။

‘ကိုင်း...မိုးကောင်း ဆိုစမ်းဟာ’ တဲ့။

အဲသည်ညက မြင်းခြံဖောင် မမိုးကောင်းနဲ့ အတူတူအိပ်တာပါပဲ။ ပတ်လုံးတွေတောင် ပတ်စာမခွာဖြစ်ဘူး။ ညဦးက ကိုဖောင်တီးပြတဲ့ သီချင်းတောင် မမိုးကောင်း တစ်ညလုံးကြားနေမိသေးတာကော။

‘ခေါင်းလောင်းငယ်မှသံသာ၊ တစ်ပိဿာတဲ့၊ ဆည်းလည်းငယ်မှ သံသေး ဝါးဆယ်ပေးတဲ့၊ တင်ကြေးငယ်မှမကြီး၊ သုံးဆစ်နီးနင့်၊ တင့်ရည်းငယ်မှလှနီး၊ သုံးခေါက်ချိုးနင့်၊ သုံးချိုးလေးလွှာ၊ မောင့်တို့ နွားမှာ၊ နွားကျားသံတောင်၊ နွားကြောင်လိမ္မာ၊ တစ်ပွင့်ကြာကို၊ နှုတ်သာကောင်းနင့်၊ မောင်းကနစ်လုံး၊ မျောခွက်ကယ်ကျူ၊ မြေခူးဈေးမှာ၊ ဈေးမိအောင်ရှာ... အပျိုမယ်သာကျွမ်းပါတဲ့... လွမ်းတဲ့တင်လေး...’

မမိုးကောင်းကလည်း အပျိုမယ်သာကျွမ်းခဲ့သူကိုး။ အပြစ်တင်ချင်လို့တော့လည်း မရဘူးပေါ့လေ။ ကိုဖောင်နဲ့ မမိုးကောင်းက မချစ်သာ သည်မောင့်မှာ ရဟန်း၊ ကမ္မဝါနှင့် ရွှေဇာတမ်း၊ ဘဝမျိုးမှ မဟုတ်တာတဲ့။ ပုထုဇဉ်ပဲဟာ။ ပြောပါတော့။ သည်လိုနဲ့ ညားရော။

(၃)

ကျောင်းစုက မမိုးကောင်း ဆိုင်းဆရာကိုဖောင်နဲ့ ညားကြ
တာကို ရွာက မအံ့သြဘူး။ တစ်နေ့ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လို့
တွက်ထားကြတာကိုး။ မညားခင်ကတော့ ကိုဖောင် ရွာကိုအလည်
လာရင် ဒေါ်စိန်ရင်နဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း တစ်အိမ်အိမ်
မှာ အိပ်နေကျပါ။ ဒါပေမယ့် မမိုးကောင်းအိမ်မှာချည်း အချိန်ကုန်
တတ်တယ်။ ခြင်းလုံးတံဆိပ်စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ တဘက်
ဟောင်း ပန်းပေါ်တင်ထားတာကိုက ပီဘီဆိုင်းဆရာကြီးနဲ့ တူနေတော့
မမိုးကောင်းက ဒါကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ကိုဖောင်က သူရထား
သမျှ နတ်သီချင်းကလေးတွေတောင် ပါးစပ်က ချပေးနေတတ်တော့
မမိုးကောင်းက အသားဟင်းကလေးချက်လို့၊ လက်ဖက်ကလေးသုတ်
လို့၊ နတ်ဆက်တဲ့ အရက်ထဲက တစ်လုံးနှစ်ယောက်သောက်ကြလို့၊
နည်းနည်းထွေလာတော့မှ ကိုဖောင်က စကားတယ်။

‘မိုးကောင်း ကိုးမြို့ရှင်နတ်ချော ရရဲ့လား’

‘မရပါဘူး ကိုဖောင်ရယ်။ ကျွန်မရထားတာလေးတွေတောင်
အမေစိန်ရင်သင်ပေးလို့ပါ’

‘ဒါက တို့ဆိုင်းဆရာများ နတ်ဆိုင်းတီးတော့မယ်ဆိုရင် ပထမ
သိကြားမင်းနတ်ချင်းကို ကောက်တီးရတယ်။ စင်တိုင်တာပေါ့။ မင်္ဂလာ
ရယ်မှ မဏ္ဍိုင်လေးရောင်ဆိုင်ငယ်မှ လေးလီ သာမောငယ်စီ၊ နတ်ပြည်
ထိလို့၊ ပျော်ဘွယ်ငယ်ကောင်း နတ်ပေါင်းစု၏... ဆိုတာလေ။ ကြားဖူး
ရဲ့မဟုတ်လား။ ဒါဆိုပြီးတော့ ကန္တာရဆိုင်းတော်က ဘုန်းဘုန်းတန်း၊
ဘုန်းတန်းတေဇာ၊ ဖြာဖြာရောင်လင်းပါလို့၊ မင်းမင်းများထိပ်ခေါင်ဗွေ၊
တီးပေးတယ်။ အပျိုတော်များက နတ်သိကြားတိုင်ပြီးရင် ရွာတော်ရှင်
မြို့တော်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကိုးမြို့ရှင်နတ်ချင်းကို ဆက်တီးရတယ်’

ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ မမိုးကောင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက တဖျပ်ဖျပ်
တောက်နေတော့တာပါ။ ကိုဖောင်ကလည်း လိုအပ်ရင် ပါးစပ်က
ခိုးသံထွက်အောင် တီးပြသေးတာကလား။ ချက်ချင်းဆိုမပြသေးဘူး။
မမိုးကောင်း စိတ်ဝင်စားသလား အကဲခတ်သေးတာ။ သူ့ဇာတိ ‘ရွာသာ
ဖက်ယင်း’ ဘက်က မင်းသမီးရအောင်ယူခဲ့သူပဲ။ မမိုးကောင်းလောက်
တော့ ကိုဖောင်က အကင်းပေါ့။ လက်ဖက်ကလေး စားတယ်။ အရက်
ကလေး စွပ်ကယ်စွပ်ကယ်သောက်တယ်။ ပြောင်းဖူးလိပ်မီးရဲရဲကို
ဒန်ခွက်ခံပြီး မီးခိုးတွေအူနေအောင်ဖွာတယ်။ လေချဉ်ကို ‘ဂေ’ ခနဲ
ထိုးပြီး မီးခိုးတွေကြားက မမိုးကောင်းကို ချောင်းနေသေးတာကော။
မမိုးကောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ သူရထားတဲ့ သီချင်းတွေက
ဘာပဲပြောပြောစနစ်တကျရထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အမေ ဒေါ်ငွေခံဆို
နေကျ ‘အိမ်တွင်း မင်းမဟာဂီရိသီချင်းလောက် ရတာမဟုတ်လား။
နတ်ကတော် ဒေါ်စိန်ရင် သင်ပေးတဲ့ နတ်သီချင်း ချောက်တီးချောက်

ချက်လောက် ရထားတာမဟုတ်လား။ ဒါတောင် ကိုဖောင်ရှင်းပြမှ သဘောပေါက်ရတာရှိသေးတယ်။ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဖွဲ့တာက နတ်သံ ခေါ်သတဲ့။ နတ်ကဆိုတဲ့ သီချင်းကိုမှ နတ်ချင်းခေါ်သတဲ့။ ဆိုင်းက ဖွဲ့တဲ့သီချင်းက နတ်ပျော်ချင်းခေါ်သတဲ့။ နတ်အယိုင်ကတော့ တီးတာကို နတ်ယိုင်ခေါ်သတဲ့။ ဆိုင်းနောက်ထက ရွတ်တာကျတော့ တံဘောင်ခေါ်သတဲ့။

‘ဪ... ကိုဖောင်ရယ်။ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါရောလား။ ဘာမှ မရပါဘူးလို့။ ကံပါ... ဆိုပါတော့၊ တကတည်း...’

‘ကိုင်း... ပထမဆိုပြဦးမယ်။ နောက်ရက်တော့ သီချင်းသား တက်ယူတာပေါ့။ အဟမ်း...’

‘တစ်ကြိမ်ငယ်မှ နှစ်ကြိမ်လေ၊ သုံးကြိမ်ငယ်မှ ဦးတင်၊ ရွာတော် ရှင်မယ်လျှင် ကန်တော့ပါ၏ ဘုရား’

မမိုးကောင်း ကြက်သီးတွေ နွေးခနဲဖြစ်သွားမိသေးတယ်။ ရေနံ တိုင် မီးခွက်အလင်းရောင်တွေက ရွှေချထားတဲ့ နတ်ရုပ်အကောင်း တွေပေါ် ကျနေတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ နတ်ရုပ်တွေက ရီဝေဝေမျက်နှာတွေနဲ့ ဘယ်ကိုမှန်းမသိဘဲ ငေးနေကြတယ်။ ဒေါနခက် တွေဆီက အီတောက်တောက်အနံ့တစ်မျိုးက အိမ်ကလေးထဲမှာ ထွက်ပေါက်တွေများပိတ်လို့။ မမိုးကောင်းအနားမှာ ကိုဖောင်ရှိနေတာ ကိုတောင် မေ့သွားခဲ့တယ်။ ကိုဖောင်နဲ့ သူ သည်အိမ်ကလေးထဲမှာ အတူတူရှိနေတာ အမေများမြင်နေလေသလား။

ကျောင်းစုညဟာ ကြည်းတောရွာတွေရဲ့ ညပီပီ တိတ်ဆိတ် နေလိုက်တာ။ မြစ်နဲ့ဝေးတဲ့ အရပ်ဆိုပေမယ့် မြစ်နဲ့တွေ့ တထောင်း ထောင်းရနေသလားပဲ။ အဝဗွင်ထားတဲ့ ဂုံနီအိတ်ထဲက ပတ်လုံးကလေး တစ်လုံးခေါင်းထောင်နေတာကို မြင်နေရတယ်။

‘စုံလင်ငယ်မှ မယွင်း၊ ပွဲစုံကျင်း၍၊ ထမင်းမှန်နေ၊ အနီးငှက် ပျောနင်း၊ သဘောကြည်လင်း၊ ကျွန်ပ်ကယ်တင်၊ စည်ပင်ထွန်းကား၊ မပါလားဟု သနားရယ်ခံ နန်းစံတဲ့သခင်မြို့ရွာကို အပိုင်စိုးပါတဲ့ မြတ်မျိုးရှင်၊ မြို့ရွာကို ပိုင်အုပ်စိုးပါတဲ့ မြတ်မျိုးညီလာခွင် နန်းတောင် ကြီးရှင်၊ ဦးသုံးကြိမ်တင်၊ မယ်လျှင်ကန်တော့ နတ်နန်းရယ်ကွန်းစင်က ရွာတော်ရှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို အိုဗျာ... တိုး... မ... ပါ...’

ကိုဖောင်ရဲ့ အသံဝါကြီးက အိမ်ထဲမှာ လှိုင်းထနေတော့တယ်။ ကိုဖောင်အရက်တစ်ခွက် ကောက်ယူလိုက်တော့ မမိုးကောင်းကလည်း တစ်ခွက်ယူလိုက်တာပါပဲ။ ကိုဖောင်က ခွက်ကလေးကိုချဲ့ နှုတ်ခမ်း ပါးနားကို လက်ဖမိုးနဲ့ သုတ်လိုက်ပြီး လက်အုပ်ကလေးချီတယ်။

‘ဒါပြီးတော့မှ တံဘောင်တွေဆက်ဆိုတာပဲ။ ဇမ္ဗူဒီပါ ဟိုအရင် အစ အဟောင်းရယ်နဲ့ မတူပြီတစ်ခါ သဘင်ပထမကောင်းစေဖို့၊ ကူညီ ညာစောင်လေ့ စောင်မပါ။ မြို့တော်ကို အရှင်စောင့်တယ်၊ ရွာတော်ကို သခင်စောင့်တယ်၊ ဝိုင်းလေးလေး ဝိုင်းလေးစောင့်မပါ... တို့ပါတို့ပေါ့’

တချို့ညတွေမှာတော့ ကိုဖောင်က ကြိမ်ခွေမှာ သူ့ပတ်လုံး ကလေးတွေ တပ်တယ်။ ကိုဖောင်က သည်ပတ်လုံးကလေးတွေကိုတော့ တော်တော်ခင်တွယ်ပုံရတယ်။ ပြီးတော့ သည်ပတ်လုံးကလေးတွေဟာ သူ့ရဲ့ တစ်မျိုးတည်းသော ပိုင်ဆိုင်မှုလို့လည်း ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့အဝတ်အစားလေးနှစ်စုံလောက် လွယ်အိတ်ဟောင်းကလေးထဲထည့် ပြီး ဂုံနီအိတ်တစ်ထပ်၊ ကြိမ်တစ်ခွေနဲ့ လျှောက်သွားနေသူမဟုတ်လား။ တခြားဘာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမပါပါဘူး။ ကျောင်းစုဘက်မရောက် ခင်ကတော့ အနားကရွာတွေ လှည့်သွားနေတာပဲလို့ ဆိုတယ်။ ညောင်တိုး ပိန္နဲတိုင်၊ ချောင်းကူး၊ လေးတိုင်စင်၊ ရေချမ်းအိုး၊ ချောင်းကျ၊

နတ်ရေတွင်းစတဲ့ ရွာတွေကို လှည့်သွားနေတတ်သတဲ့။ တချို့ရွာတွေက ဆိုင်းသင်ပေးပါဆိုရင် တစ်မိုးတစ်ဝါ အိပ်သင်တော့တာပဲ။

‘နတ်ဆိုင်းက မတီးရတော့လို့လား’

တစ်ခါက မမိုးကောင်းမေးတော့ ကိုဖောင်က ကမ္ဘာ့ဆိုင်ပျက် သွားတာ ကြာပြီလို့ပဲ ဖြေတယ်။ မမိုးကောင်းစိတ်ထဲ မရှင်းတာတစ် ချက်က သူငယ်ငယ်ရွာကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းရောက်လာဖူးတဲ့ လှလှ ပပ ဆိုင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြိမ်ခွေကြီးတစ်ခွေတည်း ပါလာတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး။

‘ဟုတ်တယ်။ ဆိုင်းဆိုတာ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က နတ်ကမ္ဘာဆိုင်တီးခဲ့တာပေမယ့် ပန်းပြားခွေကြီးနဲ့ တီးခဲ့တာပါပဲ။ ဆိုင်းဆိုတာက ပန်းပြားကြီးတွေကို ပတ်လုံးက ကြိုးကလေးတွေနဲ့ ဆိုင်းပြီး တီးရလို့ ဆိုင်းခေါ်တာ။ ပတ်လုံးကလေး ဝိုင်းထားတော့ ပတ်ဝိုင်းလို့လည်း ခေါ်ကြသပေါ့။ ဆယ်တောင်ထွာ ပတ်ဝိုင်းကြီးထဲ ဝင်၊ မင်းပေါက်က ငဲ့ဝင်၊ ငဲ့ထွက်ရတာ အရသာပေါ့လေ။ အဲသည့် ပန်းပြားတွေနဲ့ ပတ်လုံးနဲ့ မထိအောင် ကြားကကြိမ်ခံထားရတယ်။ ဒါကို ပတ်ခံခေါ်တယ်။ ပတ်ခေါင်းအုံးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အခု ကျုပ်တီးနေတာ ကြိမ်ခွေကြီးနဲ့ပဲ တီးနေတာ။ သယ်ရပြုရ လွယ်တာ ရော၊ ပန်းပြားမရှိတာရောပေါ့လေ’

ပန်းပြားတွေ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲလို့ မမိုးကောင်း မမေး ဖြစ်ပါဘူး။ မမိုးကောင်းအတွက် ပန်းပြားတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုဖောင်ကပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ပန်းပြားထိပ်က ဖန်ပိုင်းတွေ၊ မင်း ပေါက်တွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုဖောင်က အရေးကြီးတာပါ။ ကိုဖောင်ရှင်းပြလို့ သိရတဲ့ ဘယ်တေ၊ ဘယ်တျော၊ ဒုံးကြီး၊ ဆစ်ကြီး

သံမှန်လုံး၊ ငါးပေါက်လုံးတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုဖောင်က အရေး ကြီးတာပါ။ ကြိမ်ခွေကြီးထဲ ခရီးခယိုင်တပ်ထားတဲ့ ပတ်လုံးလေးတွေကို ကိုဖောင်လက်ချောင်းမာမာကြီးတွေနဲ့ ရိုက်လို့ ထွက်လာတဲ့ အသံက လည်း သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုဖောင် သင်ပေးတဲ့ နတ်သီချင်းတွေက အရေးကြီးတာပါ။

‘တစ်ထုပ်နှစ်ထုပ်၊ ကျောက်ခေါင်းပုစွန်ထုပ်ကယ်နှင့်ဇလုံး။ တစ်ထုပ်ကယ်ပြန်ရလျှင် ညှပ်ကလေးနဲ့ကင်...။ စိမ်ပင်စိမ်ပင် တစ် ကျိုက်တစ်ကျိုက်၊ ဘင်းပင်ဘင်း၊ ကျိုက်ကယ်နှင့်လေး၊ အူလိုလိုက် ကယ့် မောင်မင်းကျော်... ပျော်ပျော်ချည်းလေး...’

ကိုဖောင်လိုခေါ်တဲ့ ရွှေခြံဖောင်နဲ့ မမိုးကောင်းတို့ကလည်း ကျောက်ခေါင်းပုစွန်ထုပ်သာ မပါတယ် စိမ်ပင်ရော၊ ဘင်းပင်ပါ ကျိုက် လိုက်ကြစမ်းဆိုတာများ။

(၄)

ရွှေခြံဖောင်နဲ့ မမိုးကောင်းအိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ လေးနှစ်
လောက်ကြာတော့မှ မမိုးကောင်းမှာ သားလေးတစ်ယောက်ထွန်းလာ
တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က နတ်ကတော် ပန်းမကိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသူပေ
မယ့် သားသမီးရဖို့ ကိစ္စမှာတော့ ဘယ်နတ်ကမှလည်း မစောင့်မ
နိုင်ခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ အသက်လေးဆယ်တော်တော်ကျော်မှ ရတဲ့ကလေး
ဆိုတော့ ရတောင့်ရဲခဲကိုး။ ကိုဖောင်ကလည်း ဟိုရုက္ခစိုး၊ သည်ရုက္ခစိုး၊
မမိုးကောင်းခိုင်းသမျှ တောင်းလိုက်ရတဲ့ဆု၊ ရမယ့်ရတော့လည်း လေး
ဆယ်ကျော်မှ အဆင်ပြေတယ်။ နတ်ကြောင့်လား။ ရုက္ခစိုးကြောင့်
လား။ ကိုဖောင်ကြောင့်ပဲလား မသိပေမယ့် ကလေးကတော့ တကယ်
ရဲခဲတာပါ။ မမိုးကောင်း ဖအေနာမည် ကိုစံဖေနဲ့ မအေမငွေခဲနာမည်
ပါအောင် စံငွေတိုဘာတို့ မမှည့်ပါဘူး။ ရသားဖက်ရင်းသား ကိုဖောင်
ဖက်က 'ဖက်' ကိုယူ၊ ကျောင်းစုသူ မမိုးကောင်းဆီက 'ကောင်း'
ကိုယူပြီး မောင်ဖက်ကောင်းလို့ မှည့်တယ်။

မောင်ဖက်ကောင်းကလေးမွေးပြီးတော့ မမိုးကောင်း စဉ်းစား
တယ်။ ကြည်တောပိုင်းရွာတွေဖြစ်တဲ့ ကျောင်းစုမှာ မနေချင်တာမျိုး၊
မဟုတ်ပေမယ့် မြစ်နားကမ်းနားက အောက်တောရွာတွေမှာ နေချင်
တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတာလည်း ပါတယ်။ နတ်ကတော်လိုလို၊ ဘာ
လိုလိုကရတာလေး နတ်တစ်ဝက်၊ လူတစ်ဝက် စားရတာ အဆင်
မပြေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရသင့်သလောက်ရပါတယ်။ ကိုဖောင်
ကလည်း လာကတည်းက ပန်းပြားတောင် ပါတာမဟုတ်တဲ့လူ။ ဆိုင်း
ပိုင်းက ငုံ့ဟောင်းကလေးတချို့နဲ့ ရောက်လာတာဆိုတော့ ဘာလုပ်
တတ်မှာတုံး။ မယားကျွေးတာလေးစားပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ ငုံ့တောင်
ခေါက်တာနဲ့ ပြီးရတော့တာကိုး။

'ကိုဖောင်ရယ်... သားလေးက ကြီးလာဦးမှာ။ လူရတန်းရဦးမှာ
ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတော့ မြေကလေးတစ်စိတ်ရောင်းပြီး
မြစ်နားကမ်းနားနီး အောက်တောဘက် ပြောင်းချင်တော့တာပဲ။ ကျွန်မ
လည်း သူ့တကာဆို ယက်ကန်းလေးဘာလေး ခတ်မယ်။ ကိုဖောင်က
ပဲလေးနှမ်းလေး ကောက်ပေါ့။ ကံပေးသမျှ စားကြတာပေါ့'

ကိုဖောင်က ဘယ်နှယ်မှ မနေပေမယ့် မမိုးကောင်းက ပူတယ်။
သားကလေးရဲ့ရှေ့ရူးကို မိန်းမသားပီပီတွေ့တယ်။ ကိုဖောင်ကလည်း
လောက်လောက်လားလား အားကိုးရတဲ့ လင်သားမဟုတ်ပေမယ့် သူ
တကယ်မေတ္တာရှိတဲ့ ယောက်ျားသားပဲ။ ကိုဖောင်ကိုတော့ နေ့ရှိသရွေ့
တိုင်ပင်တာပါပဲ။ သည်လိုနဲ့ပဲ ရွာက အိမ်ကလေးနဲ့ ယာကလေး
နောင်းခဲ့ကြတယ်။ ကျီးပင်အင်းကို ပြောင်းခဲ့ကြတယ်။ ရိတ်ပိုက်ဆံ
တလေးနဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး ယက်ကန်းစင်ဟောင်း
တလေးတစ်စင်းဝယ်တယ်။ နတ်ရုပ်တွေကတော့ ကျောင်းရုန်းက နတ်

ကွန်းဟောင်းမှာ စွန့်ခဲ့တော့ ကျီးပင်အင်းကို ပါမလာတော့ဘူး။ မမိုးကောင်းက အရင်လို ငေါင်းစင်းဝင်းမိန်းမမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သားဇောနဲ့ အလုပ်တွေ ကျူးလုပ်တော့တာပါ။ သည်မှာတော့ နတ်သီချင်းတောင် ယောင်လို့ မဆိုဖြစ်တော့ပါဘူး။ မိရိုးဖလာ မိဆိုင်ဖဆိုင်ကိုးကွယ် တာကလွဲရင် သူ့ဘဝဟောင်းဟာ ကျီးပင်အင်းမှာ အနိပ်တောင်ပါမလာ ခဲ့ဘူးဆိုပါတော့။ ဘယ်လောက်တောင် မပါသလဲဆိုရင် လည်ပင်းဆွဲ ထားတဲ့ သိုက်ချုပ်ချည်မန်းကွင်းတောင် မပါတော့ဘူး။ နတ်ကတော် ဒေါ်စိန်ရင်ကလည်း ကိုဖောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ နှစ်ကပဲ သူ့သမီး များရှိရာ အဝေးကို ပြောင်းသွားလေတော့ တကယ့်ကို ဘဝဟောင်း ဟာ ကျီးပင်အင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး။ ကျီးပင်အင်းရောက် လာတော့ မမိုးကောင်းဟာ ယက်ကန်းခတ်၊ ကိုဖောင်က ဆိုင်းသမား လူထွက်ဆိုပေမယ့် အနားရွာက လေးရက်တစ်ဈေးမှာ ခုံဖိနပ်ကလေး ရောင်း၊ ကြိုးကလေးရောင်း၊ ပဲလေးဘာလေး လာရောင်းသူရှိရင် တစ်စလယ်၊ တစ်လမယ်က အစကောက်ပြီး များလာတော့ မြင်းခြံ သွားသွင်းလုပ်ရတော့တာပေါ့။

မမိုးကောင်းက ရစ်ကလေးငင်လိုက်၊ ချားကလေးပုတ်လိုက်၊ ရက်ကန်းကလေးခတ်လိုက်၊ ပုဆိုးကြမ်းကြမ်း၊ ထမီကြမ်းကြမ်းလေး တွေခတ်၊ ရွာမှာရောင်းသင့်တာရောင်း၊ လေးရက်တစ်ဈေး၊ ကိုဖောင် နဲ့ ထည့်ပေးသင့်တာ ထည့်ပေးဆိုတော့ အကွက်ကို လည်လို့၊ ကလေး ကလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပိုလို့ တောင် အလုပ်တွေ လုပ်လာခဲ့ကြတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သားလေးမွေးကတည်းက အရက်မသောက်ကြတော့တာ၊ အလဟဿ ဖြစ်မယ်ထင်တာ ဘာမှတောင် မလုပ်ကြတော့ဘူး။ အဲသလောက်။

ကိုဖောင်ကလည်း ခါတိုင်း ပတ်လုံးကလေးတွေထမ်းပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက် ကြုံရာအိပ်၊ ကြုံရာစား မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကြိုးခွေမျိုးစုံ၊ တောစီးခုံ ဖိနပ်မျိုးစုံ၊ ပုဆိုးကြမ်း၊ ထမီကြမ်း ဆိုင်းထမ်းပိုးထမ်းပြီး နှစ်တိုင် လောက်က ဈေးကို ခြေကျင်လျှောက်တယ်။ လှည်းခ မပေးချင်လို့။ တစ်ခါတလေ ဈေးရက်ထဲ စိမ်ရေတစ်ခွက်တစ်ကျင်းသောက်ချင်တာ တောင် မသောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျီးပင်အင်းရွာ သားတွေက သူတို့လင်မယားကို ချစ်ခင်လာကြတယ်။ ရွာဟောင်း ကြည်းတောစုက လူတွေလည်း ဝင်မြဲထွက်မြဲပါပဲ။ နတ်ကိစ္စကလေး များပါလာရင် မမိုးကောင်းက 'အဲဒါတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး' လို့ ခပ်ဖယ်ဖယ်ကလေး ငြင်းတတ်နေပါပြီ။

သည်လိုနဲ့ မမိုးကောင်း အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ကိုဖောင်က အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ သားလေးမောင်ဖက်ကောင်းက ကျောင်း နေတဲ့အရွယ်ရောက်လာခဲ့တယ်။ စီးပွားကလေးကလည်း တက်လာရုံ မကဘူး။ စုမိဆောင်းမိတာလေးတွေများလာတော့ ရွှေတိုရွှေစကလေး တွေ ဘာတွေတောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဟာ အင် မတန်ကြောက်စရာကောင်းတာကလား။ မမိုးကောင်းရဲ့ဘဝကော၊ ကိုဖောင်ရဲ့ ဘဝကော အစကတည်းက ကြမ်းတမ်းခဲ့ကြသူတွေဆို ခေမယ့် သည်တစ်ခါ သည်အိမ်ကလေးထဲကို ဝင်လာတဲ့ အကုသိုလ် တရားကတော့ ကြမ်းတမ်းလွန်းလှချည်လို့တောင် ဆိုရတော့မှာပါ။ အဲသည်မနက်က မမိုးကောင်း သီချင်းကလေးညည်းရင်း ယက်ကန်း ခတ်နေခဲ့တယ်။ ကိုဖောင်က ဈေးနေ့ဆိုတော့ ဈေးထဲရောက်နေတယ်။ သားလေးကလည်း ဖအေနဲ့ ဈေးပါသွားတော့ မမိုးကောင်းချက်ဖြုတ် ပြီးကတည်းက ယက်ကန်းခတ်နေခဲ့တာပါ။ သည်မှာတင် နှစ်တောင်

သာသာလောက်ရနေတဲ့ ပုဆိုးစင်ပေါ် တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာခဲ့တယ်။ တော်တော်ကိုကြီးတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးပါ။ မမိုးကောင်းဟာ အူတွေ ပြောင်းပြန်လန်သွားသလားမှတ်ရအောင် ထိတ်လန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ယက်ကန်းစင်ပေါ်က ဝုန်းခနဲပြိုလဲကျသွားတော့တာပါပဲ။ ထူးဆန်းတာက မမိုးကောင်းရက်ထားတဲ့ ဖျင်စပေါ်က တောက်တဲ့ဟာ တော်တော်နဲ့ ဆင်းမသွားတာပဲ။

သည်နောက်တော့ မမိုးကောင်း ကမ္ဘာလောကနဲ့ ဝေးသွားခဲ့တော့တာပါပဲလို့ ပြောရတော့မှာပါ။ သေသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ရူးသွားတာ။ တကယ့်ကို သွက်သွက်ကြီးလည်အောင် ရူးသွပ်သွားခဲ့တယ်။ ရပ်ရွာကလူတွေရော ကိုဖောင်တို့သားအဖပါ ရောက်လာတော့ မမိုးကောင်း ဘာမှကို သတိမရတော့ပါဘူး။ လင်ကိုလည်းမသိ၊ သားကိုလည်းမသိ၊ ဘာဆိုတာမှ မသိတော့ဘဲ လမ်းပေါ်က နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

‘မိုးကောင်းရယ်၊ သတိလည်းထားမှပေါ့ဟယ်။ ဒါနင့်ယောက်ျားလေး၊ ကိုဖောင်လေ’

‘ဘာ ကိုဖောင်လဲ၊ ဘယ်က ကိုဖောင်လဲ၊ အလကားကောင်းပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က မြောင်ဘုရားပွဲမှာ စိန်ပျံလှေနဲ့ နတ်ကျားလှေ ပြိုင်တော့ လှေရုံးတာနဲ့ လူရိုက်ပြီးပြေးလာတဲ့ကောင်၊ မသိမှတ်လို့...’

(၅)

အနားရှိတဲ့လူတွေကတော့ သည်စကားကြားတော့ ‘ဪ... အေးမယျာမယ် လင်မယားချင်းသိတဲ့ကိစ္စ စိတ်ကစဉ်းကလျားဖြစ်တုန်း ပြောရှာထင်ပါရဲ့’ လို့ တွေးကြတယ်။ ကိုဖောင်ကိုတောင် အားနာနေကြသေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် သည်စကားကို တကယ်အံ့သြရတာကိုဖောင်ပဲ။ မမိုးကောင်းကို သူ့ဘဝထုပ္ပတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောပြဖူးတဲ့အထဲ အဲဒါတွေ မပါပါဘူး။ တောနယ်တကာလုည့်ပြီး နတ်ဆိုင်းကလေး၊ ဇျောင်းဇျောင်းဗျင်းဗျင်းတီးတာလောက် ပြောခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမနှစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးတာလောက် ခပ်ထွေးထွေး ပြောခဲ့ဖူးတာပဲမဟုတ်လား။ အခုတော့ ဘယ်နယ် မမိုးကောင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်က မှန်ကြားနဲ့ စိန်ပျံလှေပြိုင်ပွဲတွေ သိနေရတာလဲ။ သည်နားပတ်ဝန်းကျင်က ရွာသူမို့ သိတယ်ထား။ သည်ပွဲမှာ သူ့နားနဲ့ လန်အောင် ရှုံးခဲ့တာကိုကော ဘယ်နယ်လုပ်သိရတာလဲ။ သည်ထုပ္ပဲတွေက အကြောင်းအရာတွေဟာ သူတောင် ခပ်ဝါးဝါးခပ်မုန်မုန်

ဖြစ်နေခဲ့တာကို မမိုးကောင်းက 'ဒေါင်း' ခနဲပြောချလိုက်တာ အပ်ချ မတ်ချ သိနေတဲ့ပုံပါလား။ ကိုဖောင်ကတော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ တာပါပဲ။

မမိုးကောင်းကလည်း မောင်ဖြူ၊ မောင်နီ ဘယ်သူဘယ်ဝါသာ မမှတ်မိတော့တာ။ ကိုးကျင်းကိုးကြောင်း လျှောက်သွားနေတဲ့ စိတ် ရောဂါသည်မျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ မမှတ်မိတာကတော့ တကယ့်ကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိဘူး။ အင်မတန်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မောင်ဖက်ကောင်း ကလေးကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ မြင်ရကြားရတဲ့ လူတွေက အင်မတန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရုံကလွဲရင် ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

'ယက်ကန်းဝင်ပေါ် တောက်တဲ့ကျတာနဲ့ ရူးရတယ်လို့အေး။ ဒါ၊ ရိုးရိုးမှ မဟုတ်တာ။ နတ်ရုပ်တွေ စွန့်ထားခဲ့တာတဲ့တော့။ လည်ပင်း က သိုက်ချုပ်ကြိုးဆွဲဖြစ်ပစ်ခဲ့သတဲ့တော့။ နတ်ချီနတ်ချောသီချင်းများ ဆိုရတာ အော်ဂလီဆန်လို့တဲ့တော့။ သည်လိုလူမထိ ဘယ်သူ့ထိ မတုန်း။ ညည်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ'

ကျီးပင်အင်းသတင်းတွေကတော့ ဒါမျိုးချည်းပါပဲ။ တချို့က တော့ နတ်ဘက်မလှည့်ပါဘူး။ လူဘက်က လှည့်တွေးတယ်။

'ဟဲ့...မိုးကောင်းတို့က မျိုးရိုးရှိတယ်။ မငွေခဲကြည့်ပါလား။ တစ်ချီတစ်ချီ ဖောက်လိုက်ရင် လူမှန်းမသိ၊ သူမှန်းမသိ။ ကိုစဖေက ကော မရှားမကောင်းနဲ့'

ဘယ်သူတွေက ဘာပြောနေနေ မမိုးကောင်းက ဘာမှန်းကို မသိတာအမှန်။ ဒါပေမယ့် နောက်ရက်တွေမှာ မမိုးကောင်းဆီက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြားရတာပါပဲ။ တခြားဘာကိုမှ သတိမရတဲ့ မမိုးကောင်းက သတိရချင်တာကျ ရနေပြန်ရော။ ဒါကလည်း သူ့ကို

လာကြည့်ကြ၊ လာမေးကြတဲ့ လူတွေထဲက သူ့ကို စိတ်လိုလက်ရ မေးတဲ့လူကိုပဲ ပြောတာပါ။ လူရှိသမျှ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်တဲ့လူမှပြောတာ။ တစ်ခါက ကျီးပင်အင်းလက်ခွဲ သူကြီး ကိုဘသိန်းက မမိုးကောင်းကို နှုတ်ဆက်တယ်။

'ငါနမရယ်၊ သတိထားပါဦးမှပေါ့။ စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့'

'အောင်မာ...မနပ်က အမတော်ကြေးတွေ ခုထိ မအပ်သေးတဲ့ ကောင်ကများ။ နင့်လေ မဟုတ်ဘူးလား။ စီရင်စုသူကြီးကို ဟို အကြောင်းပြ၊ သည်အကြောင်းပြ လုပ်ထားတာလေ'

လူတွေကတော့ မျက်နှာပူကြတာပေါ့။ ကိုဘသိန်းလည်း သုတ် ဆို ထပြန်ရော။ တစ်ညတော့ ရွာလယ်က နည်းနည်းပါးပါး သောင် သာတဲ့ ဒေါ်လှခင်သတင်းလာမေးတယ်။ ဒေါ်လှခင်-နှုတ်ဆက်တာကို ပြုံးပြုံးကလေးနားထောင်ရင်းက ခေါင်းကို ဝါးဘီးကလေးနဲ့ ခပ်အေး အေး ဖြီးနေတယ်။ ဒေါ်လှခင်စကားဆုံးတော့မှ...

'ညည်း ငါမသိဘူး။ ညည်းဘယ်သူလဲ။ အောင်မာ...ရွှေတွေ ချား ဝတ်ထားတာ ညွတ်လို့။ အပေါင်ဆုံးက နှစ်ကုံး၊ အတုက နှစ်ကုံး။ မညာနဲ့ ငါသိသားပဲ'

ဒေါ်လှခင် ခမျာလည်း စိတ်ဆိုးရခက်၊ ထပြန်ရခက်ကိုး။ သည့်ထက်ဆိုးတာက မမြကြီးဆိုတဲ့ မိန်းမ။ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ ဝင်လာပြီး သာဂရက ဆေးဆရာနဲ့ကုဖို့ ကိုဖောင်လာပြောရော။ ကိုဖောင်ကလည်း ကောင်းချီးကောင်းရက်ပြန်ပြောရတာပေါ့။

'သာဂရက ဆေးဆရာကတော့ နာမည်ကြီးပဲ။ ပြကြည့်ပါလား'

'ဘာကိစ္စ ပြရမှာလဲ။ မိန်းမက လာလာချေသေး။ ညည်း စင်ငယ်လေ။ ညည်းတို့ သာဂရဘုရားပွဲတုန်းက သရက်တောထဲ တွေ့ကြတာလေ'

မမြကြီးကတော့ တကယ့်ကို ထိတ်လန့်သွားတာပါပဲ။ သူ့
ယောက်ျားက အနားမှာ ထိုင်နေတာကိုး။ ယောက်ျားကတော့ မျက်နှာ
တွေပျက်လို့။ မမြကြီးက ဟုတ်နေတော့ ထပ်မကွန့်ဝံ့ဘူး။

မမိုးကောင်းက သူ့ကို စိတ်လိုလက်ရ နှုတ်ဆက်နေတဲ့ လူမှန်
သမျှ အဲသလိုချည်းလုပ်နေတော့ လူတွေက တချို့လည်း မလာချင်
ကြတော့ဘူး။ တချို့ကလည်း သက်သက်စချင်လို့ကို လာကြမေးကြ
တာလည်းရှိတယ်။ အစားအသွယ်ဖြင့် ရွာကာလသားတွေက မမိုးကောင်းကို
စချင်ကြတယ်။ ကျီးပင်အင်းသား မောင်ပေါက်က တစ်ခါတော့ မမိုး
ကောင်းကို စတယ်။

‘ဒေါ်မိုးကောင်း၊ ခင်ဗျား အဲသလိုလုပ်နေ၊ ကိုဖောင်က နောက်
မိန်းမယူလာတော့မှာတဲ့’

မမိုးကောင်းက ကိုဖောင်ဆိုတာ သူ့လင်မှန်းလည်း မမှတ်မိ
ဘူး။ နောက်မိန်းမယူမယ်ဆိုတာလည်း နာရမှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမယ့်
မောင်ပေါက်ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်တယ်။ မောင်ပေါက်ကိုလည်း
တကယ်တော့ မသိပါဘူး။

‘အောင်မယ် လူပုံက မချိုမချင်နဲ့။ ကိုဝံထယ်အလျာတုန်းက
သူများကတ္တီပါဖိနပ်ခိုးပြီး ကျောင်းအောက်လှေခါးခုံကြား ဖွက်တဲ့
ကောင်ကများ’

‘အောင်မာ... ကိုပေါက်က ဖိနပ်ဖွက်တာ ထားပါဗျာ။ ခင်ဗျား
သာကောင်းအောင်နေပါ’

တစ်ယောက်က ဝင်နောက်တော့ မမိုးကောင်း လှမ်းကြည့်
တယ်။ ရွာက ကာလသားတစ်ယောက်ပါပဲ။

‘နင်ကကော ဘာထူးလို့လဲ။ ဖင်မှာ ဖွတ်စအိုနာကွဲနေတဲ့ ကောင်
ကများပြောရသေး’

ကျီးပင်အိုင်က လူတွေကတော့ နာရခက်၊ ရယ်ရခက်၊ ဒေါသ
ဖြစ်ရခက်၊ လည်ပင်းထည့်ရခက်ကိုး။ စိတ်မနဲ့တာလည်း အားလုံး
အသိ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့ မမှတ်မိတာလည်း အားလုံးအသိ။
ဒါပေမယ့် သိသမျှတွေဟာ သူများမကောင်းကြောင်းချည်း ဖြစ်နေတာ
ကလည်း ထူးဆန်းနေလေတော့ နားလည်း မလည်နိုင်ကြဘူး။ ကို
ဖောင်ကတော့ သူ့မိန်းမ သည်လိုဖြစ်တာကို ပစ်ပြီး ဈေးရက်အဝေး
ရွာဈေး သွားရောင်းတာတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ
အိမ်မှာပဲ ဆိုင်ကလေးဖွင့်ရတော့တာပေါ့။ ယက်ကန်းကတော့ မခတ်
နိုင်တော့မယ့်အတူတူ ရောင်းမယ်လုပ်တော့ သည်ယက်ကန်းစင်ကို
ဝယ်မယ့်လူ မရှိဘူး။ မမိုးကောင်းကတော့ သီချင်းလေးတအေးအေး၊
ခေါင်းလေးတဖြိုးဖြိုးပါပဲ။ စားချင်တဲ့အခါ စားတယ်။ မစားချင်တဲ့အခါ
မစားဘူး။ တစ်ရက်တော့ ကျောင်းစုတုန်းက မမိုးကောင်းနဲ့ အဖွဲ့ကျ
ခဲ့ဖူးတဲ့ နတ်ကတော်ဒေါ်စိန်ရင်ပေါက်ချလာတယ်။ ဒါတိုင်းလိပ် အားရ
ဝမ်းသာနှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာတာပါ။

‘မိုးကောင်း၊ အဲမယ်လေး... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီး
ရယ်’

‘အောင်မယ်... ဘယ်သူလဲမှတ်တယ်။ မြို့တော်အောင်ကြည်
စိန်ပြဇာတ် မြင်းခြံလာကတော့ ဇာတ်ထဲက လက်ရွှင်ခိုးလှာတဲ့
ခိန်းမပါလား။ ဘာငြင်းဦးမလဲ။ မြင်းခြံဈေးထဲက မလှဝမ်းဆီမှာ
ခုနစ်ဆယ်နဲ့ ရောင်းခဲ့တာလေ။ သူ့ခိုးမ’

‘ဟဲ့... မိုးကောင်း၊ ဘာတွေပြောနေတာတဲ့။ အမေလေး
မစိန်ရင်လေ’

‘လာချေသေး၊ နောက်တစ်ခု ပြောလိုက်ရမလား။ သူများထမီ

နှစ်ထပ်ဝတ်ခိုးတာလေ။ ဟော... ထမီက ဘာရောင်လဲ ပြောရဦး၊
မလား။ စုရတီအဝါပွင့်၊ ချွေးငွေ့နားနဲ့ဟာလေ။ သူ့ခိုးမ'

တစ်ခါနှုတ်ဆက် တစ်ခါသူ့ခိုးမဖြစ်နေတော့ မစိန်ရင်လည်း
မဟတော့ဘူး။ မဟတော့လည်း မပြောပြန်တော့ဘူး။ တကယ်တော့
သည်လိုပြောနေတာတွေက မျက်ရမ်းမှန်းဆ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်
မကောင်းလို့ပြောချင်ရာ ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကာယကံရှင်
တွေပဲ သိတာပါ။ ပြီးတော့ ဟိုအရင်က သိထားလို့ ပြောတာမျိုးလည်း
မဟုတ်ဘူး။ မျက်ကွယ်နားကွယ်မှာ ဖြစ်နေတာကို ပြောနေတာ။ ရှေးက
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတွေကို ပြောနေတာ။ ရွာက တလေးတစား ရှိကြတဲ့
ဘကြီးအုန်းတောင် မချန်ဘူး။ တစ်ခါက ဘကြီးအုန်းက ဝင်နှုတ်ဆက်
တယ်။

‘ညဘက် အခင်းစောင့်တယ်။ အခင်းစောင့်တယ်နဲ့ သူများ
မြေပဲတွေ ကဲ့တာ နင်မဟုတ်လား’ တဲ့လေ။

ထားပါတော့။ ဒါတွေက ပြောရင် မဆုံးတော့ဘူး။ တစ်ရွာလုံး
လိုလိုကတော့ ထိတာချည်းပါပဲ။ တခြားရွာက လာသူတွေလည်း
ထိတာချည်းပဲ။ ဘုမသိဘုမသိ ဝင်နှုတ်ဆက်လို့ကတော့ ငယ်ကျိုး
ငယ်နာပေါ်ပြီသာမှတ်ကိုး။ သည်တော့ ရွာက အလာကြသွားတယ်။
မသနားတဲ့အပြင် တချို့ကမုန်းတီးလာကြတယ်။ တချို့က လူကောင်း
သာဆိုရင် ကုတ်ဖဲ့တောင် ပစ်လိုက်ချင်သေးတယ်လို့ ကြိမ်းတယ်။
ကိုဖောင်ကတော့ မယားကိုး။ သူတကာကို အားလည်းနာလှပြီ။
စိတ်ရောဂါသာဆိုတယ် သိချင်ဆိုတော့လည်းဖြောင့်လို့။ တခြားတော့
ဘာမှမသိတာလည်းအမှန်။ သိတာကျတော့လည်း သူတစ်ပါးနားမခံ
သာစရာတွေချည်းကိုး။ တစ်ရက်တော့ ကိုဖောင်လူကြီးသူမတွေနဲ့

တိုင်ပင်ပြီး အရင်နေခဲ့တဲ့ ရွာဟောင်း ကြည်တောရွာတွေ ထဲက
ကျောင်းစုနဲ့ နှစ်တိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ‘ဝမ်းကျ’ ကို လူနာ သွားပြတယ်။
မရပါဘူး။ ဆေးဆရာကိုတွေ့တော့ ‘အောင်မာ... ဆေးဆရာဆိုလို့
အရင်က ရေထမ်းစားတဲ့ ငမ္ဘားပါလား’ တဲ့လေ။

တိုတိုပြောကြပါစို့။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာခဲ့တာတောင် မမိုး
ကောင်း ဝေဒနာမပျောက်ဘူး။ ပိုလို့တောင် ဆိုးလာခဲ့တယ်။ ကို
ဖောင်ကလည်း ဈေးကတစ်ဖက်၊ လူနာဝေယျာဝစ္စက တစ်ဖက်ဆို
တော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဖြတ်ထားတဲ့ အရက်ပြန်သောက်ဖြစ်ပြီ။
သားလေး မောင်ဖက်ကောင်းလည်း ရွာဦးကျောင်းပဲ အပ်ထားရ
တော့တာပါပဲ။ တစ်ရက် ကိုဖောင်ဈေးရက်မှာ အဝေးရွာကို သွား
တုန်း မမိုးကောင်း အိမ်ကပျောက်သွားတယ်။ ပြန်လာတော့ ရှာကြ
တာပါပဲ။ မတွေ့ဘူး။ ညနေစောင်းတော့မှ သတင်းက ကွင်းထဲမှာ
မမိုးကောင်းအလောင်းတွေ့သတဲ့။ ကိုဖောင်နဲ့ ရွာသားတွေလိုက်သွား
တော့ ကွင်းစပ်က သရက်ပင်မှာ တန်းလန်းကြီး။ သူတို့ရွာက
ပြောင်းသွားတဲ့ မမိုးကောင်း သည်ကိုလာသေတယ်ဆိုတော့ ကြည်
တောသားတွေက ယုံတောင်မယုံကြဘူး။ ဒါပေမယ့် သရက်ကိုင်
နိမ့်နိမ့်မှာ မမိုးကောင်းက တကယ်ကို တန်းလန်းကြီးမဟုတ်လား။

(၆)

ရွာတွေရဲ့ထုံးစံက သည်ကိစ္စမျိုးကို အင်မတန်ထိတ်လန့်တတ်ကြတယ်။ ဒါမျိုးဟာ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာခံရတာမျိုးလို့ ယုံကြည်တော့ ဒါမျိုးကိစ္စရွာကို ကူးစက်မှာ စိုးကြတယ်။ ရွာနာမှာစိုးကြတယ်။ ထုံးစံက သေရာမှာ မြှုပ်ကြရတာပေမယ့် လူကြီးတွေက လက်မခံဘူး။ ကိုယ့်ရွာကိုယ့်နယ်မှာ မဟုတ်ဘဲ အဝေးရွာ လာဖြစ်တာဆိုတော့ ကျောင်းစုကလည်း သူတို့ရွာဝန်းကျင် အမြှုပ်မခံကြပြန်ဘူး။ ကျီးပင်အင်းကလည်း အသယ်အပြုမခံတော့ တော်တော်ခွကျနေတော့တာပေါ့။

သည်တော့ တစ်မျိုးစီစဉ်ရတယ်။ လယ်ထဲမှာ ပျိုးပင်ကောက်ပင်သယ်တဲ့ စွပ်ဖားဟောင်းတစ်ခု ရှာကြတယ်။ သရက်ပင်အောက်စွပ်ဖားခံထားပြီး စွပ်ဖားကို ဘယ်ရွာနဲ့မှ မနီးတဲ့ လျှိုထိပ်ကို ဆွဲလာခဲ့ကြရတယ်။ အလောင်းကို စွပ်ဖားပေါ်တင်လာတာဆိုတော့ မြေကျတယ်ပြောလို့မရဘူးလေ။ မြှုပ်မယ့်နေရာရောက်တော့မှ စွပ်ဖားပေါ်က တွန်းချ၊ မြေကျတဲ့နေရာဆိုပြီး မြှုပ်လိုက်ရတယ်။ ကိစ္စကတော့ သည်

လောက်နဲ့ ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်တော့ နေတာက တစ်နေရာ၊ သေတာကတစ်နေရာ၊ မြှုပ်တာက တစ်နေရာ။ ဒါပေမယ့် ကြားထဲက သရက်ပင်ကြီးက နာမည်ပျက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ တစ်သက်လုံး သူ့ဟာသူ သီချင်းတဲ့အခါ သီးလိုက်၊ မသီးချင်တဲ့အခါ မသီးလိုက်နဲ့ နေချင်သလို နေလာခဲ့တဲ့ သရက်ပင်က အခုတော့ မမိုးကောင်းသရက်ပင်ဖြစ်ကရော။ ခက်တာက သရက်ပင်ကြီး ရှိနေတဲ့နေရာက အောက်တောရွာတွေရော၊ ကြည်းတောရွာတွေရော ဆုံတဲ့နေရာမှာကျနေတော့ မမြင်ချင်လို့မရဘူး။ မဖြတ်ချင်လို့မရဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း သရက်ပင်ဘက် ရဲရဲလှည့်မကြည့်ဝံ့ကြဘူး။ သရက်ပင်က တစ်ခုခုများလှမ်းပြောလိုက်လေမလားလို့ပေါ့။ လူတွေများ အဲသလောက်...။

(ဇာတ်ကျောရိုးပေးတဲ့ အမေဒေါ်မြတင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်)

ပင်လယ်သေ

ပင်လယ်သေ

နေဝင်းမြင့်

(၁)

ဆေးဖြူသုတ်ထားတဲ့ နှစ်လက်မပတ်လည် သံဆန်ခါအကွက်
တွေထဲကို သူ့လက်ချောင်းကြီးတွေ တစ်ကွက်တစ်ချောင်းထိုးထည့်
လာရင်းက သူ့အပြင်ဘက်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဒါဟာ
သူ့ရဲ့ နေ့စဉ်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အသေးအဖွဲကလေးတွေထဲက တစ်ခုပဲ။
ညနေစောင်းပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ကို
ဆင်းလာပြီးရင် သံဆန်ခါကွက်တွေထဲကို လက်ချောင်းတွေ ထိုးသွင်း
ကုတ်တွယ်ထားရင်းက အပြင်ဘက်ကို သည်လိုပဲ သူငေးနေကျ။

တစ်ခါတစ်လေတော့ သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
သံဆန်ခါကွက်တွေပေါ်ကို မျက်နှာထိကပ်ထားတယ်။ သံဆန်ခါက
အေးစက်စက်ထိအတွေ့ကို သူ့နှာခေါင်း၊ သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးတွေက
တစ်ဆင့်ရနေတတ်တာကိုပဲ သူသဘောတော့ နေတယ်။

သံဆန်ခါတွေပေါ်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းထူကြီးကို ကပ်ထားပေမယ့်
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ တစ်ခုခုကို ရွတ်ဖတ်နေသလို လှုပ်နေတတ်တာ

ချမ်းမြေ့ရတနာ

လည်း ရှိရဲ့။ ဒါလဲ သူ့အကျင့်တော်တော်များများထဲက တစ်ခုပါပဲ။ မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကများတွေ့ရင် မန္တန်တစ်ပုဒ်ပုဒ်လိုများ ရွတ်ဖတ်နေသလား။ ဘုရားရှိခိုးတစ်ပုဒ်ပုဒ်ကိုများ ပူဇော်နေသလား ထင်ကြမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် မန္တန်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားရှိခိုးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တစ်ခုခုငေးနေတုန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသတကြီးရှိနေတတ်တဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သည်လိုပဲ လှုပ်နေတတ်တယ်။

သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးတွေကသာ လှုပ်သား မျက်လုံးစောင်းစောင်းတွေကတော့ သူငယ်အိမ်မရွေ့စတမ်း ငြိမ်သက်နေတယ်။ သူဟာသူ မြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းဘောင်ထဲက အရာတွေကို ခြုံငုံပြီးကြည့်နေတာမျိုးနဲ့ ကြည့်နေတာ။ မြင်ကွင်းထဲမှာ အတော်များများ မြင်နေရတာက ကောင်းကင်ပြာပြာကြီး။

အဲသည် ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးနောက်ခံမှာ ကျောက်ဂွမ်းစာမျှင်မျှင်တွေလို စေးထန်းထန်းမိုးတိမ်အမျှင်တွေ ပြေးလွှားနေတာကိုလည်း သူမလွတ်တမ်းလိုက်ရှုမှတ်နေတယ်။ မိုးတိမ်တွေဟာ အင်မတန်လျင်မြန်တဲ့ အဟုန်နဲ့ ရွေ့လျားနေတယ်။

မိုးတိမ်တွေဟာ ဆုံးပဲမဆုံးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်နော်၊ မိုးတိမ်တွေရွေ့နေတာကို သူလိုက်ကြည့်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မည်ကာမတ္ထကြည့်ရုံကြည့်နေတာ။ ယုတ်စွာအဆုံး၊ မြင်ကွင်းထဲမှာ တစ်ဆက်တည်း မြင်နေရတဲ့ အုန်းလက်ဖားဖားကြီးတွေ လှုပ်ယိမ်းနေတာကိုလည်း သူမြင်နေရတာပဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးစောင်းစောင်းတွေဟာ ယိမ်းလှုပ်နေတဲ့ အုန်းလက်ဖိမ်းစိမ်းတွေနောက်ကို လိုက်ကြည့်နေတာမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့မြင်နေရတဲ့အတိုင်း သူခံစားနေရတာ။ အဲသည်အချိန်မှာ မိုးရေစက်တွေ ပြတင်းကတစ်ဆင့် သူ့ကို လာစင်တယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို၊ သူ့လက်တွေပေါ်ကို မိုးရေတွေ တော်တော်များများလေး ကျလာတော့မှ သံဆန်ခါပေါ်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို ခွာလိုက်တယ်။

သည်တော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို မျှော့တစ်ကောင်လို တွန့်လှုပ်လိုက်ရင်း သံဆန်ခါအပြင်ဘက်က သစ်သားတရုတ်ကပ်ကို ဆွဲချလိုက်ဖို့ သူ့လက်တွေကို သစ်သားမောင်းတံပေါ်တင်လိုက်တယ်။ သစ်သားတရုတ်ကပ်တံခါးတစ်ချပ်ဟာ သစ်သားမောင်းတံကို ဖိချလိုက်တာနဲ့ ဝိတ်သွားတော့မယ်။ ဝိတ်သွားရင် သည်မြင်ကွင်းတွေ ကွယ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သူဖျပ်ခနဲသတိရသွားပြန်ရော။ သည်တော့ သစ်သားမောင်းတံကလေးကို ဆွဲချလိုက်ဖို့ သူ့လက်တွန့်သွားတယ်။

မဝိတ်ဖြစ်ပြန်ဘူး။ မိုးရေစက်တွေဟာ တချောချော သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ပက်နေတာကို ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောကျနေရင်းက မြင်ကွင်းတွေကိုသူကြည့်နေပြန်ရော။ ကောင်းကင်ပြာပြာ၊ မီးခိုးဖျော့ရောင်မိုးတိမ်တွေ ရုန်းရင်းဆန်ခါဖြစ်နေတဲ့ အုန်းလက်တွေ အားလုံးကို သူသဘောကျနေတယ်။ တော်တော်ကြာကြာကြီး အဲသလို နေပင်လိုက်တယ်ထင်တယ်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာလိမ့်မယ်။ အဲသည်အချိန်မှာပဲ အဖြူနဲ့အနက်ကျားဘောလုံးတစ်လုံးဟာ သူရပ်နေတဲ့ သံကောပြတိုင်းရှေ့ကို လိမ့်လာတယ်။ သူဝိုတ်ထားတဲ့ အပွင့်ဖွေးဖွေးအပျိုမခိုင်ပင်ကလေး

တွေရဲ့ အခြေမှာ ဘောလုံးဟာ ရပ်သွားတယ်။

ခဏကလေးအတွင်းမှာပဲ ကလေးတစ်ယောက် သူ့မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ခပ်သည်းသည်းကြီးရွာနေပြီဖြစ်တဲ့ မိုးရေတွေကြားက ဘောလုံးလာကောက်တဲ့ ကလေးကို သူ့မြင်နေရတယ်။ ကလေးကတော့ ဘောလုံးကို မဲနေလို့ သူ့ကို မြင်ဟန်မတူဘူး။ ဘောလုံးကို လက်နဲ့ကောက်ယူနေတုန်းမှာပဲ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ သူ့အော်လိုက်တယ်။

‘ဟိတ်ကောင်လေး... ဟိတ်’

‘ဗျာ...’

ကောင်လေးက အဲသည်တော့မှ သူ့ကို မြင်သွားတယ်။ သံဆန်ခါပြတင်းထဲကနေ မိုးစိုခဲပြီး ရပ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကောင်လေးက ခဏလေးကြည့်လိုက်ရင်း ဖျပ်ခနဲထွက်ပြေးသွားတယ်။

တကယ်တော့ သူကလည်း ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို တစ်စက္ကန့်ရဲ့ တစ်ဝက်မရှိတရှိလောက်အတွင်းမှာ မြင်လိုက်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူဟာတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။ လန့်ဖျပ်သွားတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထူကြီးတွေဟာ ပွင့်ဟသွားတယ်။

ခပ်ပါးပါးကလေးသာ ကျန်တော့တဲ့ သူ့ဆံပင်လိမ်လိမ်ကလေးတွေ ထောင်ထောင်ထဲ သွားတယ်လို့ သူ့ထင်တယ်။ ဖျဉ်းခနဲနွေးခနဲတောင် သူခံစားလိုက်ရတယ်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးရေစက်တွေထဲမှာ သူ့ဖျပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ ကလေးဟာ သူ့နဲ့တူနေတာကိုး။

မည်းချိုတ်ချိုတ်အသား၊ လိမ်ကောက်ကောက်ဆံပင်၊ ထူအမ်းအမ်းနှုတ်ခမ်းသာ... တူတယ်ဆိုရင် ဘာပြောစရာရှိမလဲ။ မဟုတ်ဘူး။

ကလေးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာလည်း သူ့လိုပဲစောင်းနေတယ်။ တကယ့်ကို သူ့လိုပဲ တောင်တစ်လုံးမြောက်တစ်လုံးစောင်းနေတယ်။

အယ်လောက်တောင်တူသလဲဆိုရင် မိတ္တူစက်ထဲထည့်ပြီး အဆန်ဆယ်ချုံ့လိုက်တဲ့ မိတ္တူဓာတ်ပုံတစ်ချပ်လို သူနဲ့တူနေတယ်။ ဒီတဒင်္ဂမှာပဲ သူ့စိတ်တွေဟာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အကြောင်းအရာမျိုးစုံဟာ တစ်ချဉ်းတစ်ခုဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

သံဆန်ခါကွက်တွေနားက ခွာလိုက်ပြီး ဆက်တီဟောင်းတစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တဲ့အထိ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူရွှေ့လျားနေမှန်း မသိလောက်အောင် တုန်ယင်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ငယ်ဘဝတွေဆီကို စိတ်ရောက်သွားတုန်းမှာပဲ မိုးဟာ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့အဟုန်နဲ့ ရွာချလိုက်တယ်။ မိုးရေတွေဟာ မပိတ်ရသေးတဲ့ ပြတင်းကတစ်ဆင့် ကြမ်းခင်းပေါ်ကို တရုတ်စီးကျနေတာကိုလည်း သူမပိတ်မိတော့ဘူး။

မိုးရေတွေဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရေစီးကြောင်းကလေးတွေလို နိမ့်ရာဘက်ကို စီးဆင်းသွားတာကို ကြည့်ရင်းက သူ့အမေကို သူ့မြင်ယောင်လာတယ်။ သူ့အဖေကို သူ့မြင်ယောင်လာတယ်။ သူ့ရွာကို သူ သတိရလာတယ်။

မြင်းရိုင်းတစ်စီးလှပြေးသလို ရေစီးကြမ်းတဲ့ ချောင်းတစ်ချောင်းရဲ့အစပ်က ရွာတစ်ရွာမှာ အခုလို မိုးတွေတအားရွာနေတုန်းမှာပဲ သူ့ကိုမွေးတယ်လို့ အဖေက မကြာခဏသတိတရပြောတတ်တာကိုလည်း သူ့ကြားယောင်စနပ်ပြန်ရော။ သူ့ငယ်ဘဝတွေကို စိကာစဉ်ကာ သတိရနေတယ်။

ရွာက ကျတ်ကုန်းကြီး...။

ချောင်းက မုန်းကျချောင်း...။

အဖေက ကိုဘလု...။

အမေက မမြသွယ်...။

သူပထမဆုံးသတိရတာက သူ့ကို အသလို မိုးကြိုးပြိုမှောင်
နေတဲ့ ညမျိုးမှာ မွေးတယ်ဆိုတာပဲ။

(၂)

မုန်းကျချောင်းဘေးက ကျွတ်ကုန်းကြီးမှာ သူ့ကို မွေးတဲ့ညက
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း တစ်ခါမှမကျဖူးတဲ့ မုန်းကျချောင်းရေဟာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရွာထဲကို စီးဝင်လာသတဲ့။

ချောင်းရေကျလို့ မွေ့တဲ့ ရေကင်းသံချောင်းခေါက်သံတွေ
တဒေါင်းဒေါင်းဆူညံနေတုန်းမှာပဲ သူ့ကို လက်သည်က ခက်ခက်ခဲခဲ
ဆွဲထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ရေနံဆီမီးတိုင်က အရောင်ကြောင့် လက်သည်
ရဲ့ အရိပ်ဟာ ဝါးထရံဟောင်းတွေပေါ်ကို ကျနေတယ်။

သုံးလေးရက်မစဲတမ်းရွာနေတဲ့မိုးဟာ သူ့ကို မွေးပြီးချိန်ကလေး
မှာ ရုတ်တရက်ကျလာတဲ့ မိုးသက်လေပြင်းနဲ့အတူ ဝါးထရံတွေကို
တချင်းချင်းနဲ့ ဆွဲဖဲ့နေတယ်။ အသံတစ်ချက်မှမထွက်ဘဲ မလှုပ်တလှုပ်
ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးငယ်ကို လက်သည်အဖွားကြီးက လက်တစ်ဖက်တံ
ပွေ့ထားရင်း လက်တစ်ဖက်က ရေနံဆီမီးတိုင်ကို မ ယူလိုက်တယ်။

‘ယောက်ျားလေးမြဲသွယ်ရေ၊ ဘလုရေ ယောက်ျားလေးဟဲ့’

အဲ...’

အပြင်မှာ လေရောမိုးရော တရကြမ်းတိုက်နေတုန်း မုန်းကျ
ချောင်းရေတွေ ရွာတွင်းကို မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို တိုးဝင်လာနေတုန်း
မိုးကြိုးတွေဟာ ကောင်းကင်နံရံကိုထိုးခွဲလိုက်သလို ထစ်ချွန်းနေတုန်း
မှာပဲ လက်သည်အသွားကြီးဟာ ငြိမ်းလှလှမီးတိုင်ခွက်ကို ဒုတိယ
အကြိမ် မကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ကလေးဟာ ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးလိုက်
တယ်။

သည်တင်မှာပဲ နီကျင့်ကျင့်မီးရောင်ထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွား
တဲ့ ကလေးမျက်နှာပေါ်က အရာဟာ ခပီးလုံးတစ်ထောက်လောက်
ရှည်လျားတဲ့ သွားတစ်ချောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို လက်သည်
အသွားကြီးက သိလိုက်တယ်။

သွားက တစ်ချောင်းတည်း။ အပေါ်ရှေ့သွားမဟုတ်ဘူး။ သွား
တက်လိုနေရာက တစ်ချောင်းတည်းပေါက်နေတဲ့ အရွယ်လေး။

‘ဘုရား... ဘုရား... ဖွဲ့တဲ့’

ကျွတ်ကုန်းကြီးက လူတွေဟာ မိုးထဲလေထဲမှာပဲ သည်သတင်း
ကို ကြားကြတယ်။ ထုပ်ဟယ် ဝိုးဟယ်၊ ပြောင်းဟယ် ရွှေ့ဟယ်
လုပ်နေကြရင်းက မြဲသွယ်ဘီလူးမွေးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တော
မီးလို ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

သည်ထန်တဲ့ မိုးရေတွေကြားမှာ ကျွတ်ကုန်းကြီးသားတွေဟာ
သံပုံးစုတ်တဒိုင်းဒိုင်းရိုက်ပြီး မြွေခြောက်ရင်းက ရွာမှာမှာကို စိုးလာ
ကြတယ်။

မီးနေအိမ်ကို မီးတွင်းမှာ တစ်အိမ်တစ်ယောက် လာကြသွား
ကြ အားပေးကြတဲ့ ရိုးရာကိစ္စတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ရွာထဲမှာတော့
သတင်းတွေအမျိုးမျိုးပေါ့။ ဖအေလုပ်သူက ကလေးကိုခွပြီး ဓားထမ်း

ကျော်တော့ မွေးကင်းစကလေးက ဖအေကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်တာ
လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲတဲ့။ မအေကို အိမ်မက်တွေပေးတာ သုံးခါ
ရှိပြီတဲ့။

တစ်ရွာလုံးကိုစားဖို့ သူရောက်လာတဲ့အကြောင်း ရွာဦးကျောင်း
ဆရာတော်ကိုလည်း အိပ်မက်ပေးသတဲ့။ ကလေးကို မွေးတဲ့နေ့က
ဝပြီး မအေသွေးတက်နေလိုက်တာ သတိမရဘူးတဲ့။

စကားတွေကတော့ ကြောက်စရာလည်းကောင်းရဲ့ ရယ်စရာ
လည်းကောင်းရဲ့ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစရာလည်းကောင်းရဲ့။ မမြဲသွယ်ကတော့
ထူးဆန်းတယ်ဆိုရမယ်။ သူမွေးလိုက်တဲ့ကလေးဟာ အစွယ်ကလေး
တစ်ချောင်းပါလာတယ်ဆိုတာကို ကြားကြားချင်းမှာတော့ အင်မတန်
ဝိတ်ထိခိုက်သွားတာ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းလိုလို အားတင်းလိုက်တယ်။ ကိုတလုကို
လှမ်းခေါ်တယ်။ အင်မတန်ပြတ်သားတဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်။

‘ကိုတလု၊ တော်... ကြောက်သလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေး
ကို ကျုပ်မွေးမယ်။ လူတွေက ရွာထဲမှာ မထားဘူးဆိုရင် ကျုပ်
ရွာပြင်မှာ သွားနေမယ်။ ကျုပ်သားလေးကို ဘယ်သူမှ မထိရဘူး’

တကယ်လည်း ရွာပြင်မှာ သွားမနေရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွာ
ပြင်မှာ သွားနေရတာနဲ့လည်း ဘာမှ မခြားပါဘူး။ ရွာက မလွဲသာ
ရောင်သောက်စွကလွဲရင် သူတို့အိမ်ကို မလာကြတော့ဘူး။ စကားကို
တက်ဟက်ပက်ပက်မပြောကြတော့ဘူး။ လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာလည်း
ကျဉ်းမှန်းမသိကျဉ်းလာကြတယ်။

လူတွေက ကျဉ်းမှန်းသိတော့ သည်ကိစ္စနဲ့ပဲ လူတွေက ရှောင်
နှေးသိတော့ ကလေးကို နာမည်ပေးဖို့ ဖြစ်လာတဲ့အခါ လူတွေကို

နာကြည်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကလေးကို ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးတဲ့နာမည်မျိုး မှည့်လိုက်ကြတယ်။

‘တာနော’ တဲ့။

တာနောလေး လေးနှစ်သားမှာ သူ့အပေါ်က အစ်မနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သုံးလပ်ခြားပြီး သေသွားတယ်။ တစ်ယောက်က ကျောက်ရောဂါနဲ့သေတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က နေ့လယ်ဘက်က အကောင်း၊ ညကျမှ ကိုယ်ပူပြီး ရုတ်တရက်သေသွားတယ်။ နေ့လယ်ဘက်က အိမ်ပိုင်းထဲက သရက်ပင်တစ်ပင်မှာ ချည်ထားတဲ့ ဒန်းကို စီးတယ်။

အဲသည်တုန်းမှာပဲ သရက်ပင်ပေါ်က မြွေသေးသေးလေး တစ်ကောင် မြေကြီးပေါ်ကို ဖြုတ်ခနဲကျလာတယ်။ မြွေစိမ်းကလေး တစ်ကောင်တည်းပါ။ ရက်ကန်းကြိုးလိုခေါ်တဲ့ မြွေစိမ်းသေးသေးလေး တစ်ကောင်ပါ။ ဒါကို ဒန်းပေါ်က ကလေးမက လန့်သွားတယ်။ ဒါပဲ။ နေ့လယ် နာရီပြန်နှစ်ချက်လောက်မှာ ထမင်းကြမ်းစားသေးတယ်။ ညနေလေးနာရီလောက်မှာ မျက်လုံးတွေ ပူတယ်ဆိုပြီး ဝင်ခွေတယ်။ ညရစ်နာရီလောက်မှာ ကယောင်ကတမ်းအော်ရင်း သေသွားတယ်။

လူငါးယောက်ရှိတဲ့ တာနောတို့ မိသားစုဟာ သုံးယောက်ပဲ ကျန်တယ်။ သည်လိုနဲ့ လူကောင်ကလေး ထွားလာတဲ့ တာနောဟာ အိမ်မှာ ဘုရင်ဖြစ်လာတယ်။ မိဘတွေဟာ ဆံပင်လိမ်ကျစ်ကျစ်၊ မျက်လုံးစောင်းစောင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းထူထူ တာနောကို ပိုချစ်လာကြတယ်။ တာနော ရေချိုးဖို့လုပ်တိုင်း တာနောကိုယ်ပေါ်က မှည့်စလွယ်လို့ ခေါ်တဲ့ မဲ့တွေကို ရေတွက်လေ့ရှိကြတယ်။ မဲ့ဟာ ပခုံး၊ ကျော၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ခါး စတဲ့ နေရာတွေမှာ စလွယ်သိုင်းထားသလို ဖြစ်နေတယ်။

အားလုံး ဆယ့်တစ်လုံးတိတိ ရှိတယ်။ တာနောရဲ့ မွေးနှစ်ကို သုံးနဲ့ စားကြည့်တော့ သုညကြွင်းတယ်။ မဲ့ဆယ့်တစ်လုံးပါတာက ပါတာပဲ။ နက္ခတ်က ဘီလူးနက္ခတ်ဖြစ်နေတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ တာနောရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အကျင့်တစ်ခုကတော့ ပန်းတွေကို စားတာပဲ။ ပထမတော့ မိဘတွေက ကလေးသဘာဝ တွေ့ကရာမြင်ကရာ ကောက်စားတယ်လို့ ထင်ကြတာကိုး။ မဟုတ်ဘူး။

သေသေချာချာကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်စားတာမျိုးဖြစ်နေတာကို နောက်တော့ မိဘတွေက သတိထားမိသွားတယ်။ တာနောတို့အိမ်မှာ ရှိတဲ့ စကြာပွင့်တွေကို တာနောစားတယ်။ ဆိတ်ဖလူးပွင့်တွေကို စားတယ်။ ဒေါင်းစရစ်ပန်းပွင့်တွေကို စားတယ်။ မိဘတွေက အမျိုးမျိုး ဟန့်တားကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်တယ်။ အဆိပ်အတောက် အင်မတန်ပြင်းတဲ့ ပန်းမျိုးကို စားမိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပန်းဆိုတာ စားကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ တချို့ပန်းတွေက ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် တချို့ပန်းတွေက လျှာပေါ်တင်ဝါးမိတာနဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ရည်တွေဟာ လူကို ချက်ချင်းလဲကျသေသွားစေနိုင်တယ်။

ဘာညာပေါ့လေ... ဆုံးမတယ်။ မရဘူး။ တာနောဟာ ပန်းပွင့်တော်တော်များများကို အားပါးတရစားတယ်။ သွားရည်စာများ စားသလိုကို စားတာ။ ကြာတော့လည်း မိဘတွေက မပြောသာတော့ဘူး။ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကဲပဲ။

ဒါပေမယ့် တာနောကလည်း ပန်းပွင့်စားမိလို့ အော့အန်တယ် မရှိဘူး။ မူးဝေတယ်မရှိဘူး။ ဖုတွေ ပိန်တွေ ထွက်တယ်လို့ မရှိဘူး။ ယားတယ် ယံတယ်လို့ မရှိဘူး။ သည်လိုနဲ့ တာနောကျောင်းနေရ

မယ့်အရွယ် ရောက်လာတယ်။ ရှင်ပြုရမယ့်အရွယ်ရောက်လာတယ်။
တာနော့ ကိုရင်ဝတ်ပြီး လူထွက်မယ့်နေ့မှာပဲ သူ့အမေဆုံးတယ်။
အဲသည်နေ့က တာနော့ရဲ့အဖေဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အစောကြီး
ရောက်လာတယ်။

ရှင်လူထွက်ဖို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်းက အချိန်တော်
တော်လင့်သွားတယ်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်ကို ကန်တော့ပြီး သားအဖ
နစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာတာနဲ့ သူ့အမေရေတွင်းက ရေခတ်ပြီး
ပြန်လာတာနဲ့ အိမ်မှာလည်းဆိုကြတယ်။ သူ့အမေက သားကိုရင်
လူထွက်ကိုတောင် စကားမပြောနိုင်ဘူး။ မောတယ်ဆိုပြီး တစ်အောင့်
တစ်ဖြုတ်နားနေရင်းမှာပဲ မူးတယ်လို့ တစ်ခွန်းပဲပြောပြီး ကွပ်ပျစ်
ပေါ်ကို လဲကျသွားတယ်။

သူ့အဖေက ချက်ချင်းပဲ ဖွေထူလိုက်ပေမယ့် ဇက်ဟာ ခေါက်
ကျနေပြီ။ ဒါကို တာနော့ အဝအဆုံးမြင်နေရတယ်။ သူက သူ့အမေရဲ့
လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း 'အစ်မ' လို့ တစ်ခွန်းခေါ်
ကြည့်တယ်။ မထူးနိုင်တော့ဘူး။ သူက အစ်မ...အစ်မလို့ ထပ်ခေါ်
တယ်။ မထူးတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ထူးနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။

သည်လိုနဲ့ တာနော့ဟာ လူသေတယ်ဆိုတာကို မျက်ဝါးထင်
ထင် တွေ့ဖူးသွားတယ်။ သူ့အစ်မနစ်ယောက်သေတုန်းက သူက
သိပ်ငယ်သေးတော့ မမှတ်မိဘူး။ အခုတော့ သူ့ကို အရိပ်တစ်ရိပ်လို
အမြဲမခွဲခဲ့တဲ့ အမေ သေသွားပြီဆိုတော့ သူသိပ်အံ့သြသွားတယ်။
သိပ်ဝမ်းနည်းသွားတယ်။

အဲသည်နောက် တာနော့ဟာ အင်မတန်စကားနည်းသွားတယ်။
တကယ်တော့ တာနော့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းတယ်။

တာနော့ရဲ့ ထိတွေ့ သံယောဇဉ်တွယ်ရသူဆိုတာ အဖေနဲ့အမေရှိတယ်။
တာနော့ကို ရှိသမျှမေတ္တာတွေ ပုံအောပေးခဲ့သူဆိုလို့ အမေပဲရှိတယ်။
သည်အမေသေပြီဆိုကာမှတော့ တာနော့ သူ့အဖေကိုတောင် လိုအပ်မှ
စကားပြောတော့တယ်။

သည်လိုနဲ့ သူလေးတန်းကို ရောက်လာတယ်။ လေးတန်းဟာ
ကျတ်ကုန်းကြီးမှာ အကြီးဆုံးအတန်းပဲ။ အဲသည်လေးတန်းကို နှစ်ဝက်
လောက်တက်ပြီးချိန်မှာ တာနော့ သူ့ဘဝအတွက် ပထမဆုံးအမှတ်
မထင်ဖြစ်ရဲတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။

(၃)

လေးတန်းဆိုပေမယ့် တာနောအသက်ဟာ သိပ်ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းနေနောက်ကျတာရော၊ ရှင်ပြုပြီးတာရော၊ အသက် ကလည်း ကြီးလာတာရောကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ တာနောရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားဟာ သိသိသာသာကြီးပြောင်းလဲသွားတယ်။ လည်ပင်းကြီး တွေ့ တုတ်ခိုင်လာပြီး ဇက်ဟာ တိုဝင်သွားသလို ဖြစ်လာတယ်။ နဖူးကြီး ပြောင်တင်းလာပြီး မျက်လုံးစောင်းစောင်းတွေဟာ ခပ်ခိုင်းခိုင်း ရှိရာက ရှည်သွယ်သွယ်ဖြစ်လာတယ်။

ပါးပေါ်က ဝက်ခြံကြီးဟာလည်း တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး ဆက်နေ ပြီး ဖုတွေပိန်တွေနဲ့ မည်းညစ်လာတယ်။ အထူးခြားဆုံးကတော့ သူ့ ရဲ့ အသံတွေပဲ။ ကြီးကောင်ဝင်လာလို့ ခပ်သြသြဖြစ်လာတယ်ပဲ ပြောပါစော့။ အသံဟာ လုံးဝကို ပြောင်းသွားတယ်။ လေပူလို့ခေါ်တဲ့ အသံမျိုး။ လိမ်ကောက်ကောက်ဆံပင် ငုပ်စုကလေးဟာ ဦးစွန်းဖုတ် ကလေးလို တင်နေရာက ဆံပင်တွေတော်တော်များများ ကျွတ်ထွက် ကုန်တယ်။

တကယ်လည်း သူဟာ အသားစားဘီလူးသဘက်တစ်ကောင် နဲ့ တူလာတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ပန်းပွင့်တွေကို စားတုန်းပဲ။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ကျောင်းစာအုပ်သာမပါရင် ရှိရမယ်။ ပန်းပွင့်လေးငါးပွင့်တော့ အမြဲပါတယ်။

အဲသည်နေ့ကလည်း ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို စားရင်းက အတန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထောင့်နောက်ဆုံးခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း က ဝါးလက်စပန်းပွင့်ကို ဆက်ဝါးနေတယ်။ သူနဲ့ တစ်ခုံတည်းထိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေက တာနောပန်းပွင့်တွေ ဝါးဝါးနေတာကို မြင်နေကျ တွေ့နေကျပေမယ့် သူ့ကို ထူးဆန်းသလိုကြည့်နေကြတယ်။ တာနော ကတော့ ပြတင်းဝက မြင်ရတဲ့ ခပ်စေးစေးက တောတန်းကလေးတွေ ဆီ ပျဉ်ချပ်တွေကွာကျနေပြီဖြစ်တဲ့ နတ်ကွန်းစင်ဟောင်းဆီ၊ ထနောင်း ပင်တွေ စီတန်းနေတဲ့ လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုဆီ၊ ဒါမှမဟုတ် မိုး ကောင်းကင်ကြီးပေါ်က မိုးတိမ်တွေဆီ၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ငေးရီရင်း ရှိနေတတ်တယ်။ တကယ်တော့ တာနောကျောင်းဆိုတာကို သိပ် သဘောမတွေ့လှဘူး။ စာသင်ခန်းထဲကို ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ဝါးရင်း ဘစ်နေကုန် လာလာထိုင်နေရတာဟာ တကယ်တော့ ဘာမှ ရေရေ ရှာရာမရှိတဲ့ အချိန်ဖြုန်းမှုသက်သက်ပဲလို့ ထင်တယ်။ စာသင်ခန်း ထဲမှာ သင်ရတဲ့ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေအကြောင်း သက်ဦးဆံပိုင် ဘုံရင်တွေရဲ့အကြောင်း၊ လေးပိုင်းတစ်ပိုင်း လေးခါပေါင်းရင် တစ်ဖြစ် ဘဲအကြောင်းတွေကို သူ့စိတ်ဝင်စားလို့မရဘူး။ သူ့အဖေဆိုရင် စာ မတတ်ဘူး။ သူ့အမေဆိုရင်လဲ သေသွားတယ်။ စာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘတ်သလား မတတ်သလား သူ့သေသေချာချာမသိလိုက်ဘူး။

အဲဒါနဲ့ပဲ သူလိုကိုယ်လို နေလိုထိုင်လို ရနေတာပဲလို့ တစ်ခါ တစ်ခါ သူတွေးတယ်။ သူ့ဘေးက ဆူညံအော်ဟစ်နေကြတဲ့ ကလေး တွေကို ကြည့်ရင်းလည်း သူစိတ်ပျက်တယ်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ဘာမျှ ပျော်စရာရှိလို့ သူတို့ ပျော်နေကြတာလဲ။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဆရာဝင်လာတယ်။ ကျောင်းသားတွေ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။ တကယ်တော့ သည်ဆရာဟာ သူတို့ကို သင်နေကျဆရာမဟုတ်ဘူး။ အဲသည်နေ့က သင်နေကျဆရာ မလာလို့ အတန်းကို ခဏဝင်ထိန်းတဲ့ သဘောနဲ့ ဝင်လာတဲ့ဆရာ။

သည်တော့ ဆရာက စာမသင်ဘူး။ ပုံတိုပက်စကလေးတွေ ပြောတယ်။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေ ပြောတယ်။ သည်လို နဲ့ ဟိုငေးသည်ငေး ရှိနေတတ်တဲ့ တာနောတောင် ဆရာစကားတွေ ထဲကို စိတ်ပါသွားတယ်။ ဆရာက ပြောရင်းပြောရင်း သောတ္တိသေန မင်းကြီး၊ သမ္ဗုလဒေဝီနဲ့ တာနောယက္ခဘီလူးအကြောင်းကို ရောက် သွားတယ်။ 'တာနောယက္ခဆိုတဲ့ ဘီလူးက အင်မတန်ကြမ်းကြုတ် တယ်။ ဘီလူးဆိုတဲ့အတိုင်း အင်မတန်နိုင်လိုမင်းထက်ရှိတယ်။ ဘီလူး ဆိုတော့ ရုပ်ကလည်း ကြမ်းကြမ်း၊ သဘောမနောကလည်း ဆိုးဆိုး၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းထူထူနဲ့ တို့အတန်းထဲက တာနောလို ပုံမမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့'

ဆရာက အမှတ်မထင်ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အတန်း ထဲမှာ အင်မတန်ရယ်ရတဲ့ ဟာသ ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်တန်းလုံး ရယ်မောနေကြတဲ့အချိန်မှာ တာနော မရယ်ဘူး။ နဖူးပေါ်မှာ စိုတက် လာတဲ့ ချွေးစတွေ လွယ်အိတ်ကြိုးနဲ့ သုတ်တယ်။ လွယ်အိတ်ထဲက ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ထုတ်တယ်။ သည်တစ်ခါတော့ သူမပါးဖြစ်

တော့ဘူး။ ပန်းပွင့်လေးကို ဆုတ်ချေပစ်လိုက်တယ်။ အဲသည်တစ်ချိန်လုံး ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေဟာ တာနောကို မထိတထိစကြတယ်။ တာနောယက္ခလို့ မကြားတကြားခေါ်ကြတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် တာနော စာသင်ခန်းထဲက ထွက်ပြေးချင်နေတယ်။ သူ့စိတ်တွေကို နတ်ကွန်းစင် ကလေးဆီ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကင်ပြာကြီးဆီကို ပို့လွှတ်ရင်း ထိန်းချုပ် ကြည့်သေးတယ်။

မရဘူး။ သူ့ရင်တွေ တအားခုန်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းထူကြီးတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲက ပန်းပွင့်ကလေးကို ဒေါသနဲ့ ဆုပ်ချောနေလိုက်တာ ကြေမွနေရုံမကဘူး။ အရည်တောင်ပျော်သွား တယ်။ သူ့ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ အတန်းထဲက သူဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ဆရာနဲ့တကွ ကျောင်းသားတွေ ဟာ သူ့ကိုရုတ်တရက်မတာနဲ့ဖြစ်ဘူး။ နောက်တော့မှ ဆရာကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြစ်သွားဟန်နဲ့ တူပါရဲ့။ အခန်းဝကို ရောက် နေတဲ့သူ့ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

'တာနော... တာနော...'

ဒါပေမယ့် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ တာနော ဆရာကို မျက်ရည် ခဲနေတဲ့ မျက်လုံးစောင်းစောင်းကြီးတွေနဲ့ ကြည့်တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်ခုခုကို သူလှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသံ မထွက်ဘူး။ ဘာမှန်းလဲ မသိလိုက်ဘူး။

အဲသည်နေ့ကစပြီး တာနော ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ သူ့ အဖေကလည်း မလွှတ်တော့ဘူး။ ဒါကိုသိသွားတဲ့ ကျောင်းဆရာဟာ ဇိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ တာနောကို သွားခေါ်ရင်း ကျောင်းပြန်တက် နှိုင်းမယ်လို့ ဝိတ်ကူးတယ်။

ဒါပေမယ့် တာနောဆီကို ကျောင်းဆရာ မသွားနိုင်တော့ဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်သုံးလေးရက်လောက်အကြာမှာ ကျောင်း
ဆရာဟာ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ထမင်းစားရင်း ထိုးအန်တယ်။ ခဏ
နေတော့ 'သေသွားပြီ' ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ကျောင်းကလေးထဲမှာ
ချောက်ချားဖွယ်ပေါ်ထွက်လာတယ်။

(၄)

သည်ဖြစ်ရပ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက် ကွာတဲ့ အခု
အချိန်မှာတော့ သူဟာ မုန်းကျချောင်းဘေးက ကျွတ်ကုန်းကြီးမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး။ မြို့ပြဆင်ခြေဖူးတစ်ခုက အိမ်ကြီးကြီးတစ်လုံးပေါ်ကို
ရောက်နေရပြီ။ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အတွင်းမှာ ဘဝပေါင်းစုံကို
သူကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နေရာဒေသတော်တော်များများကို သူရောက်ခဲ့
ပြီးပြီ။ တောထဲတောင်ထဲ နေပူမိုးရွာမရောင် သွားရတဲ့အလုပ်မျိုးလည်း
သူလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ တတ်ထားတဲ့ လေးတန်းမရှိတရှိစာနဲ့လည်း တကယ့်
ပြဿနာကြီးတွေကို သူကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့ဖူးပြီ။

မတရားမှုတော်တော်များများမှာလည်း နှစ်သက်ပျော်မောစွာ
သူကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါဝင်ခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့ဘဝကပဲ သူ့စိတ်ကိုရော
ရုပ်ကိုပါ ကြမ်းကြုတ်စေခဲ့ပြီး လူတွေဟာ သူ့ရဲ့ကာယကံမြောက်၊
ဝစီကံမြောက်၊ မနောက်မြောက် အမှုကိစ္စတွေမှာ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ လောကသုံးပါးမှာ

အကြီးမြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ် ပြုခဲ့တဲ့ အမှုကိစ္စတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ဖြင့် တရားတယ်လို့ သာသာထိုးထိုး တွေးတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သည်လိုနဲ့ မျက်လုံး၊ စောင်းစောင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ဗွဲဝလွယ်ဆယ့်တစ်လုံးပိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့ဘဝက သူ့ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးသလောက် အတွေးအခေါ်နဲ့ လူ့လောက ထဲကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့တယ်။

သူ့ဘဝကို တကယ်ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင် လေးခုပဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ မေ့ထုန်းဖို့ပဲခြင်းနဲ့ အတ္တကြီးမားခြင်း တို့ပဲ။ အင်မတန်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူနေမှုဘဝထဲမှာ မလူးသာမလွန်သာ နေရင်းက ကိုယ်ခန္ဓာကသာ ဖွံ့ဖြိုးလာတယ်။ အတွေးအခေါ်က သေးနှပ် သိပ်ဖျင်းနေတုန်းပဲလို့တောင် ပြောနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်နေတာပါပဲ။ သူ့လိုကိုယ်လို့ပဲ။ ငယ်ဘဝတွေကိုဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းနေတယ်။ ကိုရင်ဝတ်တယ်။

အရွယ်ရောက်လာတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ရသလို ယူလိုက်တယ်။ အခုဆိုရင် အရင်ကထက် အသက်နည်းနည်းကြီး လာတယ်။ သူလို ကိုယ်လိုပါပဲ။ တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နှပ်စားတယ်။ နောက် နည်းနည်းကြီးလာရင် အိုသွားမယ်။ ပြီးရင် သေမယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူတွေက သည်ထက်ပိုလို့လဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ အဲသလို တွေးတယ်။

ဒါနဲ့တောင် လူတွေဟာ သူ့ကို နားမလည်နိုင်ကြတာကို သူစဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်အတ္တကို ကြီးမားသထက် ကြီးမားအောင် တည်ဆောက်ရင်းက လဲပြိုသွားရတာချင်းအတူတူ ဘာဖြစ်လို့ သူတော်စင်လိုလို၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်လိုလို ကင်ပွန်းတစ်

ခံချင်နေကြသလဲလို့သာ သူကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြောတတ်ရင် ရှိရမယ်။ သူ့အတွေးအခေါ်ဟာလည်း အတွေးအပေါ်ပဲ။ သူ့ဖြတ်သန်းမှု ဟာ သည်အခြေခံပေါ်မှာပဲ။

ဘယ်လောက် ကြာသွားတယ်မသိဘူး။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းစီနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ဆက်တီပေါ်မှာ အကြာကြီးထိုင်နေရင်း သူ့ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တယ်။ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာတော့ ခိုးရေတွေဟာ စိန့်နေလေရဲ့။ အပြင်မှာတော့ မိုးက ခပ်ဖွံ့ဖွံ့ရွာနေတုန်းပဲ။ သူတရုတ်ကပ်က မောင်း တံကလေးထဲ ဖိချလိုက်တယ်။ တော်တော်လေးမှောင်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ပြင်ပမြင်ကွင်းတွေကို သူမမြင်ရတော့မှ အိမ်ထဲမှာလည်းတော်တော် မှောင်သွားပြီဆိုတာ သတိထားမိသွားတယ်။ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက် တယ်။

ချက်ချင်းလိုလို လင်းရမယ့်မီးပွင့်ဟာ မလင်းပြန်ဘူး။ မီးပျက် သွားပြန်တယ်။ သူ့ဟာ တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း ဆက်တီ ပေါ်က သစ်သားမီးခြစ်ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ မီးခြစ်ဆံအားလုံးဟာ သည်းမိုးရေနဲ့ နူးနေပြီ။ တစ်ဆံနှစ်ဆံကြိုးစားပြီး ခြစ်ကြည့်ပေမယ့် မရတော့ဘူး။ သူ့မှာ တခြားမီးခြစ်လည်းမရှိဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အိမ်စုတွေဆီမှာ မီးသွားညှိဖို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမယူ ဖြစ်ပါဘူး။ အပေါ်ထပ်ကိုပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် တက်လာခဲ့တယ်။

ပုဆိုးရေစိုကို လဲလိုက်တယ်။ စိုထန်းထန်းဖြစ်နေတဲ့ အင်္ကျီကို ချွတ်တယ်။ အင်္ကျီမပါတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ မီးလာလိုလာပြား ခလုတ် တစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်သေးတယ်။ မလာဘူး။ အမြဲတမ်းပိတ်ထားလေ။ နီတဲ့ အပေါ်ထပ်က ပြတင်းတွေထဲက တစ်ချပ်ချပ်ကို သူဖွင့်ဖို့ ကြိုးစား သေးတယ်။ လင်းရောင်လေး နည်းနည်းပါးပါး ရလိုရငြားပေါ့လေ။

တံခါးတစ်ချိန်က တော်တော်လေးအားခိုက်မှ ပွင့်သွားတယ်။

မိုးကရွာတုန်းပဲ။ အလင်းရောင်ပါးပါးကလေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဟာ သူရပ်နေတဲ့ နေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျနေတယ်။ အပေါ်ထပ်က လမ်းမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကတော့ မြင်နေကျ ဘူတာရုံကလေးတစ်ရပ်ပဲ။ ပြီးတော့ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ (လူသူသိပ်မသုံးတော့တဲ့) သံလမ်းကူးတံတားကြီးတစ်ခုကိုလည်း မြင်နေရတယ်။

သည်တံတားကြီးဆီကို စိတ်ရောက်သွားပြန်ရော။ ညဘက်တစ်ခါတလေ သူသွားထိုင်နေကျ တံတားကြီး မူလကတော့ ရထားလမ်းကူးရင် သံလမ်းပေါ်က မဖြတ်ဘဲ သည်တံတားပေါ်က ဖြတ်ဖို့ ဆောက်ထားတာဖြစ်ပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်တံတားကြီးပေါ်က ဘယ်သူမှ မဖြတ်ကြဘူး။ သုံးပေလောက်ကျယ်တဲ့ ရထားလမ်းနှစ်လမ်းကိုကျော်ဖို့ လူတွေဟာ တံတားဆီသွားရဦးမယ်။ တော်တော်မြင့်တဲ့ လှေကားထစ်တွေကို ကျားကုတ်ကျားခဲ တက်ရဦးမယ်။ တံတားကို ဖြတ်ကျော်ရမယ်။ ပြန်ဆင်းရမယ်။ ကြည့်စမ်း ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ အင်မတန်ကြီးမားပေမယ့် သိပ်အသုံးမကျတော့တဲ့ တံတားကြီးပေါ်မှာ သူထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတော့ရှိတယ်။ သည်တံတားမောင်းရိပ်မှာ လူမျှော်တတ်တဲ့ မိန်းမတချို့ကို သူမြင်ဖူးတယ်။

သည်တံတားကျောက်လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ရထားတစ်စီးတလေကို မလာမချင်း စောင့်စားနေသူတွေလည်း ထိုင်တတ်ကြတယ်။

ဘူတာရုံကလေးနဲ့ တစ်ဆက်တည်းမြင်နေရတဲ့ ကောက်ရိုးပုံမှာတော့ ကောက်ရိုးဆွဲနေတဲ့ နွားမွေးသူတစ်ယောက်ကို သူမြင်နေရတယ်။ ကောက်ရိုးတွေဆွဲလိုက်၊ နွားကျွေးလိုက်၊ နို့ညှစ်လိုက်၊ မြို့

ထဲကို အချိန်မတော် အချိန်တော် သွားရောင်းလိုက်၊ ပြန်လာလိုက်၊ နွားကျွေးဖို့ ကောက်ရိုးလာဆွဲလိုက်နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် နွားတစ်ကောင် ဖြစ်နေတဲ့ အဲသည်လူဟာလည်း သည်တံတားကြီးနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ။

သူဟာ သူ့အတွေးကို သူ့ဟာသူ စဉ်းစားရင်း ပြုံးတယ်။ ဒါပါပဲ။ လူတွေဟာ သည်လောက်ပါပဲ။

သူ ခုတင်ပေါ်ကို လှဲချလိုက်တယ်။ သူ့လက်တွေကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားရင်းက သူ့အာရုံတစ်ခုကို ဖမ်းမိသွားပြန်ရော။ ဟုတ်တယ်။ သူ ထ ထိုင်လိုက်တယ်။ သေချာသွားအောင် လေကို တစ်ဝရူရှိုက်နေလိုက်တယ်။ ပန်းရနံ့။ ဘယ်ကလဲ။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ စီကာရီကာ စိုက်ထားတဲ့ အပျိုမနိုင်အပွင့်တွေဆီကလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သည်အပွင့်တွေရဲ့အနံ့ဟာ သည်လောက် မစူးရှဘူး။ မမွှေးဘူး။ သူ့အိမ်မှာ ပန်းရနံ့တွေ ဘယ်ကရနိုင်သလဲ။

ဘုရားစင်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ဘုရားစင်ဟာ သူ့မိန်းမမရှိကတည်းက သူ့ဘာမှလုပ်ထားတာမရှိဘူး။ သူ့မိန်းမမောက်ဆုံးတင်ခဲ့တဲ့ ဘုရားပန်းတွေတောင် ခြောက်သယောင်ရုံမက အမှုန့်ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ဒါဖြင့် ဘယ်ကလဲ။

ပြတင်းဆီကို လျှောက်သွားရင်း ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ တွေ့ပြီ။ ပြတင်းအောက်တည့်တည့် ကျောက်နင်းဆီပွင့်ကိုင်ရည်ကြီးပေါ်မှာ ပွင့်နေတဲ့ နင်းဆီပွင့်တွေ။ သူဝမ်းသာသွားတယ်။ အာတွေ လျာတွေ ယားလာတယ်။

အင်မတန်ချိုအိတ်ရနံ့နဲ့ ဖန်ချိုချိုနင်းဆီပွင့်တွေကို သူဝါးချင်လာတယ်။ သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို လှေကားထစ်တွေက ပြေးဆင်းရင်း နင်းဆီပွင့်တွေကိုနှူးတယ်။ တော်တော်လေးအားသွားပေး

မယ့် လှေကားထစ်တွေက ပြန်တက်လာရင်း တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ဝါးတယ်။

ခုတင်ပေါ်ပြန်လဲမယ် စိတ်ကူးပြီးမှ မီးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သည်တစ်ခါတော့ ကံအားလျော်စွာ လင်းသွားတယ်။ မီးလုံးရှေ့က မုန့်မှာပေါ်လာတဲ့ အင်္ကျီမပါတဲ့ သူ့ခန္ဓာကို သူ့မြင်နေရတယ်။ ဘယ် ဘက်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ စာလုံးသုံးလုံးစီ နှစ်တန်းရှိနေတာကို မုန့်ထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ စာလုံးတန်းတွေက ပြောင်းပြန်ပေါ်နေပေမယ့် သည် စာလုံးသုံးလုံးနှစ်တန်းကို သူ့အတည့်ပဲဖတ်တာပါ။

တစ်ခုက မမြဲသွယ်တဲ့။ တစ်ခုက မထွေးတင်တဲ့။

သည်နာမည်တွေဟာ မုန့်ထဲမှာသာ ပြောင်းပြန်ပေါ်နေပေမယ့် သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းပြန်ရှိမနေတဲ့ နာမည်တွေပဲ။ သူဟာ နင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်ကို ဝါးရင်း ခုတင်ပေါ်ကို လှဲလိုက်တယ်။ မိုးရေ ဖြောက်ဖြောက်သံကလွဲရင် အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ချောက်ချောက် ချားချားစုတ်ထိုးလိုက်သံကလွဲရင် သူ့အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကလွဲရင် တခြားဘာသံမှ မရှိဘူး။ အဲသည်တုန်းက သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။

(၅)

အဲသည်တုန်းက သူ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိနေပြီ။ ကျောင်းက ထွက်ပြီးကတည်းက မုန့်ကျချောင်းဘေးမှာ သွားဝေး လိုက်၊ အိပ်မက်တွေမက်လိုက်၊ တမလွန်ဘဝကို ရောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အမေရဲ့ မြေပုံရှိရာ သင်္ချိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ သွားပြောလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ငှားတဲ့လူရှိရင် သုံးကျောင်းလိုက်၊ ရွာကဘုရားပွဲတွေရှိရင် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း လျှောက်လည်လိုက်၊ ဓာတ်စက်ဖွင့်တဲ့အသံကြားရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ရောက်အောင် သွားပြီး တရိုးရိုးမြည်အောင် လည်ပတ်နေတဲ့ မြေဓာတ်ပြားထူထူကြီး တွေထဲက သီချင်းသံကို နားထောင်လိုက်နဲ့ပဲ သူ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ် ကျော်လာခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ သူ့အဖေကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူလုပ်နေရတဲ့ ယာခင်းကလေးထဲမှာ သူ့သားကို ရှိနေစေချင်တယ်။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ရတဲ့ မဖြစ်စလောက်ငွေကြေးကလေးနဲ့ သားအဖ နှစ်ယောက်ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်နေလို့ ရသေးတယ်ဆိုပေမယ့် သူလုပ်

နိုင်ကိုင်နိုင်သေးလို့သာကိုး။ သူမရှိတော့ရင် ထားခဲ့ရမယ့် သူ့သားဟာ အခုအထိ ဘာတစ်ခုမှ မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်သေးတာ။ မလုပ်တတ်သေးတာကို စဉ်းစားမိရင် သူမိတ်ပူတယ်။

‘တာနော... မင်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တော့မှာလား။ အဖေအသက်ကြီးလှပြီ။ မင်း ယာထဲကို ဝင်သင့်ပြီ။ မင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တဲ့အခါ မင်း ထမင်းစားဖို့ မင်း ရှာကြံရတော့မယ်။ မင်း ဘာလုပ်မလဲ’

တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အဖေက ယာအင်းထဲက ပြန်လို့ ကွပ်မျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်မိရင် ပြောတတ်တဲ့စကားတွေပဲ။ ထမင်းစားဖို့တဲ့။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်တဲ့။ သူတစ်ခါမှ ထည့်မစဉ်းစားခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ။

အဲသလိုသာဆိုရင် သူ့မျက်လုံးစောင်းစောင်းကြီးတွေနဲ့ သူ့အဖေကို သူကြည့်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါမှ မပြုံးဖူးတဲ့ သူ့ဟာ အဲသလို အခါမျိုးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတော့ သူက ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိဘူး။ တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောတတ်တယ်။

‘ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ အဖေလည်း ဒီလိုပဲကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ထမင်း ထမင်း ဘာဖြစ်သလဲ။ လူတစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့ ဆိုတာ ယာခင်းထဲမှာ ရှိနေမှလား’

ကိုတလှကတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ချနိုင်တော့တယ်။ သူ့ဟာ သည်လိုပဲ နေလာခဲ့တာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ့ကို သိုးကျောင်းဖို့ လာငှားရင် စိတ်ပါလက်ပါလက်ခံတတ်တယ်။

အိမ်နဲ့ဝေးဝေးမှာ ထမင်းကြမ်းတစ်ထုပ်နဲ့ နေကုန်နေခမ်းသွားနေရတာကို သူသဘောကျလို့ လက်ခံလိုက်တာလည်းပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက မထွေးတင်ကြောင့်လည်း ပါတယ်။ ရွာနဲ့ တော်တော်ဝေးတဲ့ အနောက်ကွင်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့အခါမျိုးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်ပြောနေတတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ သိုးပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ပိုက်ပွေ့ထားရင်းက သိုးကလေးကို မထွေးတင်... မထွေးတင်... လို့ တိုးတိုးကလေးခေါ်နေတတ်တယ်။

သူ သိုးကျောင်းဖို့ လက်ခံလိုက်ပြန်ပြီ ဆိုကတည်းက သူ့အဖေကတော့ ဝမ်းသာနေတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အလုပ်တစ်ခုလုပ်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ကျေနပ်တာပဲ။ သူ့သားဟာ အလုပ်လုပ်နေဖို့ပဲလိုတာ မဟုတ်လား။

‘သား... တစ်လကို စပါးတစ်သောင်းနဲ့ သိုးကျောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် ဒါဟာ အလုပ်ပဲ။ ယာထဲမဆင်းချင်ရင်လဲ တစ်ခုခုကို ဒီလိုပဲလုပ်နေရမှာပေါ့’

တစ်ခါတော့ သူ့အဖေဟာ တာနောဆီက တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရတော့ တော်တော်အံ့သြသွားဖူးတယ်။ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားတယ်။ သည်ကောင် သည်စိတ်တွေ ဘယ်ကရောက်လာပါသလဲလို့လဲ တွေးနေမိသေးတယ်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း စပါးတစ်တောင်းနဲ့ သိုးကျောင်းတာဟာလည်း အလုပ်ပဲလို့ ဒုတိယအကြိမ်ပြောတဲ့နေ့ဟာ တာနော ဒေါသတကြီးပြန်ပြောတယ်။

‘စပါးတစ်တောင်းလို့ချင်လို့ သိုးကျောင်းတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အရင်က သူများဆီမှာ သိုးကျောင်းတာကတော့ ဟုတ်တယ်။ စပါး

လိုချင်လို့။ အခုက စပါးလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မထွေးတင်ကြောင့်၊ မထွေးတင်က သူတို့သိုးတွေဆို ကိုတာနောပဲ ကျောင်းစေချင်တယ် ဆိုလို့’

တကယ်လည်း မထွေးတင်ကို တာနောစွဲလမ်းနေတာအမှန်ပဲ။ မထွေးတင်တို့ ခြံဝိုင်းကြီးထဲကို သိုးတွေမနက်တိုင်း သွားထုတ်နေ ရတာကို သူပျော်တယ်။ ပျပ်ခနဲ မြင်ရတတ်တဲ့ မထွေးတင်ရဲ့ မျက်နှာ ဝိုင်းဝင်းကလေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့နေ့ကတော့ တာနော သီချင်းဆို တဲ့နေ့ပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖေနဲ့အမေနဲ့သာနေခဲ့တဲ့ တာနောရဲ့ ရင်ထဲကို နောက်ထပ်ဝင်လာတဲ့ သံယောဇဉ်အသစ်ဟာ မထွေးတင် ပဲ။ မထွေးတင်တို့က ချမ်းသာမုန်း သူသိသားပဲ။ စပါးကျီတွေ၊ ဆိတ် တွေ၊ သိုးတွေ ယာခင်း ကိုင်းခင်းတွေနဲ့ ချမ်းသာချင်တိုင်း ချမ်းသာ နေတဲ့ မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမုန်းလည်း သူသိသားပဲ။ ကျတ်ကုန်းကြီးက လူပျိုတွေသာမက အရွယ်ကျန်သေးတဲ့ အိမ်ထောင် ရှင်ယောက်ျားတွေကပါ ဖြစ်နိုင်ရင် ငိုသေချင်ကြတာလည်း သူသိသားပဲ။

နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ အင်မတန်အကျည်းတန်လှတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးကို မထွေးတင်ဘယ်လိုမှ မနှစ်သက်နိုင်မုန်းလည်း သူသိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ ချစ်တာဟာ ချစ်တာပဲ။ ဘယ်သူကမှ သင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ သူ့နှလုံးသားထဲကို ရုတ်တရက်ရောက်လာတဲ့ မထွေး တင်ကို သူချစ်တတ်သွားတာဟာ တစ်ခါတစ်ခါ အလွန်အံ့ဩစရာ ကောင်းပါလားလို့ သူတွေ့တယ်။

‘ဟော...ကိုတာနောကြီး သိုးတွေ လာထုတ်တာလား။ မနေ့က သိုးတစ်ကောင် ခြေနာလာတယ်နော်။ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး။ ဘယ်ရည်းစားနဲ့များ စကားသွားပြောနေသလဲမှ မသိတာ’

လို့များ မထွေးတင်ကပြောရင် သူ့ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခနဲ လာတယ်။ ဘယ်ရည်းစားနဲ့များ...တဲ့။ ဒါဟာ အပျိုတစ်ယောက်က လူပျိုတစ်ယောက်ကို ပြောရမယ့်စကားလား။ ဒါတင် မထွေးတင် ရင်ထဲက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်လာတဲ့ စကားတွေပဲနေမှာပါ။ တစ်ခါ တော့ မထွေးတင်က သိုးတွေ သိမ်းလာတဲ့သူကို ခြံဝက ဆီးကြိုတယ်။ သူသိုးတွေကို သူရေတွက်နေတာလဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

‘ဘယ်အထိများ သွားကျောင်းနေတာလဲ ကိုတာနောရယ်။ နောင်လုပါပကော။ နေဦး နေဦး၊ မုန့်ဆန်းလှော်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ စားသွားဦး’

‘မုန့်ဆန်းတော့ မစားချင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘာစားချင်တာလဲ။ ဘာလိုချင်တာလဲ ပြောနော်’

‘ပြောမယ်။ အခုတော့ မပြောသေးဘူး’

‘ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်။ ကြိုက်တဲ့အချိန်ပြောပါ’

အဲသည်နေ့ကစပြီး သူ့စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်တော့ဘူး။ မထွေး တင်က သူ့ကိုပြောတဲ့ စကားတိုင်းဟာ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်ခါ သွားစေတယ်လို့ သူထင်တယ်။ သည်လိုနဲ့ မနက်ဘက် သိုးတွေ ထုတ်လိုက်၊ ညနေဘက် သိုးတွေပြန်သိမ်းလိုက်နဲ့ လပေါင်းများစွာ ကြာသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်နေ့နေ့ဆိုတာကို တောင်တုန်းပဲ။ တကယ်တော့ အဲသည်တစ်နေ့နေ့ဟာ ရောက်လာဖို့ တော်တော် ခဲယဉ်းတယ်ဆိုရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမပြောရဲဘူး။

တစ်နေ့တော့ အခြေအနေက ဖေးလာတယ်။ အဲသည် ညနေ က မထွေးတင်ရဲ့မိဘတွေမရှိဘူး။ တစ်အိမ်လုံး မထွေးတင်တစ် ယောက်တည်းရှိတယ်။ သူသိုးကျောင်းက ပြန်လာတော့ ဖုန်းအတိုင်း မထွေးတင်က သိုးတွေကို ရေတယ်။

သူက သိုးတွေကို ခြံထဲမောင်းသွင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ မထွေးတင်ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘ကိုတာနောကြီး ထမင်းစားသွားပါလား’

‘မစားတော့ပါဘူး။ လိုချင်တာတစ်ခုတော့ တောင်းချင်တယ်’

‘တောင်းပါရင်။ ကျွန်မပြောထားသားပဲ’

တာနောက သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ပထမတော့ မထွေးတင် ဘာကို ဆိုလိုမှန်းမသိဘူး။ နောက်တော့မှ တာနောရင်ဘတ်ပေါ်က ဆေးမင်နဲ့ ထိုးထားတဲ့ စာတန်းနှစ်တန်းကို မြင်သွားတယ်။

‘မမြဲသွယ်’

‘မထွေးတင်’

မထွေးတင်ရဲ့မျက်နှာဟာ ညှိုးကျသွားတယ်။ မျက်နှာလည်း တော်တော်ပျက်သွားတယ်။ ဒေါသဖြစ်သွားတာလဲ ပါမှာတော့။ ညနေ နေဝင်းရီတရောအချိန်မှာ သူ့ရှေ့က မျက်လုံးစောင်းစောင်း၊ နဖူးကျဉ်းကျဉ်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူသိုးကျောင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ရည်းစားစကားပြောတာကို ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ တုန်လှုပ်သွားပုံလဲရတယ်။ တာနောကတော့ သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ စကားတစ်လုံးကို ပြောဖို့၊ စကားဖွင့်ဖို့ မကြိုးစားတဲ့ တာနောဟာ စိကာရီကာပြောနေလိုက်တာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး။

‘မနစ်က ဘုရားပွဲမှာကစည်းက ထိုးထားတဲ့ ဆေးမင်ပဲ။ မမြဲသွယ်ဆိုတာက ကျုပ်အမေ၊ မထွေးတင်ဆိုတာကတော့ မင်းပဲ။ ကျုပ်သံယောဇဉ်အထားရဆုံး လူနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ကျုပ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ ကျုပ်ထိုးထားတာ ကြာလှပြီ။ ကျုပ်သေရာပါမှာပါ။ ကျုပ်နဲ့အတူ တစ်သက်လုံး ရှိနေမှာပါ’

ပထမတော့ မထွေးတင် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ပါးကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်ချလိုက်ဖို့ စဉ်းစားပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် တာနောလို သိုးကျောင်းသမားတစ်ယောက်ကို သူတို့ လိုအပ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။

‘အင်္ကျီကို အမြဲဝတ်ထားပါ ကိုတာနော။ အဖေတို့ မြင်ရင် မီးလောင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူး။ ပြန်ပါတော့ရှင်’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကျေနပ်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေဟာ ကျောက်စိုင်ကျောက်သားလို ပိုမိုခိုင်မာသွားတယ်။ သည်လိုနဲ့ မထွေးတင်ကို ခိုးကြည့်ရင်း သိုးကလေးတစ်ကောင်ကို ကွင်းထဲမှာ မထွေးတင်မထွေးတင်လို တတွတ်တွတ်ခေါ်ရင်းက သူနှစ်သိမ့်နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ဆောင်းဦးပေါက်အထိပဲ ခံတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဆောင်းဦးပေါက်မှာ မထွေးတင် တခြားရွာက ကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကြောင်းလမ်းတယ်။ အဲသည်မနက်က သူသိုးတွေကို သွားထုတ်တော့ မထွေးတင်အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတာကို သူသတိထားမိတယ်။ ညနေ သိုးသိမ်းချိန်ရောက်တော့ သူသိသွားခဲ့ပြီ။ သူဟာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်သွားတယ်။

‘မထွေးတင် ငါ့ကို ညာတာပဲ’

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မောင်နေပြီ။ သူထမင်းလည်းမစားဘူး။ သူ့ရင်ဘတ်က စာတွေကို သူ့လက်ကြီးတွေနဲ့ တယုတယုဖွတ်သပ်ရင်းက သူပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားနေရတယ်။ သည်ခံစားမှုနဲ့ တစ်သက်တည်း မထွေးတင်ကို သူနာကြည်းသွားတယ်။

အင်မတန်ထက်တဲ့ ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်က 'မထွေးတင်' ဆိုတဲ့ ဓာတုဗေဒဆိုင်ရာပစ္စည်းတောင် သူ့ရင်ဘတ်က အင်မတန် မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ သူ့နာကြည်းတာဟာ နာကြည်းတာပဲ။ သူ့အချစ်ဟာ သူ့အချစ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး သူ့သိုးကျောင်းမသွားတော့ဘူး။ သည်လိုပဲ ကွင်းကြိုကွင်းကြားကို နေကုန်နေခမ်းလျှောက်သွားရင်းက အချိန်တွေကို သူဖြုန်းပစ်တယ်။ ငိုတဲ့အခါ ကြူကြူပါအောင် သူငိုတယ်။ ဒေါသဖြစ်စရာရှိရင် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပေါက်ကွဲတယ်။ သည်လိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက် ရွာနဲ့သူကင်းကွာသွားတယ်။ ရွာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး။

တစ်နေ့ ဇရပ်ဟောင်းတစ်ခုပေါ်က ခါးပန်းမှာ မီးသွေးခဲနဲ့ 'မထွေးတင်' လို့ ရေးနေတုန်းမှာပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေရင်းက အလွန်အံ့ဩထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။

'မထွေးတင် သေပြီ ဦးလေးရဲ့။ ညကသေတာတဲ့။ အောင်လို့တဲ့'

(၆)

မထွေးတင် သေပြီဆိုတော့မှ သူဟာ မထွေးတင်အပေါ် နာကြည်းမိတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ သူ့သက်တမ်းဟာ တကယ်တော့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေ သည်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ သေကုန်ကြတာဟာ မတော်တဆတိုက်ဆိုင်မှုလား။ သူ့ကြောင့်လားဆိုတာ သူသံသယဖြစ်လာတယ်။ ပထမ သူ့အစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သုံးလခြားပြီးသေတယ်။

နောက် သူ့ကိုရင်လှထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ့အမေသေတယ်။ နောက် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်သေတယ်။ အခုတစ်ခါ မထွေးတင် သေပြန်ပြီ။ သူ့ချစ်လွန်းရင်လည်းသေ၊ မုန်းလွန်းရင်လည်းသေတာမျိုးလား။ အစ်မတွေ၊ အမေတွေ သေတုန်းက သူ့မှာ ဘာနာကြည်းစိတ်မှ မရှိဘူး။ ဘယ်လိုမှန်းတီးမှုမှ မရှိဘူး။ အစ်မ၊ ဘွဲ့သေတုန်းက သူ့ဘာခံစားမှုမှတောင် မရှိသေးတဲ့အရွယ်။ အမေသေတော့လည်း

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခုနစ်ရက်သွားနေပြီး ပြန်လာရတဲ့ရက် စကားတွေ ပြောမယ်။

သာမဏေဘဝကအကြောင်းတွေ အမေ့ကို မဝတမ်းပြောမယ် လို့ အားခဲထားတုန်းမှာ ရုတ်တရက်သေသွားခဲ့တယ်။ သူနားမလည် နိုင်ဘူး။ သည်မိသားစုထဲကို သူရောက်ရှိလာတာဟာ တကယ့်ဘီလူး သဘက်တစ်ကောင်လို ရောက်ရှိလာတာများလား။ ငါဟာ တကယ် ဘီလူးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပြီလား။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲသည်အတွေးဟာ ရက်ပေါင်းများစွာ သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။ ကျောင်းဆရာကိုတော့ သူနာကျည်းတယ်။ မထွေးတင်ကိုလည်း သူနာကျည်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ပတ်သက် သမျှ သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့မုန်းတီးနာကြည်းမှုအောက်မှာ လူနစ်ယောက် ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားကြတာဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ အမှန် တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။

သူနာကြည်းမိရင်ကော လူတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆွေကြရသလား။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတော်တော် စိတ်ညစ်တယ်။ ကင်ခါ တစ်ခါတော့လည်း လူတွေကို မုန်းတီးစိတ်နဲ့ အညှိုးတကြီးနာကျည်း မိရင် အဲဒီလူသေရောဆိုရင် တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းတာပဲလို့ သူတွေးတယ်။ သည်နောက်တော့ သူဟာ လူတွေကို မဆက်ဆံချင်တာ ရော၊ သူသံယောဇဉ်ကြီးမားရသူနစ်ဦးစလုံးမရှိတော့တာရောကြောင့် ရွာမှာ မနေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဖအေကို ခွင့်ပန်တယ်။ သည်လိုနဲ့ ကိုးကျင်း ကိုးကျင်း လျှောက်သွားနေခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတကာက ဇရပ်တွေမှာ အရူးတစ်ယောက်လို သူရက်ပေါင်းများစွာ နေချင်နေတတ်တယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း တခြားရွာစဉ်ကိုးပေါက်က ဘုရားပွဲ တွေဆီကို လှည့်လည်ရင်း ဇာတ်ခုံတကာ၊ ပွဲခင်းတကာမှာ သူ့ရှိနေ တတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မျက်လှည့်ဆရာတွေနဲ့ တောက် တိုမည်ရလုပ်ပေးရင်း ပါသွားတတ်တယ်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ကျတ်ကုန်းကြီးကို မေ့နေတတ်ပြီ။ ရွာမှာ အဖေ ရှိသေးတယ် ဆိုတာကိုတောင် မေ့နေတတ်ပြီ။ သူ့အသက်ရှင်ရပ်တည် ရေးအတွက်သာ လူအနည်းအကျဉ်းနဲ့ မလွဲသာမကင်းသာဆက်ဆံနေ ပေမယ့် လူတွေကို သူရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်တယ်။

ကျတ်ကုန်းကြီးက သူထွက်လာတာ နှစ်တော်တော်ရတော့မှ ကျတ်ကုန်းကြီးကို အင်မတန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ သူပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျတ်ကုန်းကြီး မရှိတော့ဘူး။ မုန်းကျချောင်းနဲ့ တော်တော် ဝေးတဲ့ နေရာကို ရွာပြောင်းထားရပြီ။

ကျတ်ကုန်းကြီးရွာသစ်က အဖေ့ဆီသွားမယ်လို့ ပြင်ဆင်နေ တုန်းမှာပဲ သူ့အဖေ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ခွဲကျော်ကျော်က သေသွားခဲ့ပြီ ဆိုတာ လေ့ဆီပဲမှာ သူသိသွားတယ်။ ရွာကို သွားတော့မယ့် သူ့ခြေ ထောက်တွေကို ပြန်ရပ်ရင်း မြို့ဆိပ်ကို လေ့ကြိုနဲ့လိုက်သွားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူ့မှာ ရွာမရှိတော့ဘူး။ အဖေ၊ အမေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိတော့ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့ရင်ထဲကို ဖျပ်ခနဲဝင်လာတဲ့ မိန့်၊ ကလေးတောင် မရှိတော့ဘူးဆိုမှတော့ သူဘာကို တွယ်တာစရာရှိ တော့မှာလဲ။

လေ့ဆိပ်က ထွက်ခွာမပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ လေ့အိုကြီးတစ်စီးပေါ်ကို သူခုန်တက်လိုက်တယ်။ လေ့သမားက အင်္ကျီတောင်မပါတော့တဲ့

သူ့ဆီက လှေခမတောင်းတော့ပါဘူး။ လှေပေါ်ကလူတွေကလည်း ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ 'မမြသွယ်မထွေးတင်' ဆိုတဲ့ စာတန်းနှစ်တန်းနဲ့ မျက်လုံးစောင်းစောင်းနဲ့လူကို အကဲခတ်ကြတယ်။

သူကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲလိုက်လာခဲ့တယ်။ မြို့ဆိပ်မှာ လှေဆိုက်တော့ သူ့ခန့်ချလိုက်တယ်။ အဲသည်က ဝလိုက်တဲ့ သူ့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းကနေ သူဟာ ခြေလှမ်းပေါင်းကုဋေများစွာနဲ့ ဘဝ တော်တော်များများအပေါ် နင်းဖြတ်လာခဲ့တာပါပဲ။

(၇)

ညသန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်မှ သူ့အတင်ပေါ်က ထလိုက်တယ်။ အေးစက်နေလောက်ပြီဖြစ်တဲ့ ထမင်းတစ်လုပ်တစ်ဆုပ်လောက် သူစားဖို့ စိတ်ကူးကြည့်တယ်။ မစားဖြစ်ဘူး။ အပြင်မှာ မိုးမရွာတော့ ပြန်ဘူး။ ပြတင်းက မိုးသက်လေကတော့ တရားရူးတီးဝင်နေသည်။

သူပြတင်းကိုလာရင်း အပြင်ဘက်ကို ကြည့်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ လုံးဝငြိမ်သက်နေတယ်။ ရထားဘူတာရုံကလေး ဘေးက အလုပ်သမားတန်းလျားကလေး၊ သံတံတားကြီး၊ သည်ဘက်မှာ ကောက်ရိုးပုံတွေ။

နောက် ... တစ်ဆက်တည်းမှာ အုတ်ခုံးပေါက်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ရေဆိုးမြောင်းကလေးတစ်ခု။ မြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်ကတော့ ညစ်ပုပ်ပုပ်အကြေးခွံတွေနဲ့ ကျက်သရေကင်းမဲ့နေတယ်။ ပြတင်းတံခါးချပ်ဆားက သစ်သားတန်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကို သူလှမ်းယူလိုက်တယ်။

အရက်တော်တော်များများကို ပုလင်းလိုက်မော့လိုက်ပြီး တံထွေးတစ်ချက် ပျစ်ခနဲ ထွေးတယ်။ သူမအိပ်ချင်သေးဘူး။ အခု တလော သူ့အိပ်လိုက်တိုင်း အိပ်မက်တွေ ပြန်မက်နေတာကို သူ မကြိုက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့ အညှိုးတကြီးရှိမှု၊ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ အတူ သေဆုံးသွားရတဲ့ လူတော်တော်များများကို သူ့အိပ်မက်တွေ ထဲမှာ လာလာတွေ့နေရတာကိုး။ သူမကြိုက်ဘူး။

အဲသည်လူတွေက တစ်နေ့ကို တစ်ဦးစီအိပ်မက်အဖြစ် ရောက် လာရင်း သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေတာကို သူမကြိုက်ဘူး...။

သူ့ပြတင်းတစ်ချပ်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ မအိပ်ရင်တောင်မှ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ တစ်ညလုံးထိုင်နေတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရင်း ဆွဲပိတ် လိုက်တာပဲ။ အဲသည်မှာတင် ပြီခနဲအသံနဲ့အတူ တံခါးရွက်ဟာ တုန်ခါ သွားတယ်။ တံခါးချက်တွေကို သူတိုးလို့မရလောက်အောင် တံခါးရွက် ကြားမှာ တစ်ခုခုညပ်နေတာကို သူသတိထားမိသွားတယ်။

ပြတင်းတံခါးချပ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ တံခါးရွက်နဲ့ ကျည်း ပေါင်ကြားမှာ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ခံနေတယ်။ အသက်တောင် မရှိ တော့ဘူး။ ပြားချပ်နေတဲ့ အိမ်မြှောင်ဟာ အမြီးကိုတော့ လှုပ်ယမ်း နေနိုင်သေးတယ်။ သူဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာပဲ ခုတင်ဆီကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ပြတင်းတံခါးကိုတော့ မပိတ်ဖြစ်တော့ဘူး။

လေတွေကတော့ တိုးဝင်နေတုန်း နေလိမ့်မယ်။ သူ အောက် ထပ်ကို ဆက်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ သူရပ်နေကျ သံဆန်ခါပြတင်းနားမှာပဲ အလိုလိုရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ တရုတ်ကပ်တံခါးချပ်တွေက မောင်းတံကို မတင်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းအကန့်အကန့်ကလေးတွေ ပေါ်လာပြန်ရော။ အပေါ်ထပ်တုန်းက မြင်ခဲ့ရတဲ့ မိုးတိမ်အကြောနဲ့ တွေ့ပါပဲ။

သူနားထဲမှာတော့ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ရဲ့ မချီမဆန့်အော် သံကိုပဲ ကြားနေရတယ်။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အရိုးတွေ၊ အသား တွေ တံခါးရွက်နဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ ပိတ်ဆို့မှုအားတွေကြားမှာ စိမ့်ညက် ညက်ကြေသွားတဲ့ အသံဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေခါနီးအသံနဲ့ အတူတူပဲလား။

သူ့ဆောင်ပိတ်လိုက်တဲ့ တံခါးရွက်အားဟာ အိမ်မြှောင်တစ် ကောင်ကို မချီမဆန့်သေစေတယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့နာကြည်း။ မုန်းတီးမှု ဟာလည်း လူတစ်ယောက်စီကို သေဖို့အားတွေဖြစ်နေသလား။

ပထမဆုံး သူနာကြည်းခဲ့တဲ့ ကျောင်းဆရာ။ နောက်...မထွေး တင်။ နောက်...ပြင်းထန်တဲ့ မိုင်းတစ်လုံးကြောင့် အသားစတွေ ကောက်ယူရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကကော။ မြင့်မားတဲ့ တိုက်ကြီးတစ် တိုက်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားခဲ့တဲ့ ပန်းရံဆရာတစ်ယောက်ကကော...။ လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကြား လက်ခွက် မြွေအပေါက်ခံလိုက်ရတဲ့ မျက် လှည့်ဆရာ တစ်ယောက်ကကော...။ ကျောက်စိမ်းတုံးတွေကို လောဘ တကြီးသယ်မရင်း နက်ရှိုင်းတဲ့ ချောက်ထဲကို ခြေချော်ကျသွားတဲ့ ကချင်အမျိုးသားတစ်ယောက်ကကော။ ဦးနောက်က သွေးကြောမျှင် တွေ ပြတ်တောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သူ့အထက်အရာရှိကကော...။

သူနာကြည်းခဲ့တဲ့ လူတွေအားလုံးဟာလဲ သေခါနီးမှာ အဲသလို မချီမဆန့်သေဆုံးသွားခဲ့ကြတာလား။ တစ်ခု ထူးဆန်းတာက သူမုန်း တီးခဲ့တဲ့ လူတွေသေတိုင်း သူ့အနားမှာ မရှိတာပဲ။ သူနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တာပဲ။ သူနာကြည်းမိပြီဆိုရင် သေတော့မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်တော့ သေမလဲ။ ဘယ်လိုသေမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ သေမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မခန့်မှန်းတတ်တာပဲ။ အိမ်

မြောင်တစ်ကောင်လို သေသွားခဲ့ကြတဲ့ အဲသည် လူတွေကြားမှာ သူတကယ်မှတ်မှတ်ရကြီး ရှိနေတဲ့သူကတော့ 'မခင်ငြိမ်းပဲ'

မခင်ငြိမ်း 'ဟာ သူနဲ့ညားခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေထဲက သူ့အမုန်းတီး ရဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးမယားဆိုပါတော့။

သူ့ကိုယ်တိုင် မတရားရယူခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေမယ့် သူ့ကို မတရားလုပ်တယ်လို့ သူခံစားရတဲ့အခါမှာ သူ့ခွင့်မလွှတ်နိုင် ခဲ့ဘူး။ မိန်းမဆိုတာ မေထုန်မီဝဲမို့နဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်လို ခိုင်းစေဖို့ သက်သက်ပဲလို့ အတ္တကြီးစွာ ပြုမူကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ ကာလတွေထဲမှာ လည်း မခင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့စိတ်တိုင်းမကျလှဘူး။

အင်မတန်ခြောက်သွေ့လှတဲ့ ကာလတွေအတွင်းမှာ အိမ် ထောင်မှုဘဝနဲ့ သာယာချိုမြိန်မှုဆိုတာ လုံးဝမရှိသလောက် ခမ်းခြောက် နေခဲ့ရာက နောက်ဆုံးပြတ်တောက်သွားရတဲ့အထိ ပြဿနာတွေ ကြီး ထွားလာခဲ့တာကို သူ့အမှတ်ရနေတုန်းပဲ။

အဲသည်နေ့က မခင်ငြိမ်းခါတိုင်းလိုပဲ စောစောထတယ်။ ဘုရား ပန်းတွေလဲတယ်။ ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာချိန်မှာ ပြဿနာဟာ သူမရှေ့ကို ရောက်နေပြီ။ သူ့ထက်အသက်နှစ်ဆ လောက်ကြီးတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင်ရဲ့ မယားအဖြစ် သည်အိမ်ကြီးမှာ အဲသည်နေ့က သူမ နောက်ဆုံးနေခဲ့ရတယ်ပဲ ပြောပါတော့။

'ဒီစာကို မင်းရဲ့ ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲကရတယ်။ စာကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ပြီးပြီ။ မင်းဘာပြောချင်သလဲ'

စောင်းရွဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ငါခြားကို ရောက်နေပေ မယ့် သူမရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မခင်ငြိမ်းသိနေ တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ အင်မတန်တင်းမာတဲ့ မိကျော့င်းတစ်

ကောင်ရဲ့ အရေခွံလို ညိုညစ်ညစ်အရောင်နဲ့ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတယ်။ မခင်ငြိမ်းတစ်ချက်ပြုံးလိုက်တယ်။

'ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ ရှင်သာ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်မ ဆင်းသွား ရုံပေါ့'

'အယုတ်တမာမ'

အလွန်ပြင်းထန်တဲ့အားနဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့ လက်ဝါးရာကြီးဟာ မခင်ငြိမ်းရဲ့ ပါးပေါ်မှာ အချောင်းလိုက်ထင်သွားတယ်။ ပါးစပ်က စိမ့်ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေကို မခင်ငြိမ်းကြမ်းပြင်ပေါ်ပဲ ထွေးချလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အဲသည်နေ့က စပြီး မခင်ငြိမ်းပြန်မလာတော့ဘူး။ တစ်ပတ်လောက်ပဲကြာမယ် ထင် ပါရဲ့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်က မခင်ငြိမ်းထွေးခဲ့တဲ့ သွေးတွေတောင် ခြောက် မသွားသေးဘူး။ မခင်ငြိမ်း သူ့အမေအိမ်မှာ ဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်း စာရွက်တိုကလေးနဲ့ သူ့ဆီ ရောက်လာတယ်။ သူ့ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကြီးရယ်လိုက်တယ်။ စာရွက်ကလေးကို လုံးချေပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ လက်ထဲက အပျိုမနိုင်ပွင့်တစ်ပွင့်ကို သူဝါးလိုက်တယ်။

တလွန်လွန်နဲ့ လှုပ်နေတဲ့ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးလို မချိမဆန့်အော်ရင်း သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ မခင်ငြိမ်းရဲ့ ရုပ်အလောင်း 'ကို သူသွားကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ဟာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့မှ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ် လိုက်တယ်။

'မင်း သွားလိုရာသွားနိုင်ပြီမခင်ငြိမ်း။ လူဆိုတာ သေတာနဲ့ ရှင်တာ သိပ်မကွာလှပါဘူး။ ဒီလောက်ပါပဲ'

(ဂ)

မိုးဟာ ညနှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ရွာလာပြန်တယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ သံဆန်ခါကွက်တွေကို ကုပ်တယ်ထားရင်း ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ ရွာတဲမိုးကို သူမမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေလိုက်တယ်။

လမ်းဓာတ်မီးတိုင်တွေရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ မိုးရေဝက်တော်တော်သည်းသံကြားမှာ လင်းတယ်ဆိုရုံလေး လင်းနေတာကို ခရမ်းချဉ်သီးတွေလို သူမြင်နေရတယ်။

တဝေါဝေါရွာနေတဲ့ မိုးသံတွေကြားမှာ လေတိုက်သံ တဟဲဟဲကို သူကြားနေရတယ်လို့ ထင်တယ်။ အတော်ပြင်းထန်တဲ့မိုးဟာ အဝေးကနေ တဖြည်းဖြည်းမြေ့လာနေသလို အသံမျိုး။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို သံဆန်ခါကွက်တွေပေါ်မှာ ကပ်ထားလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ မိုးနဲ့လေဟာ သူ့ခေါင်မိုးကို မြေးဖြတ်သွားရင်း မိုးကြိုးလေကြီးကိုပါ သူ့အိမ်ခေါင်ပေါ်မှာ တဝုန်းဝုန်းထားရရာခဲ့တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတယ်။

လျှာတွေ အာတွေ ယားလာတယ်။ သူတံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။ မိုးရေထဲကို သူထွက်လိုက်တဲ့အခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်အေးသွားတယ်။ မိုးရေထဲမှာပဲ သူပြတင်းစပ်က အပျိုမနိုင်ပွင့်တွေကို သူ့ခူးယူလိုက်တယ်။ လက်နဲ့ တစ်ဆုပ်ကြီးရတော့မှ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ပန်းပွင့်တွေကို သူ ပုဆိုးခါးပုံစထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တစ်လှမ်းချင်းတက်လာခဲ့တယ်။ မုန်ရှေ့မှာ သူရပ်လိုက်တော့ မုန်ထဲမှာ ဘီလူးတစ်ကောင်။ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင်။ ပန်းပွင့်ဖြူဖြူကလေးတွေကို စားနေတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင်။

မုန်ထဲက ဘီလူးကို သူ့အရမ်းမုန်းတီးသွားတယ်။ သူ့လိုပဲ မျက်လုံးတောင်းတောင်း နှုတ်ခမ်းထူထူနဲ့ ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်နဲ့ ဘီလူးဟာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာကို သူ့အစွဲမုန်းဆုံးပဲ။ သူ့လက်တွေက သစ်သားတန်းပေါ်က အရက်ပုလင်းဆီရောက်သွားတယ်။ မုနားတမ်းမော့သောက်လိုက်ချိန်မှာလည်း ဘီလူးဟာ သူ့ကို ကြည့်နေတုန်းပဲ။ မုန်ကို အရက်ပုလင်းနဲ့ ရိုက်ခွဲလိုက်သံနဲ့ မိုးခြိမ်းသံဟာ ရောထွေးသွားတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးဟစ်အော်ရယ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ မိုးခြိမ်းသံထက် ကျယ်လောင်သွားတယ်။ သည်အခါ သူ့အသံတွေကိုလည်း ရွံ့မုန်းနေမိပြန်ရော။ သူမုန်ရှေ့ကနေ ပြတင်းပေါက်ဆီကို သွားရပ်ရင်း မပိတ်ဘဲထားရစ်ခဲ့တဲ့ တံခါးဆီကို လက်လှမ်းလိုက်တယ်။

ကြည့်စမ်း...တံခါးနဲ့ညှပ်သေနေတဲ့ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်။
သူ့နားထဲမှာ မချို့မဆန့်အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အိမ်မြှောင်ရာပေါင်းများစွာ
ရဲ့အသံတွေ...ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားနေရတဲ့ အသံတွေ။

အိမ်မြှောင်သေလေးကိုပြတင်းကနေ ခွာချလိုက်ဖို့ သူတစ်ခုခုကို
ရှာတယ်။ သစ်သားတန်းပေါ်မှာ သွားပွတ်တံဟောင်းလေးတစ်ချောင်း
သွားတွေ့တယ်။ သွားပွတ်တံဖင်နဲ့ ထိုးခွာချလိုက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်
တုန်းမှာပဲ သူ့လက်တွေရပ်တန့်သွားတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်တော်တော်များများက သူ့ကြောင့် သေခဲ့တဲ့
အိမ်မြှောင်ရဲ့အခြီးဟာ တုန်လှုပ်နေတုန်းပါလား။

‘ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး...ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး’

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကြားက ထွက်လာတဲ့ အသံတွေကို မိုးသံ
လေသံကြားမှာ သူ့ကြားနေရတယ်။ သူ့အသံနဲ့ သူ့ရုပ်ကို မုန်းတီးမှု
ဟာ ပိုမိုပြင်းထန်နေတယ်။ သွားပွတ်တံကိုင်ရင်း လှေကားဆီကို
နောက်ဆုတ်လာတယ်။ မီးလုံးရောင်အောက်မှာ အိမ်မြှောင်အခြီးလေး
ဟာ တွန့်လှုပ်နေတုန်းပဲ...။ သူကောင်းကောင်းမြင်နေရတယ်။ လှေ-
ကားထိပ်ကို ရောက်တဲ့အထိ သူ့မျက်လုံးစောင်းစောင်းတွေနဲ့ မခွာတမ်း
ကြည့်နေရင်းက သူ့လှေကားထစ်တွေပေါ်ကို နောက်ပြန်ထိုးကျသွား
တယ်။ သူ့ခါးပုံစထဲက အပျိုမနိုင်ပွင့်ဖြူတွေပါ သူ့နဲ့အတူ ရောထွေး
ကျသွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးစောင်းကြီးတွေရဲ့ မျက်စိသူငယ်အိမ်တွေ
ဟာ ငြိမ်သက်နေတယ်။ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရှုမှတ်နေတာမျိုးတော့
မဟုတ်တော့ဘူး။ နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးတွေဟာ ပွင့်ဟနေတယ်။ သည်
တစ်ခါတော့ မန္တန်တစ်ပုဒ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်နေသလို တလှုပ်လှုပ်
မဟုတ်တော့ပြန်ဘူး...။

ရထား

ရထား

နေဝင်းမြင့်

(၁)

သည်ရွာကြီးကို မြို့ရယ်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် မြို့ကလေးရယ်လို့
ခေါ်ဖို့ခက်ပေမယ့် သည်ရွာကြီးက လူတွေက မြို့လို့ခေါ်မှ ကြိုက်
ကြတယ်။ အလယ်တန်းကျောင်းရှိတယ်။ တိုက်နယ်ဆေးခန်းကလေး
ရှိတယ်။ တော်တော်လေးစည်တဲ့ မနက်ဈေးရှိတယ်။ တရုတ်အပေါင်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတာနဲ့ပဲ မြို့လို့ ခေါ်ချင်နေကြတာပါ။ ဈေးကတော့
မြို့နယ်ပယ်ဈေးပေါ့လေ။ သည်ဈေးကို ဘေးပတ်လည်ရွာတွေက ကိုင်း
တောင်သူ၊ ကျွန်းတောင်သူတွေ ဈေးလာရောင်းကြတယ်။

မီးသွေးလည်း၊ ထင်းလည်း၊ အိုးလည်းတွေက ဘီးသံတအီအီနဲ့
ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ရောက်လာတတ်ကြတယ်။ ဈေးဝ အစိန့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထင်းလည်းသမားတွေရဲ့ ဘုံရိပ်သာပါပဲ။ ရေနွေး
ကြမ်းမော့၊ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုးသောက်ရင်း လည်းအစီးလိုက် ထင်း
ဝယ်မယ့်သူကို စောင့်ကြတဲ့နေရာပေါ့။ အစိန့်ကလည်း ကျေနပ်ပါ့တယ်။
မြို့ကလေးက လူတွေက လက်ဖက်ရည်သိပ်သောက်ကြတာ မဟုတ်

ဘူး။ မနက်ခင်းကလေး ခဏချေးစည်ပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ မြို့ကလေးဟာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတတ်တယ်။ အောင်ဘာလေ သိန်းထီဆိုင်မှာ သိန်းထီထိုးနေသူလောက်၊ လှည်းကုန်သည် ဦးကြာယု ဆိုင်မှာ လှည်းပစ္စည်း အနည်းအကျဉ်းဝယ်သူလောက်၊ အချောင့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲတစ်လုံးနှစ်လုံးဝယ်သူလောက်၊ အဲသည် ခေတ်က နာမည်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတော်အစိုးရဘုံဆိုင်မှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်နေကြသူတွေလောက် ဒေါ်စောရင်အကြော်တဲမှာ အကြော်ဝယ် သူလောက်နဲ့ မြို့ကလေးဟာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ သူ့ဟာသူ ရနိုင် သလောက် ဆွဲတင်နေရတာပဲ ပြောပါတော့။

ထားပါတော့။ သည်မြို့ကလေးရဲ့ အရှေ့ဖျားက အိမ်ရဲတွေမှာ ကိုတောကျော်နေတယ်။ သည်မြို့ကလေးက မြင်းတပ်ဆွဲရတဲ့လှည်းကို မြင်းလှည်းလို မခေါ်ကြဘဲ ရထားလို ခေါ်ကြတော့ ရထားပိုင်ရှင် ကိုတောကျော်ပေါလေ။ ရွာအနောက်ဘက် ဥယျာဉ်ကွင်း၊ လယ်ကွင်း၊ စိုက်ခင်းတွေရဲ့အစပ်က တဲထဲမှာတော့ ကိုပန်းဖူးနေတယ်။ သူကတော့ မြို့ကလေးရဲ့ မရှိမဖြစ်တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ပဲ။ သူ့တဲ လက်ခံတိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဗုံရှည်ကြီးက ကိုပန်းဖူးရဲ့ အသက်ရှင်ဖြစ်တည်မှုဘဝပဲ။ ပြောချင်တာက ရွာအရှေ့ဖျားက ကိုတောကျော်ရဲ့ရထားနဲ့ ကိုပန်းဖူးရဲ့ ဗုံရှည်ဟာ အလုပ်ဘဝချင်း ဆက်စပ်နေတာကိုပါ။ မြို့ကလေးမှာ လူမသေပြီဆိုရင် ကိုတောကျော်ရဲ့ ရထားက ရှေ့က လူသေတင်၊ ကိုပန်းဖူးရဲ့ ဗုံရှည်ဝိုင်းက နောက်ကလိုက်ရင်း လူ့ဘဝရဲ့နောက်ဆုံး ခရီးကို ပို့ဆောင်ကြရတာ။ မြို့ကလေးက လူတွေက ဒီလူနှစ်ယောက် ကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်ကြဖူး။ ကျက်သရေမရှိတဲ့လူရယ်လို့ လောက မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သည်အမျိုးအစားထဲကလို့

သတ်မှတ်ထားကြတာကလား။ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ လူရယ်လို့ လောကမှာ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတွေက အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဖြစ်လာရင် သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်လိုတော့ လည်းမရဘူး။ မဆက်ဆံချင်လိုတော့လည်း မရဘူး။ စကားမပြောချင် ပါဘူးဆိုရင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ လူမသေရင် ရွာအရှေ့ဖျားက ကိုတော ကျော်ရထားဆီကို မသွားချင်ဘဲနဲ့လည်း သွားကြရတယ်။ ရွာအနောက် ဖျားက ကိုပန်းဖူးဗုံရှည်ဝိုင်းကိုလည်း မဖြစ်မနေစရဲသွားသပ်ကြရတယ်။ လူသေ မရှိသေးဘူးဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြို့ကလေးက မေ့နေကြတာပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဒါကို ဘယ်လိုမှ ခံစားနေကြတာ တော့ မဟုတ်ဘူး။ မြို့ကလေးနဲ့ သူတို့ရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးဘဝကြား မှာ ကြီးမားတဲ့ ကွာဟမှုကြီးရှိတယ်ဆိုဦးတော့။ ခြောက်ကပ်ကပ် ပျဉ်းတွဲတွဲ နိုင်တယ်ဆိုဦးတော့ ဝမ်းနည်းနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေ က သူတို့ကို မသတိသလို သူတို့ကလည်း လူတွေကို မသတိပါဘူး ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ နေနေကြတာပါပဲ။ လောကမှာ ရထားတစ်စီးရှိမှ လူ့ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကိုတောကျော်နဲ့ ဗုံရှည်တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုပန်းဖူးတို့ကတော့ အချင်းချင်း လေးစားမှုရှိတယ်။ လူချင်းလည်းခင်တယ်။ အလုပ်ဘဝ ချင်းလည်း ဆက်စပ်တယ်။ လူသေတင် ရထားနောက်က ဗျိုင်းတောင် တီးဝိုင်းဟာ အတွဲအဖက်ပဲ။ ဝမ်းဆက်ပဲ။

‘လူတွေက တော်တော်ရယ်ဝရာကောင်းတယ် ကိုပန်းဖူးရေ ကျုပ်တို့ကို ကျက်သရေမရှိဘူးချည်း ထင်နေကြတာကလား။ ဘယ်သူ တွေကတော့ ကျက်သရေမရှိနေလို့တဲ့ဗျ။ လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသ

တွေနဲ့ လူးကျနေကြတာချည်းပါဗျာ။ သေရင်တော့လည်း ရောက်လာတတ်ကြသားဗျ။ ကျက်သရေမရှိဘူးဆိုတဲ့ ကျုပ်လည်းကြီးပေါ် ဆန့်ဆန့်ကြီးနဲ့၊ အောင်မာ ကိုပန်းဖူးရေ၊ ခင်ဗျား တီးဝိုင်းကလည်း ပါပါဦးမှ မသာ အထမြောက်သလိုကိုးနော်'

ထနောင်းခေါက်နဲ့ ချက်တဲ့ ချက်အရက်ကလေးမူးမူးလာရင် သည်စကားကို ကိုတော်ကျော်အမြဲပြောတတ်တယ်။ ကိုပန်းဖူးကလည်း ဒါဆိုရင် ပြုံးနေတော့တာပါ။ အတွက်အကွက်ထနေတဲ့ အနာဖိန်းကြီးတွေကို လက်နဲ့ခွာရင်း ပါးပေါ်က သဖန်းသီးထနေတဲ့ အနာဖုပြောင်တင်းတင်းကြီးတွေကို သူ့လက်တိုက်ကလေးတွေနဲ့ ပွတ်ရင်း တဟီးဟီးရယ်နေတတ်တယ်။ ချွေးစေးတွေပြန်နေတဲ့ အရက်ဆီတက်မျက်နှာကြီးကို တဘက်ဟောင်းကလေးနဲ့ပွတ်ရင်း သဘောကျနေတတ်တာလည်း ရှိရဲ့။

'ဒါတင်ဟုတ်ပါ့မလား ကိုတောကျော်ရဲ့၊ ငုံ့ရှည်ဝိုင်းက သီချင်းကလေးများလုပ်ပါဦး ဆိုတာလည်းပါရဲ့။ ကောင်းကောင်းတီးပေးပါဦး ဆိုတာလည်းပါရဲ့။ ဗေဗေပြိန်းထက် ဘာများ ထပ် ကျုပ်က တီးတတ်ရဦးမှာတဲ့။ သင်္ချိုင်းဝရောက်ရင် မိန်းတိုက်ပါဦးဆိုတာများတောင် ပါသေး။ ဟေး... ဟေး... ဟေး'

ရွာအနောက်က ကိုပန်းဖူးတဲကလေးထဲ မီးရောင်တလက်လက်တောက်နေတဲ့ညတွေဆိုရင် သေချာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံဖြစ်ကြတဲ့ ညတွေပဲ။ ကိုပန်းဖူးက ကိုတောကျော်လာလည်တော့မှ ဘယ်တော့မှ မထွန်းတဲ့ ရေနံတိုင်မီးခွက်ကို ထွန်းတယ်။ ကိုတောကျော်မလာတဲ့ညတွေဆိုရင်တော့ ယောင်လို့တောင် မထွန်းလေဘူး။ မှောင်ကြီးထဲ နေလိုက်တာပါပဲ။ ညောင်ရွက်သံတရဲရဲ့၊ မီးရောင်နီကျင်ကျင်

ချက်အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ညံ့တွေဟာ ကျက်သရေမရှိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ လွမ်းမောဖွယ်ညတွေပဲ ဆိုကြပါစို့။ တစ်ယောက်ဘဝကို တစ်ယောက်က သိတယ်။ တစ်ယောက်အခက်အခဲကို တစ်ယောက်သိတယ်။ တစ်ယောက်ပြဿနာကို တစ်ယောက်က နားလည်တယ်။ အင်မတန်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူမှုရေးဘဝ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုဘဝ၊ ပူးပေါင်းနေထိုင်ခြင်းဘဝထဲကလူချင်း ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့မှာ ပြောစရာတွေ မကုန်နိုင်အောင်ရှိတယ်။ ဆွေးနွေးစရာတွေ တစ်ထွေးကြီး ရှိနေတတ်တယ်။

သည်လိုနဲ့ သည်မြို့ကလေးရဲ့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ရထားတစ်စီးနဲ့ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ ဗိုရည်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ဟာ ထနောင်းခါးခါးအရက်ညတွေမှာ စကားတွေပြောဖြစ်ကြတာ၊ ဆုံဖြစ်ကြတာ၊ တွေ့ဖြစ်ကြတာ နှစ်ပေါင်းပဲ ကြာလှပေါ့။ ရှိရောပေါ့။ အနှစ် နှစ်ဆယ် ပျော့ပျော့တော့။

(၂)

သည်မြို့ကလေးမှာ မြင်းလည်းကို ရထားလို့ ခေါ်ကြတာ ပြောခဲ့ပြီ။ မြင်းနဲ့ဆွဲတဲ့ ရထားတွေပေမယ့် ကျန်တဲ့ မြင်းလည်းတွေက မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ၊ သူသူငါငါ ခရီးခတင်းသွားရင်း စီးနေကျ မြင်းလည်းတွေပါ။ မြို့ကလေးရဲ့ ဈေးဝတမာပင်တွေအောက်မှာ စုရပ် အဖြစ် ရပ်ထားတတ်ကြတဲ့ မြင်းရထားတွေပေါ့။ မြင်းချေးနဲ့ တသင်း သင်း၊ မြင်းနာမူတ်သံ တစွီးစွီး၊ မြင်းခွာရှပ်သံ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ မြင်း ရထား၊ တော်တော်များများရှိနေတတ်တယ်။ ပြောချင်တာက သည်မြင်း ရထားတွေကတော့ ဈေးရှိရာ၊ လူတွေနေထိုင်ရာ၊ လူတွေနဲ့ အင်မတန် နီးတဲ့နေရာမှာ နေခွင့်နားခွင့်ရကြပေမယ့် ကိုတောကျော်ရဲ့ ရထားက တော့ မြင်းနဲ့ဆွဲရတဲ့ ရထားမှန်ပေမယ့် ဈေးဝသွားရပ်နေလို့မရတဲ့ ရထား။ လူတွေကြားထဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ သွားထားလို့ရတဲ့ရထားမျိုး မဟုတ်တော့ ရှေးဟောင်းစေတီပျက်ကြီးတစ်ဆူနဲ့ သိမ်ဟောင်းကြီး တစ်ဆောင်သာရှိတဲ့ စေတီဟောင်းပရိဝုဏ်တစ်ခုထဲ ထားရတာပါ။

ဟိုခေတ်ကတော့ ခုခေတ်လို ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ ဆရာနဲ့ ဒကာ သန့်သန့်ခြားခြား နေရတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ ထွေးရှေးယုက်တင်ပါပဲ။ ကျောင်းဝတ္ထက မြေထဲ လူနေတဲ့တွေ ထိုးနေကြတာလည်း မနည်းဘူး။ သည်ဝတ္ထမြေထဲမှာ သီးပင်တောကြီးတစ်တောရှိတယ်။ သီးသီးတွေ ညွတ်နေအောင် သီးတတ်တဲ့ သီးပင်တွေဆိုတာ မြင်မကောင်းအောင် ခပ်စိပ်စိပ် ပေါက်နေတာကလည်း။ နောက် ထန်းပင်လေးငါးပင် ရှိတယ်။ ကျန်တာက ဟိုကသည်က အိမ်ခြေယာခြေမရှိလို့ ရောက်လာ ကြတဲ့ တဲကလေးတွေ။ ကိုတောကျော်က အသည်တဲတွေက တစ်တဲမှာနေတယ်။ သူ့ရထားကြီးကတော့ တဲရှေ့သီးတောကြီးထဲက မြေကွက်လပ်မှာ လက်တံနှစ်ချောင်းမိုးထောင်ပြီး ထားတတ်တယ်။ သည်ရထားလက်တံနှစ်ချောင်းသည်လို မိုးပေါ်ထောင်ထားတာကလည်း တစ်ခါက ပြဿနာဖြစ်ဖူးတယ်။ မြို့ကလေးက လူကြီးတချို့ စေတီ ဟောင်းအနားက ဆရာတော်ကျောင်းရောက်လာပြီး လျှောက်တာပါ။

‘တောကျော်ရဲ့ မသာရထားက လက်တံတွေ မိုးပေါ်ထောင် ထားတာ မြို့မှာ ကျက်သရေမရှိဘူးလို့ တပည့်တော်တို့ကတော့ ထင် တာပါပဲဘုရား။ နာရေး၊ ဒုမင်္ဂလကို လက်တံနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး မျှော်နေတာမျိုးနဲ့ တူနေလို့ အရှင်ဘုရားခေါ်ပြီး ဆုံးမတော်မူစေချင် ပါတယ်’ ပေါ့လေ။

သည်တော့ ဘုရားတော်ကြီးက ချက်ချင်းပဲ ကိုတောကျော်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အများရှေ့မှာပဲ သည်ကိစ္စကိုမေးတယ်။ ဆရာ တော်ကြီးကတော့ ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မလိုက်ပါဘူး။ ဒါကိုလည်း အရေးတကြီးကိစ္စရယ်လို့ တရားရှိသူပီပီ တွေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကပြောလာတော့ နှစ်ဖက်သင့်မြတ်တာကောင်း

တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခေါ်တာပါ။ ကိုတောကျော်ရောက်လာ တယ်။ ဘုရားကို ဝတ်ပြုတယ်။ ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်တယ်။ ဆရာတော်ရှင်းပြတာ နာယူ၊ ပြီးတော့မှ လူတွေကို တစ်ချက်မမကြည့် တဲ ပြန်လျှောက်တယ်။

‘တပည့်တော်ရဲ့ ရထားလက်တံတွေက မြို့ရဲ့ပြဿနာဖြစ်နေ တာ တပည့်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘုရား။ တစ်လောက တပည့် တော် ရထားလက်တံတွေ မြေပေါ်စိုက်ထားတော့ ဒါလည်း မင်္ဂလာ မရှိဘူး။ မသာရထား မြေကျင်းတူးတာနဲ့ တူနေတယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတာပါပဲ။ တပည့်တော် ဘယ်လို ထားရမလဲ ဘုရား။ အမိန့် ရှိတော်မူပါ’ လို့လျှောက်လိုက်တော့ လူကြီးတချို့လည်း ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ရထားလက်တံတွေထောင်ပြီး နာရေးပျော်တာ ထက်စာရင် မြေကျင်းကို ရထားလက်တံတွေက တူးနေတာမျိုးနဲ့ တူနေတာက ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာ သိသွားကြတယ်။

ရထားလက်တံတွေကို မိုးပေါ်ထောင်တာကို ခွင့်ပြုလိုက်ကြ ရတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အားလုံးသဘောတူကြတော့မှ ဆရာတော်ကြီးက ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာတရားကို ဟောတယ်။ မမြဲတဲ့ သင်္ခါရသဘောကို ဟောတယ်။ လူ့ခန္ဓာကို အပိုင်းပိုင်းဖျက်ပြီး ရှုကြည့်ဆင်ခြင်ရတဲ့ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတယ်။ အယူစွဲ၊ အမှတ်စွဲ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ တဏှာ သတ်ရာသတ်ကြောင်း တရားတော်ကို ဟောတယ်။ မြို့ကလူကြီးတွေ လည်း ရထားလက်တံ မိုးထောင်တဲ့ ကိစ္စလာရင်းက တရားပါနာ သွားကြရတယ် ပြောပါတော့။

လူတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပြောကြတာပေါ့လေ။ ကိုတောကျော် မှ ရထားမောင်းတံကို ဆေးသုတ်ရင်သုတ်လို့၊ စက္ကူပန်းတွေညှပ်ပြီး

ကပ်ရင်ကပ်လို့၊ ရထားကို အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ သနေရင် သနေလို့ ပြောကြတာပါပဲ။ ပြောလည်းပြောစရာပေါ့လေ။ ကိုတောကျော်ကလည်း သူသာ တစ်ပါတ်တစ်ခါ ရေမချိုးရင်ရှိရမယ်။ သူခေါင်းက ယောင် ထုံးကို ဝါးဘီးတစ်ချောင်းနဲ့ ရှင်းဟယ်လင်းဟယ်မရှိရင်သာ နေရမယ်။ အုန်းဆီကလေး ဆီမွှေးကလေး မလိမ်းချင်ရင် နေရမယ်။ ရထားကြီး ကိုတော့ မနက်တိုင်းသတယ်။ ဇရပ်ဟောင်းအရိပ်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ နေကုန်နေခမ်း မသာရထားမကွင်းနပ် လုပ်ချင်လုပ်နေတတ်တယ်။ ဘီးတွေဖြုတ်ပြီး ခပ်ဆေးချင်ခပ်ဆေးနေတတ်တယ်။ စုတ်တံဟောင်း တစ်ချောင်းနဲ့ ဆေးပြာဆေးဝါးသုတ်ချင်သုတ်နေတတ်တယ်။ ရထား ဝန်ရိုးထဲ လှည်းဆီဟောင်းတွေ ထိုးချင်ထိုးနေတတ်တယ်။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိရင် ရထားဆွဲတဲ့မြင်းပိန်ကို ပွတ်သပ်ပေးချင်ရင် ပေးနေ တတ်တယ်။

ရထားကိုမှ ပြုစရာပြင်စရာမရှိဘူးဆိုရင်တော့ သူ့နမ ခုက္ခိတ ကို ပြုစုနေတတ်တာလည်း ကိုတောကျော်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါးနူးညံ့မှု တစ်ခုပေါ့လေ။ ထနောင်းခါး အရက်ကလေးတွေထွေ့နဲ့ မူးနေတတ်တဲ့ ယောင်တစောင်းနဲ့ လူကြမ်းကြီးက သူ့နမလေးကိုတော့ ချစ်ရှာတယ်။ သူ့နမကလည်း ဒုက္ခိတဆိုပေမယ့် မီးယပ်ကျိုးမီးယပ်ချိ အိပ်ရာထဲ ပုံလဲနေတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စေ့မမြင်တာ။ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဘဝပေးအကျိုးမကောင်းတဲ့ နမကလေးကို တယုတယရှိခဲ့တယ်။ သည် မြို့ကလေးက လူတွေက ကိုတောကျော်ရဲ့ နမလေးအပေါ် ချစ်ခင် ယုယတာကိုတော့ မလွဲသာမရှောင်သာ စကားရောက်ရင် အသိအမှတ် ပြုတတ်ကြတယ်။ နမကလေး အိမ်သာသွားဖို့၊ ဝါးလုံးတန်းကလေး လုပ်ပေးတာ၊ ရေချိုးခုံကိုသွားဖို့ ကြိုးတန်းပေးထားတတ်တာ၊ စား

ကောင်းသောကိစ္စဖွယ်ရာ ရှားရှားပါးပါးရှိရင် သူမတေးဘဲ နမလေးဖို့ ယူလာတတ်တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ စေတီဟောင်းရိပ်မှာ သူနမလေးရဲ့ ခေါင်းကို အုန်းဆီလိမ်းပေး။ ခေါင်းပြီးပေး။ သန်းရှာပေး လုပ်တတ်တာတွေကအဝ မြင်နေကြရတာကိုး။ သည်မျှင်မမြင်နမကလေ။ ကိုသူတစ်ဦးတည်းသောမိတ်ဆွေ ခုံရည်ဆရာ ကိုပန်းဖူးက တစ်ခါတစ်ခါ တနောင်းခါးရည်မှူးပြီးလာရင် ရီသဲ့သဲ့လုပ်တတ်တာကိုလည်း သူ သိသားပဲ။ ဒါကတော့ သူ့စိတ်မဆိုးဘူး။ သဘောတူလို့တော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူယောက်ျားတစ်ယောက်က လူမိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာလောက်တော့ သူသဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ခါက သူ့ဘက်က သဘောထားကိုတော့ ကိုပန်းဖူးသိအောင် ပြောဖူးတယ်။

‘ကျုပ်နမကလေးက ဒုက္ခိတဗျ ကိုပန်းဖူးရဲ့။ သည် ဒုက္ခိတမကို နောက်ထပ် ဒုက္ခိတထီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ဆိုတာကလည်း ဘယ်လိုသွားဖြစ်မှာတဲ့။ ကျုပ်နမလေးရှိနေသရွေ့ ကျုပ်လည်း အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ သူလည်းမပြုရဘူး’

ဆိုတော့ ကိုပန်းဖူးက သိမ်ပြီးကွေးကောက်နေတဲ့ သူ့လက်ကလေးကို တဘက်နဲ့ ဖျတ်ခနဲကာရင်းက ပြုံးတယ်။ တိုနေတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေကို တဘက်နဲ့ဖုံးရင်းက ပြန်ပြောတယ်။

‘သူနမ ကိုယ့်နမချစ်ခင်ဖို့ လိုသာပါဗျာ။ မဟာပဒမပေါင်တို့ ကြီးတောင် ရှင်ဘုရင်မိဖုရားနဲ့ ညားဖူးသာပဲဥစ္စာ၊ ခင်ဗျားလည်း မသာရထားမောင်းနေသူပဲ။ သေခြင်းတရားဆိုတာ ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း...ခင်ဗျားက အရင်သေပါပြီတဲ့။ ခင်ဗျားနမကို ဘယ်သူ စောင့်ရှောက်နေမှာတဲ့တဲ့’

ခုံရည်ဆရာကိုပန်းဖူးက ချက်နဲ့လက်နဲ့ စောဒကတက်လိုက်တော့ ကိုတောကျော် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူးပေါ့လေ။ သူ့ရယ်တယ်။ အားရပါးရကြီးရယ်တယ်။ ထနောင်းခါးရည်တစ်ခွက် စွပ်ခနဲသောက်လိုက်ပြီးတဲ့အထိ မရပ်မနားရယ်တယ်။ သည်ရယ်သံကို အတွင်းခန်းက သူနမကကြားတော့ တော်တော်စိုးရိမ်သွားတယ်။ သူ့အစ်ကို ကိုတောကျော် အဲသလိုအသံမျိုးနဲ့ရယ်ရင် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံတွေအရသိနေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စဟာ သည်မှာတင်ပြီးသွားတယ်။ စကားအကြောင်းအရာဟာ အခြားတစ်ဖက်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ ကိုတောကျော်ရဲ့ တဲကလေးဆီကို ရှားရှားပါးပါးလာတတ်တဲ့ ကိုပန်းဖူးဟာ သည်စကားမျိုးကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ပါဘူး။ မလွဲသာမရှောင်သာရောက်လာရင်လည်း ကိုတောကျော်ရဲ့ ဒုက္ခိတနမကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မသိမသာ ကြည့်တာကလွဲရင် သည်အကြောင်း စကားအရောက်မခံတော့ဘူး။ တစ်ခါတော့ ဘာစိတ်ကူးရတယ်မသိဘူး။ ကိုတောကျော်က ကိုပန်းဖူးတဲထဲကို လာလည်ရင်းပြောတယ်။ ကိုပန်းဖူးက ခုံရည်ကြီးက သားရေနန်းကြိုးတွေကို ရေလည်ရင်း သံချောင်းတစ်ချောင်းနဲ့ ဆွဲဆွဲတင်းနေချိန်ပါ။ လက်တိုကလေးတွေကို ဆုပ်ရင်း တငိန်းငိန်းတီးကြည့်လိုက်၊ ဆွဲဟင်းလိုက်လုပ်ရင်းနဲ့ နားထောင်တယ်။ ပြီးတော့မှ မအုန်းမယ်ဆေးလိပ်မီးညှိုရင်း ကိုတောကျော်ကို ကြည့်တယ်။ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာပြီးတော့ နန်းပြန်ဆွဲတယ်။

‘ကိုပန်းဖူး ခင်ဗျားသေရင် သည်ခုံကြီးကို ဘယ်သူပေးခဲ့မှာလဲ။ စဉ်းစားဖူးသလား။ ကျုပ်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားတယ်။’

ငါသေရင် သည်ရထားကြီးဘယ်သူပေးခဲ့ရမလဲလို့လေ။ ကျုပ်နမလေးက အရင်သေရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က အရင်သေရင် မျက်မမြင်မနဲ့ ရထားတစ်စင်းဟာ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးနော်’

‘ကျုပ်က သေရင် ကျုပ်ခုံရည်ကြီးပါ မြေကျင်းထဲ ထည့်မြှုပ်ပေးဖို့ စာရေးခဲ့မှာဗျ။ ကိုတော ခင်ဗျား ဘာတွေသောကပွားနေတာတုန်း။ ကျုပ်တို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းနေခဲ့ကြတာပဲ။ လောကကပဲ ပြုပြင်စီမံသွားမယ့် အရာချည်းပါ မိတ်ဆွေရာ၊ နေရတုန်း ကောင်းကောင်းနေစမ်းပါ ကိုယ့်လူရဲ့’

ကိုတောကျော်က သူ့ခေါင်းယောင်တစ်စောင်းကြား တရွှေထိုးနေတဲ့ သန်းတွေကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်းက ခပ်ဝေးဝေးက နေကြာခင်းတွေကို ငေးနေတယ်။ နေကြာပွင့်ဝါဝါတွေက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ပွင့်ကြလို့။ မြစ်နားတန်းရေးရေးကိုလည်း မြင်နေရရဲ့။ နေဝင်းရီတရော အလင်းရောင်နဲ့ နေကြာပန်းတွေဟာ ခါတိုင်းထက် ဝါတောက်နေတယ်လို့ ထင်နေရတယ်။ စားကျက်ပြန်နွားအုပ်တွေကြောင့် ကျောက်လမ်းဟောင်းဆီက ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်း။

‘ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျား ကျုပ်နမလေးအကြောင်းပြောတုန်းက ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ထိန်းလိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားကိုရော၊ ခင်ဗျား ခုံရည်ကြီးကိုပါ လာပြီး ကျုပ်က ရိုက်ချိုးပစ်မိတော့မလို့၊ နောက်တော့ စဉ်းစားတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်။ ကျုပ်အရင်သေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲနော်’

ကိုပန်းဖူးကတော့ သူနဲ့ သူ့ခုံရည်ကြီးကို ရိုက်ချိုးမိတော့မလို့ ဆိုတာကြားလိုက်တော့ ကြက်သီးထသွားတယ်။ ခုံရည်ကြီးကို ဆွဲရင်း

က ယောင်ပြီး ခြိန်းခြိန်းနဲ့မြည်အောင် တီးလိုက်မိသေးတာသာ ကြည့်တော့။ ကပျာကသီတဘက်ဟောင်းနဲ့ မျက်နှာသုတ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုတောကျော်ရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်တယ်။

ကိုတောကျော်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပြောနေတာပါပဲ။ ငေးရင်းက ပြောနေတာ။ ကိုတောကျော်ပြောနေတယ် တောင်မထင်ရဘူး။ နာနာဘာဝတစ်ကောင်က ပြောနေတာမျိုး။ သည်တော့မှလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာပေါင်းလာတဲ့ ကိုတောကျော်ကို ကိုပန်းဖူး သေသေချာချာကြည့်မိတော့တယ်။ လူက ရုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းရယ်။ ယောင်တစ်စောင်းကြီးက ဆံပင်တွေက သိပ်မကောင်းလှတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆံနီကြောင်တွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ၊ နှာခေါင်းလန်လန်နဲ့ အမြဲတမ်းသွားနှစ်ချောင်းပေါ်နေတတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ရယ်ကျဲကျဲဟန်ဖြစ်နေပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေလို့ ကိုပန်းဖူးထင်တယ်။

ပြီးတော့ သူတို့မောင်နမနစ်ယောက် ဘယ်ကဘယ်လို သည်မြို့ကလေးကို ရောက်လာတာလဲဆိုတာ မြို့ကလေးက မသိဘူး။ မြို့ကတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကာလတော်တော်ကြာကြာကတည်းက ပေါင်းသင်းနေတဲ့သူတောင် မသိဘူး။ သူနဲ့ ခင်မင်အချိန်ကတည်းက ကိုတောကျော် ဒုမင်္ဂလလည်းကြီးတစ်စီး ပိုင်နေခဲ့ပြီ။

‘ကျုပ်လည်း လူသားပဲ ကိုပန်းဖူးရယ်။ အိမ်ထောင်သားမွှေးမလုပ်ချင်ဘဲ နေပါ့မလား။ မိုးမကောင်း ချောင်းမစီးဘဝမျိုးနဲ့ ဘယ်သူကကော နေချင်မှာလဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျုပ်ဘဝကို နားမည်တဲ့ စိန့်မတစ်ယောက်ယောက်တော့ လောကထဲ ရှိမှာပဲလို့ ကျုပ်ထင်နေမိ

တယ်။ မသာရထားမောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လင်တော်မယ့်မိန်းမ ပေါ့နော်’

ဝကားပြောရင် နောနောနဲ့ ထည့်ပြောတတ်တဲ့ ကိုတောကျော်က တော့ ချောက်ချောက်ချားချားပြောနေတုန်းပါ။ ကိုပန်းဖူးက နည်းနည်းလေးမှောင်လာတော့ ရေနံတိုင်မီးခွက်ကို ထွန်းတယ်။ မီးကျည်းခဲနည်းနည်းစလောင်းဖုံးပဲ့ထဲ ကော်ထည့်ပြီး နနွင်းတက်လေးငါးတက် ထည့်လိုက်တယ်။ ငွေ့ငွေ့အူနေတဲ့ နနွင်းမှိုင်းတွေကြောင့် ခြင်တွေ ပြေးထွက်သွားတယ်။ သည်တော့မှ ထနောင်းအရက်ပုလင်းကလေး ချပြီး ကိုတောကျော်ကို ဧည့်ခံတယ်။

‘နေပါဦး၊ ကိုယ့်လူက ဘာပြောချင်သာတုံး၊ ဘာဖြစ်ချင်သာတုံး၊ ဘာတွေများ စိတ်ကူးထားလို့တုံး’

‘ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူးမရှိသေးပါဘူးဗျာ။ မသာရိုမှ လှည်းတစ်ခေါက်သုဿန်ပို့နေရတဲ့ဘဝ၊ မသာမျှော်ရတဲ့ဘဝကို ကျုပ်တော့ ပြီးငွေ့စပြုနေပြီ ကိုပန်းဖူးရေ၊ ခက်တာက ကျုပ်နမကလေးက ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်ယူမယ့်မိန်းမက မကြည်ဖြူရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။ ဒါလည်း ကျုပ်စဉ်းစားနေရသေးတာလေ။ နော်’

‘ကိုင်းပါ ကိုယ့်လူရဲ့ မိန်းမက ဘယ်မှာနေမုန်းမသိသေးဘဲနဲ့၊ ကိုင်း ချလိုက်စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က ဘဝတူတွေပါဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ဘာထူးလို့တုံး၊ ရောဂါသည်ရယ်၊ ဘယ်မိန်းမက ကျုပ်ကို စာနာပြီးယူမှာတုံး၊ လောက မိန်းမမရှိဘဲ နေလာကြမင့်မှာ ဘာအရေးတုံးကိုယ့်လူရဲ့’

အဲသည်ညက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ထည့်မစဉ်းစားဖူးတဲ့ မိန်းမအကြောင်းပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကိုပန်းဖူး

စာတော့ သိပ်မပြောရဲဘူးပေါ့လေ။ တော်တော်ကြာ ကိုတောကျော်က သူ့နမ မျက်မမြင်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတယ် ထင်မှာလည်း စိုးရသေးတာကိုး။ ကိုတောကျော်ကတော့ ဘာစိတ်ကူးရတယ်မသိဘူး။ ပြောလိုက်တာ ထောင်းထလို။ မိန်းမများ ရခဲဖူးသလားမှတ်ရအောင်၊ မိန်းမကျွမ်းများကျေလိုက်တာလည်း လွန်ရော။ အဲသည်ညက တစ်ခါမှ မိန်းမအကြောင်းမပြောဖူးတဲ့ ကိုတောကျော်ကို ကိုပန်းဖူးမျက်လုံးအပြုံးသားနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ အကြာကြီး။

(၃)

သည်မြို့ကလေးမှာ သည်တစ်ခါ ဆုံးပါးသွားရသူကတော့ တော်တော်ထူးခြားသူလို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပါ။ ကိုတောကျော်ဟာ ဘယ် တုန်းကမှ သူ့ရထားကို ခုလောက် အလှဆင်ဖူးဘူး။ ဘယ်သူ့ နာရေးကိုမှ ရထားကြီးကို သည်လောက်မခြယ်သခဲ့ဖူးဘူး။ မို့အစ် နေတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ နီရဲနေတယ်။ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ငိုထား သလို ကိုတောကျော်ရဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ ဖူးယောင်ပွထနေတယ်။ မြူနီစီပယ်ဈေးကလေးထဲက အကောင်းဆုံးစက္ကူတွေ၊ ရွှေရောင်ငွေ ရောင်ပန်းစက္ကူတွေကို ဝယ်ပြီး အလှပဆုံး ချယ်သထားကိုပဲ ကိုတော ကျော်မကျေမနပ်နိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သည်မြို့ကလေးမှာ နောက် ထပ်သည်ထက်ဘာပိုရှိဦးမှာလဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုတောကျော်၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မသိရပါလား။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဆိုတာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ပါဗျား။ ကလေးမ နေမကောင်းတာ ကျုပ်တော့ သိသင့်ပါတယ်။ ကိုင်း ပြော၊ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

ကိုပန်းဖူး ရောက်လာတော့ ကိုတောကျော် ပိုဝမ်းနည်းသွား တယ်။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ သည်မိတ်ဆွေပဲရှိတာမဟုတ်လား။ ကိုတောကျော်၊ ကိုပန်းဖူးနဲ့ ကိုတောကျော်ရဲ့နမ။ သည်ပေါင်းစည်းမှု ကို လူ့အဖွဲ့အစည်းလိုခေါ်နိုင်တယ်ဆိုရင် လူသုံးယောက်နဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ သည်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ လူတစ်ယောက် ပဲသွားခဲ့ပြန်ပြီ။ ကိုတောကျော်ရဲ့နမ မျက်မမြင်ကလေးဟာ ညက ရုတ်တရက်သေ တယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲနဲ့ကို သေတာ။ မနက် မိုးလင်းတော့ ကိုတောကျော် ရေနွေးအိုး ထတည်တယ်။ ပြီးတော့ ညကကျန်တဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲကလေး အိုးကင်းပူတိုက်ပြီး နမလုပ်သူကို နှိုးတယ်။ မရတော့ပါဘူး။ မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုတောကျော်ရဲ့ နမကလေးဟာ သူမ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူ့အစ်ကိုကိုရော၊ သူ့မအစ်ကိုပိုင်တဲ့ ဒုမင်္ဂလ ရထားကြီးကိုရော၊ သီးပင်တောနဲ့ သိမ်ပျက်ကြီး စတဲ့ ကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ကိုတောကျော်ဟာ ရုတ်တရက်ကြောင့်စိစိတောင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်တယ်။ လူတကာရဲ့ သေခြင်းတရား ကို ရထားငှားခလောက် စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ ကိုတောကျော်၊ သူ့ရထား နောက်က ငိုကြွေးရိုက်ငင်ရှိခဲ့ကြသူတွေကို သည်းလွန်းရန်ကောရယ်လို့ အမြဲတမ်းပြက်ရယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကိုတောကျော်၊ လူပေါင်းများစွာနေထိုင် ကြတဲ့ သည်မြို့ကလေးမှာ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားတာဟာ ဆုံးရှုံးမှုရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုတောကျော်။ သည် တစ်ခါတော့ သူ့အလှည့်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အေးစက်တောင့်တင်းနေတဲ့ သူ့နမကလေးရဲ့အလောင်းကို အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ပိုက်ဖွေ ထားတယ်။

ကိုပန်းဖူးကတော့ ကိုတောကျော်ရဲ့ တဲကလေးထဲက ဖြုတ်
စရာလေးတွေကို ကူညီဖြုတ်သိမ်းပေးတယ်။ မြင်းပိန်ကို အစာကျွေး
ပေးတယ်။ သေသူကလေးမရဲ့ ဗြုတ်စပျင်းတောင်းတွေကို ဝှဉ်း
သိမ်းထုပ်ပေးတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ကိုတော ကိုတောနဲ့အားပေး
တယ်။ အနားက ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်တာတို့ သေမှုသေခင်း
နဲ့ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သွေးရိုးသားရိုးသေဆုံးကြောင်း သတင်းပို့
တာတွေမှာလည်း ကိုပန်းဖူးပါပဲ။

ကိုတောကျော်ရဲ့ နမကလေးရဲ့အသုဘကိုချတော့ လူသိပ်
မပါဘူး။ အနားတဲစုကလေးက လူသုံးလေးယောက်ရယ်။ ကိုတော
ကျော်ရယ်။ ကိုပန်းဖူးရဲ့ ဗုံရှည်ဝိုင်းက လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်
ရယ်ပဲ ပါတယ်။ ကိုတောကျော်က အလှူတွေဆင်ထားတဲ့ ရထားကို
တစ်လိုမ့်ချင်းမောင်းတယ်။ ကိုပန်းဖူးက သူ့ဗုံရှည်ကြီးကို ပခုံးချိတ်
တီးရင်းက ဘယ်အသုဘတုန်းကမှ မဆိုခဲ့တဲ့ ဗျိုင်းတောင်သီးချင်းကို
ဆိုတယ်။ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ကြီးကို ဆိုတာပါ။ ဒါဟာ ကိုပန်းဖူး
မဖြစ်စကောင်းဖြစ်စကောင်း ရည်ရွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ တမလွန်
ခရီးအတွက် အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှုလို့လည်း ပြောနိုင်တာပါပဲ။
ကိုပန်းဖူးရဲ့ လက်သီးဆုပ်တွေက ဗုံရှည်ကြီးရဲ့ သားရေမျက်နှာပြင်
နှစ်ဖက်ကို ရိုက်ခတ်မိတိုင်း ထွက်လာတတ်တဲ့ တပြိန်းပြိန်းမြည်သံဟာ
ခါတိုင်းထက် ကျယ်လောင်နေတယ်တောင် ထင်ရရဲ့။ ကိုတောကျော်
ရဲ့ ရထားကလည်း ခါတိုင်းအခေါက်တွေလို ကသုတ်ကရက်မဟုတ်
တော့ပါဘူး။ တစ်ဘီးချင်း၊ တစ်လိုမ့်ချင်း။

အဲသည်ညက ကိုပန်းဖူး ကိုတောကျော်လည်းနဲ့ပဲ သီးပင်တော
ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ ကိုတောကျော်ရဲ့ လှည်းကြီး သင်္ချိုင်းကပြန်တော့

လှည်းပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်နဲ့ ဗုံရှည်ကြီးတစ်လုံးပါလာတာကို လူ
တွေက အထူးအဆန်းလို ကြည့်ကြတယ်။

ကိုတောကျော်က သူ့ရထားကြီးကို မြင်းဖြုတ်ပြီး လက်တံ
နှစ်ချောင်းမိုးပေါ်ထောင်ထားလိုက်တယ်။ မြင်းပိန်ကို သီးပင်တွေ
အောက်က မြင်းစာခွက်နား သွားချည်တယ်။ ပြီးတော့ စေတီပျက်
ကြီးဘေးက အရိပ်မှာ ငူကြီးထိုင်နေတော့ ကိုပန်းဖူးကလည်း ထန်း
ကုလားထိုင်ဟောင်းလေးပေါ်မှ ခဏမေးတယ်။ တော်တော်ကြီးကို
ကြာတော့မှ လှမ်းပြောတယ်။

‘ကိုပန်းဖူး၊ ကျုပ်နမကလေးသေတာ ကျုပ်တော်တော်စိတ်
ထိခိုက်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်က အစ်ကိုဆိုပေမယ့် ဖအေလို စောင့်ရှောက်
ခဲ့တာပါ။ သည်ကလေးမဟာ ဘဝတလျှောက်လုံး စိတ်ဇာတ်ဆင်းရဲခြင်း၊
ကိုယ်ဇာတ်ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ အသက်ရှင်ပေမယ့် လူသေတစ်
ယောက်လို နေခဲ့ရတာတယ်။ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဖြေလိုက် မပြေနိုင်တော့
ပါဘူး။’

‘ဪ ကိုတောရယ်။ မသာရထားမောင်းနေတဲ့ ခင်ဗျားကို
ကျုပ်က တရားမပြုပဲပါဘူးဗျာ။ လူရယ်လို့ သေမှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့
ကျုပ်တို့အဖို့ သေခြင်းဆိုတာ ဆန်းလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဆရာတော်ကြီး မိန့်သလို သေခြင်းတရားက တံခါးခေါက်မယ့် အိမ်
ချည်းပဲ ဆိုသမိုလား။ လာပါ။ ကျုပ်တဲမက် လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ် ဧည့်ခံ
ပါရစေဦး။’

‘ကျုပ်တော့ မသောက်တော့ဘူးလို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီ ကိုပန်း။
ဟောသည် ရထားကိုလည်း မမောင်းချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရထားပေါ်မှာ
သေခြင်းတရားက စီးနေတာ သေချာသွားပြီဗျာ။ သည်ရထားကို ကျုပ်
တနေ့ညပဲ မီးဆိုက်ပစ်မယ်’

လေပူကြီးတစ်ချက်ဟာ သီးပင်တွေကြားက ဖြတ်တိုက်သွားတယ်။ စေတီဟောင်းဆီက ဆည်းလည်းသံတွေဟာ လေကြောင့်ပဲ တချင်းချင်းမြည်ဟည်းသွားတာကို နှစ်ယောက်စလုံးကြားလိုက်ရတယ်။ မြင်းပိန်ဆီက အစာနို့ကံသံ၊ နှာမူတ်သံ၊ ဒေါသတကြီးကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရရဲ့။ ကိုပန်းဖူးကတော့ ကိုတောကျော်ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်တယ်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ကိုတောကျော်ရယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်မရှိရင် ဟောသည်မြို့ကလေးဟာ ဘယ်မှာ ကိစ္စပြီးပါမလဲ။ ရထားတစ်စီးနဲ့ ငုံ့ရည်တစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးကို သည်မြို့ကလူတွေက အသိအမှတ်မပြုပေမယ့် သိတော့သိကြပါတယ် ကိုယ့်လူရဲ့’

‘ခင်ဗျားထင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်မရှိရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ။ ရထားတစ်စီးနဲ့ ငုံ့တစ်လုံးမပါဘဲ လူတွေသုဿာန်ကို ရောက်ကြလှပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ရိုတာကမှ သေခြင်းတရားကို ခမ်းနားအောင် လုပ်ရာတောင်ကျသေးတယ်’

‘အဲဒါ ကျုပ်ပြောသာပေါ့ကိုယ့်လူရာ။ သေခြင်းဟာ ခမ်းနားဖို့လိုတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အဲသလိုကို ယုံကြည်တယ် ကိုတော။ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ခင်ဗျားနမလေး အသုဘချမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားရထားကို ခင်ဗျားပြင်ထားလိုက်တာ ကျုပ်တစ်သက် အဲလောက်လှတဲ့ မသာရထားတွေဖူးပေါင်ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တစ်သက် ဘယ်တုန်းကမှ မဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်း ကျုပ်ဆိုတာပဲ။ အဲဒါကကော ဘာတုံး။ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ အလောင်းကို ခမ်းနားအောင်လုပ်သာလား။ သေခြင်းတရားကို ခမ်းနားအောင်လုပ်နေသာလား’

ညနေစောင်းတော့ ကိုတောကျော်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုပန်းဖူးရဲ့ အနောက်ခင်း နေကြာခင်းတွေထိပ်က တဲကလေးဆီကို ထွက်လာခဲ့တာပါပဲ။ ငုံ့ရည်ကြီးလွယ်ပြီး ပြန်သယ်ရမှာ မလွယ်တော့ ကိုတောကျော်က သူ့ရထားကြီးကို ပြန်ဆင်တယ်။ ရထားပေါ်မှာ ကိုပန်းဖူးနဲ့ ငုံ့ရည်ကြီးကိုတင်ပြီး ရွာအနောက်ဖက် ပြန်မောင်းလာတယ်။ ရွှေရောင်ငွေရောင်စက္ကူတွေတလက်လက်နဲ့ ရထားပေါ်မှာ ကိုပန်းဖူးက ဆန့်ဆန့်ကြီးအိပ်ရင်းလိုက်လာတာပါ။ မြို့ကလေးက လူတွေကတော့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကတော့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတော့တာပဲလို့ တွက်ကြဟန်နဲ့ တူတယ်။ အပြင်းမောင်းလာတဲ့ ရထားဆီက ဖုန်မှုန့်တောင် အလွင့်မခံဘူး။ ခပ်ဝေးဝေးကိုရှောင်ရင်း တံတွေးတွေပက်ခနဲထွေးကြတယ်။ နေဝင်းရိတရောမှာ ကိုတောကျော်ရဲ့ ရထားကြီး ရွာအနောက်ဖက်ကို ဒုန်းခိုင်းမောင်းသွားတာ ဘာပါလိမ့်လို့ စူးစမ်းသူကစူးစမ်းတယ်။ ဆန့်ဆန့်ကြီးလဲရင်းလိုက်လာတဲ့ ကိုပန်းဖူးကို ဘယ်သူများ ကူးစက်ရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက်သေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားသူက စဉ်းစားတယ်။

ရထားက ကိုပန်းဖူးတဲကလေးကိုကျော်ပြီး ဆက်မောင်းသွားတော့ ကိုပန်းဖူးလဲနေရာက ထတယ်။ ငုံ့ရည်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်က ထိန်းရင်း ဘယ်များသွားနေတာပါလိမ့်လို့ တွေးတယ်။ ပြီးတော့မှ သဘောပေါက်သွားပုံနဲ့

‘ကိုတော သင်္ချိုင်းထဲကိုလား ဘာပြုလို့ အသစ်ပြန်လုပ်ချင်ရတာတုံး ကိုယ့်လူရဲ့၊ ခက်ပါမင်ကိုး၊ သည်လူတော့’

ကိုတောကျော်ကတော့ ကိုပန်းဖူးပြောတာ မကြားပါဘူး။ သင်္ချိုင်းထဲ ရွတ်ရွတ်မောင်းချလာတယ်။ သူ့နမမြေပုံကလေးဆီ

ခရောက်ခင် ရထားကိုရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားတယ်။ ကိုပန်းဖူးက မဆင်းဘူး။ ရထားပေါ်က စောင့်တယ်။ တော်တော်ကြီးကြာတော့မှ ကိုတောကျော်ပြန်လာတယ်။ ရထားကို ကွေ့လိုက်ပြီး မြင်းကို ကြာပွတ်နဲ့ ရှမ်းခနဲရိုက်လိုက်တယ်။ မြင်းဟာ ကြာပွတ်ဒဏ်ကို ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရတော့ ဝုန်းခနဲဆောင့်ထွက်လိုက်တယ်။ ကိုပန်းဖူးကတော့ သိမ်ပြီးကွေးနေတဲ့ သူ့လက်တွေနဲ့ ရထားအိမ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း တစုံတရာမကြားတကြား ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ သည်နောက်တော့။

(၄)

ကိုတောကျော်ရဲ့နှမ မျက်မမြင်ကလေးသေတာပဲ ရှိရောပေါ့ သုံးနှစ်တော့။ နှမလေးသေပြီးတော့ ကိုတောကျော်လည်း ပိုပြီးတော့ တောင် စုတ်တီးစုတ်ဖတ်နိုင်သွားတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ သေသွားတဲ့ နှမကလေး လွမ်းလို့တော့လည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ခါတိုင်း စိတ်ကူးရရင် ဆိတ်ရွံ့ရုံတတ်တဲ့ ယောင်ကြီးဗွေက ခြောက်သရောင်း လို့။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစေ့က နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူကုတ်ကွေးကွေးကြီးတောင် ဖြစ်လို့။ နှုတ်ခမ်းအပြင်ကို ထွက်နေတတ်တဲ့ သွားနှစ်ချောင်းကလည်း အသားစားသတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ သွားတွေလို ဝါထိန်လို့။ ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီဟောင်းကြီးကလည်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်လို့။ ရထားပို့ရော မရှိရင် သီးပင်တောထဲ ချထားတဲ့ ထန်းကုလားထိုင်မှာ နေကုန်နေ ခမ်း ထိုင်ချင်နေတော့တာကလား။ ထမင်းဆိုတာများ စားချင်တဲ့အခါ စားတယ်။ မစားချင်ရင်လည်း အနပ်ပေါင်းများစွာ မစားပြန်ဘူး။ ထနောင်းခေါက်ထည်ချက်တဲ့ အရက်တော့ ဝတ်မပျက်သောက်တယ်။

မနက်လည်း သောက်တယ်။ ညလည်း သောက်တယ်။ ကိုပန်းဖူးနဲ့ ဆုံရင်ပိုလို့တောင် သောက်ဖြစ်တာများတယ်။

ကိုတောကျော်ရဲ့ စီးပွားရေးဘဝမထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းသွားတာလည်းပါပါတယ်။ သည်မြို့ကလေးမှာ ကိုတောကျော်ရဲ့ မသာရထားမျိုး သုံးစီးပေါ်လာတာက စတာပဲ။ လူတွေနေ့စဉ်တည်း ဆန်ရောင်းဝယ်တဲ့အလုပ်နဲ့ လူသေရင်ပို့တဲ့ ရထားထောင်တဲ့အလုပ်ဟာ တိမ်ကောဖို့ သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သည်ရထားမျိုးထောင်လို့ အမျိုးပါယုတ်ည့်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ နောင်လူတွေက ယုံကြည်လာတာလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့ကလေးထဲ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး ထောင့်ထားကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လည်း ရွာစွန်ရွာများ လူမနီးသူမနီးမှာ နေကြရင်းက ထောင်ကြတာပါ။ ခါတိုင်း လူမသေရင် ကိုတောကျော်ဆီကို ရောက်ကြရတဲ့လူတွေဟာ ခုတော့ ကိုတောကျော်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တော့တာ။ ဈေးသက်သာတဲ့ဆီ၊ ဒါမှမဟုတ် အလျဉ်းသင့်တဲ့ဆီ သွားလိုက်ကြတာပဲ။ သည်တော့ ကိုတောကျော်လည်း မသာရနည်းလာတယ်။ သည်လိုနည်းလာတာဟာ ငွေရနည်းလာတာနဲ့ ဆက်စပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ရထားကြီး ထောင်စက မင်္ဂလာစကား၊ ကျက်သရေစကား၊ မြို့ရွာနာတယ်ဆိုတဲ့ စကား ပြောကြသူတွေလည်း ခုတော့ အပြောနည်းကုန်ကြပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုတောကျော်ကျေနပ်ပါတယ်။ သည်လိုဖြစ်လာတာကိုပဲ ဝမ်းနည်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သည်လုပ် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သည်မြို့ကလေးကလူတွေအားလုံး ကိုယ်ပိုင်ရထားတစ်စီးစီရှိတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ သည်မြို့ကလေးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရထားတစ်စီးတည်းရှိတုန်းက စုခဲဆောင်းခဲတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး သူ့မှာတော်တော်ကျန်သေးတယ်။

သူနမကလေးနဲ့သူ ခြစ်ခြတ်ခြိုးခြံစားရင်း စုထားဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ရွှေစကလေးအနည်းအကျဉ်းတောင် ရှိတယ်။

ကိုပန်းဖူးကတော့ ကိုတောကျော်ထက် ကံကောင်းနေသေးတယ် ဆိုရမယ်။ ကိုတောကျော်မှာ စီးပွားပြိုင်ရထားတွေ ပေါ်လာပေမယ့် ကိုပန်းဖူးလို ဗုံရည်သမားက နောက်ထပ်ပေါ်မလာသေးဘူး။ ဗုံရည်တီးဝိုင်းပါမှ မသာအထမြောက်တယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ကိုပန်းဖူးကတော့ မရှိမဖြစ်နေရာက မခွာရသေးဘူး။ ကိုပန်းဖူးကလည်း မဆိုးပါဘူး။ သူငယ်ချင်းအတွက် စီစဉ်ထားတာရှိတယ်။ သူ့ဗုံရည်ဝိုင်းကို အရင်လာငှားသူများရှိရင် ကိုတောကျော်ရထားပါ သူ့စီစဉ်ပေးပါမယ် လုပ်တတ်တယ်။ ကာယကံရှင်က တခြားလူ၊ တခြားရထားငှားထားပြီးသားဆိုရင်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါကို ကိုတောကျော်သိတယ်။ ကျေးဇူးလည်းစာင်တယ်။ ကိုပန်းဖူးကတစ်ဆင့် ငှားလို့လိုက်ရတာကလည်း ရှိတတ်တာကိုး။

ကိုတောကျော်နဲ့ ကိုပန်းဖူး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နောက်ထပ် ပြောင်းလဲသွားတာ ရှိသေးတယ်။ တချို့ညနေခင်းတွေမှာ သမန်းကုန်းထန်းရည်သွားသွားသောက်ကြတာပဲ။ ခါတိုင်းသောက်နေကျ ထနောင်းရည်အရက်ကလည်း သောက်တာသောက်တာပေါ့လေ။ သမန်းကုန်းထန်းရည်ကိုလည်း တချို့ညနေတွေမှာ သောက်ဖြစ်တယ်။ သမန်းကုန်းဆိုတာ သူတို့မြို့ကလေးက အနောက်ဖက် တော်တော်သွားရတဲ့ မြစ်နားတန်းရွာကလေး။ ထန်းတောညိုညိုကြီးတွေ ရှိတယ်။ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေးတွေ လေးငါးဆိုင်ရှိတယ်။ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ သမန်းကုန်းထန်းရည်က နာမည်ကြီးရယ်။ ခပ်နောက်နောက် ပစ်ချဲ့ချဲ့နဲ့ ညှိစော်နံနေတယ်ထင်ရအောင်ကိုကော့ငဲ့တဲ့ ထန်းရည်။

ကိုတောကျော်နဲ့ ကိုပန်းဖူးက ထန်းရည်ချည်းကြောင့်တော့ သမန်းကုန်းကို လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုပန်းဖူးရဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသူတွေနေကြတဲ့ရွာဆိုတော့ သူတို့မြို့ကလေးနဲ့ မတူဘူး။ သည်ရွာကလေးမှာတော့ သူတို့ကို လူတွေက ခင်တယ်။ မင်တယ်။ ပေါင်းတယ်။ ထန်းရည်အတူတူသောက်တယ်။ စကားအတူတူပြောတယ်။ တစ်ယောက်ဆေးလိပ် တစ်ယောက်ဖွာတယ်။ တစ်ယောက်ပြောစကားတစ်ယောက်က လေးလေးစားစားနားထောင်တယ်။ သည်မှာတော့ ကိုတောကျော်ဟာ မသာရထားပိုင်ရှင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုပန်းဖူးကလည်း မသာဗျိုင်းတောင်တီးဝိုင်းဆရာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေက သမန်းကုန်းမှာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး။ သည်လူတွေ မြို့ကလေးမှာ ဒါလုပ်စားနေတာ ရွာကသိသားပဲ။ ဘယ်သူကမှ စကားစပ်လို့တောင် ထည့်မပြောဘူး။ သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက စိတ်ချမ်းသာကြတာလည်း ပါတယ်။ လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းကွာကွာ နေတတ်ကြတယ်ဆိုဦးတော့ လူတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးထွေးရောယှက်တင်ဘဝကိုတော့ ဘယ်သူမဆို တပ်မက်ကြသူချည်းမဟုတ်လား။ ဒါကတော့ တစ်ချက်ပေါ့လေ။ နောက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ သည်ရွာမှာ ကိုပန်းဖူးဘက်က ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သည်မိန်းမက အသက်တော့ ရနေပါပြီ။ မည်းမည်းကိုင်းကိုင်း ဝုတ်တီဝုတ်ချွန်းထဲကပါပဲ။ လင်နှစ်ဆက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ လင်နှစ်ယောက်စလုံး သည်မိန်းမနဲ့ပေါင်းကာမှ သေကြတော့ ဘယ်ယောက်ျားသားကမှ ထပ်မယူရဲတော့တဲ့ မိန်းမ။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတော့တတ်ရှာသူပါ။ ပဲနုတ်တယ်။ ကောက်စိုက်ကောက်ရိတ်တတ်တယ်။ ရေးရောင်းတတ်တယ်။ စကားသနာခြေခြေမြစ်မြစ်

နားဝင်အောင်ပြောတတ်တယ်။ ကိုတောကျော် အကြိုက်ဆုံးကတော့ သည်မိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ။ မိန်းမတော်တော်များများရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကိုတောကျော်မြင်ဖူးပါရဲ့။ သည်မိန်းမမျက်လုံးတွေလောက်တောက်ပတာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူးလို့ထင်တယ်။ ရုပ်ရည်နဲ့ အသားအရည်က စွဲမက်စရာမရှိလှပေမယ့် သည်မိန်းမရဲ့ ရှင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကိုတောကျော်တော်တော်သဘောကျတယ်။

‘နာမည်က မမြကြုတ်တဲ့ ကိုတောရဲ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ မည်းကျပ်လို့ ခေါ်ကြသယ်။ လင်သေတာတော့ နှစ်ယောက်ရှိပြီ ကိုယ့်လူရေ၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူ မဲကျဦးမလဲ မသိဘူး’

ကိုတောကျော်က မမြကြုတ်အကြောင်းချည်းမေးနေတော့ ကိုပန်းဖူးက အမျိုးပေမယ့် မနေသာဘူး။ ကိုတောကျော်က သူ့နမ မျက်မမြင်မလေးကို ကိုပန်းဖူးစကားစတန်းက ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်ခဲ့သလောက် ကိုပန်းဖူးဘက်က အမျိုးကျတော့ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုပန်းဖူးကလည်း သူ့အလှည့်တစ်ကျော့ရောက်လာပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါမျိုးက ဆန်းတာမှတ်လို့ကိုး။

မမြကြုတ်ကလည်း ကိုတောကျော်ရဲ့ သနိုးသရီမျက်လုံးတွေကို သိတာပါပဲ။ လင်နှစ်ယောက်ငြောင်းငြောင်းပြေးရခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဘယ်ယောက်ျားက ဘာစကားပြောတယ်။ ဘယ်မျက်လုံးက ဘယ်ကိုကြည့်တယ်ဆိုတာနဲ့ သိလိုက်သမှ။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ ကိုပန်းဖူးရှေ့မှာ မလေးမစားမနေရတာလည်းပါတယ်။ ကိုတောကျော်ရဲ့ရှေ့မှာ တလွှားလွှားလုပ်မပြချင်တာလည်း ပါတယ်။ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက ကိုတောကျော်ရဲ့ရှင်ကို တဖျန်းဖျန်းသွားထိနေပြီဆိုတာလည်း သိတာပါပဲ။ ပြီးတော့ မမြကြုတ်

က ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာနဲ့ တသီးတခြားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယလင် ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက မိနဲ့ဘနဲ့ မောင်နဲ့ဘွားနဲ့ ပြန်နေရတာဆိုတော့ ကလက်တက်တက်နေလို့ မရတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

‘ကိုတော... ကိုတော... မိန်းမကျမ်းကျေလှမှတ်သယ်။ မည်းကြုတ်နဲ့ကျတော့မှ အစိမ်းကလေးဖြစ်နေပါမင့်ကလေး ကိုယ့်လူရဲ့။ ကျုပ်က ကျုပ်အမျိုးပေမယ့် သဘောတူပါ့မောင်ရာ။ ကိုတော သေရဲလို့ကတော့ ယူရုံပေါ့’

ကိုပန်းဖူးက နောက်ပိုင်းအခေါက်တွေမှာ ပြောင်ပြောင်နောက်နောက်လုပ်လာတော့ ကိုတောကျော် လူကြမ်းကြီးက ရက်တယ်။ နောက်ပိုင်းအခေါက်တွေမှာတော့ တစ်စတစ်စရင်းနှီးလာတာရော၊ ပြောရဲဆိုရဲရှိလာတာရော၊ မမြကြုတ်မြင်အောင် သူနမကလေးရှိတုန်းက ဆွဲခဲ့တဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကလေး တပြုပြင်လုပ်တာရောဆိုတော့ မမြကြုတ်ကလည်း ငါးခြောက်ကလေး စီးဖုတ်ပေးလို့၊ အမဲခြောက်ကလေး ဆီပူထိုးပေးလို့ ဆိုတာမျိုးဖြစ်လာတယ်။ ဆွေမျိုးမိဘတွေကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမဆို မေတ္တာရှိလို့၊ ယူဝံ့လို့၊ ဒါမှမဟုတ် သံယောဇဉ်ရှိကြလို့ တတိယမြောက်လင်ယူချင်သေးသပဆိုရင်လည်း မမြကြုတ်ကိစ္စလို့ သဘောထားနိုင်ပေမယ့် ကိုတောကျော်ကိုတော့ သဘောမတူကြဘူး။ သည်ရွာမှာ လူလူချင်းပေါင်းသင်းဆက်ဆံတာမှာ သည်လူဘာလုပ်စားသလဲဆိုတာ ကြည့်လေ့မရှိတာမှန်ပေမယ့် သူနမကိုယ်နမ မသာရထားမောင်းသူနဲ့ ပေးစားဖို့ဆိုတာကတော့ ခက်သားကလေး။

‘မြကြုတ်ရေ ကြည့်လည်းလုပ်ဟ၊ ယောင်ကြီးဗွေကတော့ သမန်းကုန်းထန်းရည် ကြိုက်လှထင်ပါ။ မြို့ပြနယ်တောင် တယ်မရှိလှတော့ဘူး။ မသာရထားများတော့ မစီးချင်ပါနဲ့ ငါနမရာ’

မောင်တွေ အစ်ကိုတွေကတော့ သတိပေးလာရတဲ့အထိ ကိုတောကျော်ကလည်း သမန်းကုန်းထန်းရည်အကြောင်းပြနေလိုက်တာ ရထားလိုက်ရတယ်တောင် မရှိတော့သလောက်ပဲ။ ကိုပန်းဖူးကတော့ ဗုံရှည်ဝိုင်းငှားတဲ့နေ့ဆိုရင် မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝမ်းဆက်ငှားတဲ့နေ့နဲ့ ကြုံလို့ကတော့ သချိုင်းကိစ္စပြီးရင် ကိုပန်းဖူး အိမ်ရှေ့ရထားကြီးပစ်ထားခဲ့ပြီး သမန်းကုန်းကို လာတော့တာလေ။ ထားပါတော့။ သည်လိုနဲ့ တစတစ နေလာရင်းက တစ်နေ့တော့ မမြကြုတ်ကို ကိုတောကျော်စကားပြောတယ်။ မမြကြုတ်ကလည်း မြင်ပါများပေမယ့် မပျယ်နိုင်ဘူး။ ယောင်တစ်စောင်းနဲ့ ရထားသမားကို သူတို့ရွာတစ်နှစ်ကလာတဲ့ မင်းသားအောင်သန်းစိန် အောက်မေ့နေပြီကိုး။ မမြကြုတ်မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် ကိုတောကျော်မနေနိုင်ဘူး။ သီးပင်တောထဲ ထန်းကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ နေကုန်နေခမ်းပျင်းပျင်းရိရှိကြီး ထိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုတောကျော် မမြကြုတ်နဲ့ကျတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ပျင်းဖို့တောင် အချိန်မရဘူး။ ကိုပန်းဖူးကလည်း ကိုတောကျော်ကိုမိုပြီး သမန်းကုန်းထန်းရည် သောက်နေရတော့ သဘောတူတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မတူဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ထားပါတော့။ ကိုတောကျော်နဲ့ မမြကြုတ် တစတစ ပိုပြီး နားလည်လာကြတယ်။ ကိုတောကျော် သမန်းကုန်းမှာ အိပ်ဖြစ်တဲ့ ညတွေမှာ တိတ်တခိုးတွေဖြစ်ကြတယ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို စတွေ့တဲ့ ကိုတောကျော်ဟာ မမြကြုတ်နဲ့တွေ့တော့ ကျောင်းသားသစ်ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ မိန်းမကျမ်းကျေတယ်လို့ ကိုပန်းဖူးက ချီးကျူးခံရဖူးတဲ့ ကိုတောကျော် တကယ့်

မိန်းမဆိုတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်နဲ့ တွေ့တော့ သူသိထားတာတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး။ သမန်းကုန်းညတွေမှာ ကိုတော့ကျော်က အသုဘရထားမောင်းသူ မဟုတ်တော့ဘူး။ နတ်သမီးကလေးတစ်ပါးကို ဝေဟင်ခရီးက ဆောင်ကျဉ်းလာတဲ့ နတ်ပန်းရထားမှူးဖြစ်နေတတ်တယ်။ စိမ်းရွက်ညိုကြိုးကြားက လရောင်ပြောက်ဟောက်ကျားတား ရောင်ခြည်ဝင်တဲ့ညတွေဆိုရင် မမြကြုတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကျောက်သံပတ္တမြားခဲတွေလားကျလို့။

‘ဘယ်နယ်တုံး ကိုတော့ရဲ့။ ကျုပ်နမဝမ်းကွဲ မမြကြုတ်ကို စွဲမက်နေမင်း ထင်ပါရဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောခဲ့တာကလား။ ချစ်ခင်ဖို့က အဓိကပါလို့။ အဲသည်တုန်းက ခင်ဗျား လက်မခံခဲ့ဘူးနော်။ ဟုတ်စ။ ဒါပါပဲ ကိုယ့်လူရာ။ သည်ထက် ဘာမှ ပိုမရှိပါဘူး။’

ကိုပန်းဖူးက မြို့ကလေးရဲ့ သီးပင်တောထဲမှာ စကားနာပြန်ထိုးတော့ ကိုတော့ကျော် စိတ်တောင်မကောင်းဘူး။ သူ့နမကလေးကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ သတိရရဲ့။ လောကမှာ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုဦးတော့ သူ့နမကလေးကို ကိုပန်းဖူးလို ရောဂါသည်နဲ့တော့ သဘောမတူခဲ့တာ တရားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါမျိုးနဲ့ ဝင့်လည်မယ်ဆိုရင်လည်း လည်ပစ်တော့လို့ တွက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုပန်းဖူးကို စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါဆိုးကြောင့် သူ့နမနဲ့ သဘောမတူခဲ့တာ ဆိုပေမယ့် လူကိုတော့ ကိုတော့ကျော် ချစ်ခင်ပါတယ်။ သူနဲ့ ဘဝတူဖြစ်တယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဝေးနေရတာချင်းတူတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းချင်းတူတယ်။ သူ့ထက်စာရင် ကိုပန်းဖူးက ပိုလို့တောင် သူ့အပေါ်မှာ ညှာတာတယ်။ စာနာတယ်။ အနစ်နာခံတယ်။ ချစ်ခင်တယ်။ လေးစားတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်တာလည်း သူသိ

တယ်။ အခုလည်း မမြကြုတ်ကိုခိုးဖို့ အစီအစဉ်ကို အရက်ကလေးတထွေထွေနဲ့ ကိုပန်းဖူးပဲ ဆွဲနေပါပကော။

‘လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့၊ သမန်းကုန်းရဲ့ တောင်ဘက်ရွာမှာ ဘုရားပွဲရှိတယ်။ မည်းကြုတ်တို့လည်း သွားလိမ့်မယ်။ အဲသည်ည ဘုရားဝင်းထဲက တံခွန်တိုင်အခြေမှာ မည်းကြုတ် စောင့်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား လည်းတစ်စီးသာ ငှားတော့’

ကိုတော့ကျော် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခနဲနေတယ်။ ကုတ်ကွေးကွေးနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတွေ အောက်က သွားနှစ်ချောင်းထွက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ တဆတ်ဆတ်ခနဲနေတယ်။ လပြည့်ကျော်နှစ်ရက်နေ့။ ရွာဘုရားပွဲ။ တံခွန်တိုင်အခြေက မိန်းမ။ သူ့က လည်းတစ်စီးငှားရမယ်ဆိုပါရောလား။ ဘယ်သူ့လည်းငှားရင်ကောင်းမလဲ။ ရွာထဲက မြင်းရထားတွေကကော လိုက်ပါမလား။ လိုက်ရင်ကော စိတ်ချရပါမလား။ ပြီးတော့ လွယ်လွယ်ကူကူကော ဖြစ်ပါမလား။ လူအရှင်တစ်ယောက်ကို ခိုးယူရတာဟာ လူသေတစ်ယောက်ကို လှည်းနဲ့ သင်္ချိုင်းပို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကြိုတင်ငှားရတဲ့ လှည်းကကော နှုတ်လုံရင်ကောင်းရဲ့။

‘ကောင်းပြီလေ ကိုပန်းဖူး။ ကျုပ်လည်းတစ်စီးတော့ ရှာရမှာပေါ့’

အဲသည်ညက သောက်တဲ့ အရက်တွေဟာ ချိုမြိန်နေတယ်လို့ တောင် ကိုတော့ကျော်ထင်တယ်။

(၅)

ရှားရှားပါးပါးကျင်းပတဲ့ တောဘုရားပွဲမှာ လူတွေ အုတ်အော်သောင်းသံစည်ကားနေပေမယ့် ဘုရားဝင်း တံခွန်တိုင်ကြီးအောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာရတာ တော်တော်လွယ်ပါတယ်။ ကိုတောကျော်သိပ်အားမစိုက်ရဘဲ တွေ့တာပါပဲ။ ဘုရားဝင်းထဲကနေ ပွဲတော်ကွင်းကိုဖြတ်၊ လူတွေကြားထဲက ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တဲ့ မမြကြုတ်ဟာ ရောင်ကြီးဇွေကိုတောကျော်ရဲ့ လက်ထဲမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ပါလာခဲ့တယ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ မိန်းမခိုးရတဲ့ ကိုတောကျော်ထက် လင်နှစ်လင်သေဖူးတဲ့ မုဆိုးမနှစ်ထပ်ကွမ်း မမြကြုတ်က ပိုလို့တောင် ရင်ခုန်နေသေးတယ်ဆိုပါတော့။ ရွာပြင်မောင်ရိပ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ရထားပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ တတိယမြောက် အိမ်ထောင်မှဘဝပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်တာပါပဲကလားလို့ မမြကြုတ် တွေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်ရထားဟာ...။ ဒါတိုင်း မြင်နေကျ ရပ်ထဲရွာထဲက ရထားမျိုးမဟုတ်တာ မှောင်ကြီးမည်းကြီး

ထဲမှာပေမယ့် သတိထားမိသွားတယ်။ သည်ရထားက လူစီးတဲ့ရထားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချက်ချင်းသိသွားခဲ့တယ်။ လေးဘက်လေးတန်ဘောင်ခတ်ထားပြီး နောက်ဖက်က ပွင့်နေတဲ့ ရထားအိမ်ကိုမြင်တော့ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ ရထားမှန်း သူမရဲ့အာရုံတွေက သိသိချင်းပဲ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲထသွားတယ်။

‘ကိုတောကျော် ဒါ မြို့ကလေးမှာ ရှင်မောင်းနေကျ ရထားဆိုတာ မှုတ်လား။ ဒါမသာရထားမှုတ်လား။ ရှင် ရက်စက်လှသည်လား။ အို...’

နောက်ကပွင့်နေတဲ့ လှည်းအိမ်ပေါ်ကို တစ်ဆင့်တက်တဲ့ သံခြေနင်းပြားပေါ်ကို တင်ထားတဲ့ မမြကြုတ်ရဲ့ ခြေထောက်ဟာ မြေပေါ်ကို ပြန်ကျလာတယ်။ ညမှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ ကိုတောကျော်ကို နာနာဘာဝတစ်ကောင်လို မြင်နေရတယ်။ လင်နှစ်ယောက်သေဖူးတဲ့ မိန်းမပေမယ့် မသာရထားနဲ့ မိန်းမခိုးခံရတာကို တော်တော်ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားတယ်။ လုပ်ရက်လေခြင်းလို့လည်း တွေးနေမိတယ်။ ဘုရားပွဲကွင်းဆီက ဓဇာထိသံတွေ သံသွဲကြားနေရတယ်။

လရောင်မဲ့နေတဲ့ည။ သစ်ရိပ်ပါးရိပ်ထိုးနေတဲ့ည။ အဝေးဆိုင်သံတွေ ရှိတဲ့ည။ မသာရထားတစ်စီးနဲ့ည။ အဲသည်ညမှာပဲ မမြကြုတ်တတိယလင်ကို ထိတ်လန့်တကြားရခဲ့တယ်။ ခွေခနဲရထားပေါ် ပွေ့တင်တာခံလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် လူသေတင်တဲ့ လှည်းကြမ်းခင်းပေါ်မှာ မမြကြုတ်မေ့သွားလိုက်တာ သတိရတော့ သီးပင်တောထဲက တဲကလေး တစ်တဲထဲ ဇရာကနေခဲ့ပြီး အဲသည်နေ့ကစပြီး မမြကြုတ်ကိုတောကျော်ကို စကားမပြောတော့ဘူး။ စေတီဟောင်းကလေးရဲ့ဘေး၊ သီးပင်တွေရဲ့ကြား၊ ထန်းပင်တွေရဲ့အောက်၊ ထန်းပင်လက်

ကုလားထိုင်ကလေးပေါ်မှာ။ တော်တော်ကလေးလှမ်းတဲ့ သူ့ရွာဆီက ဘယ်သူမှ တမြတ်တနိုး တဖိုးတတန်ထားပြီး လိုက်မလာကြတော့ တာကို ဝမ်းနည်းတာလည်း ပါပါတယ်။

‘ကိုတောကျော်၊ ရှင့်ယောင်ကြီးတွေကို ဘိုကေရိတ်ပါ။ ရှင့် ရထားကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ လုပ်ကိုင်ကျွေးမယ်။ ကျွန်မပြောတာ ရှင်နားထောင်ပါ’

ကိုတောကျော်ကို မမြကြုတ် ဒါပဲပြောတယ်။ ကိုတောကျော် မသာရထားကြီးနဲ့ ခိုးလာတဲ့ညကစပြီး မမြကြုတ်ရဲ့ တောင်းဆိုချက် ဟာ ဒါပဲ။ ညားခါစမို့ ကြင်ကြင်နာနာ၊ သာသာပျောင်းပျောင်း အကြောင်းအကျိုး၊ အဆိုးအကောင်း ဘာစကားမှ မပြောဘူး။ ဒါပဲ ပြောတယ်။ သည်သဘောမျိုးပါတဲ့ စကားပဲ ပြောတယ်။

မရပါဘူး။ မမြကြုတ်ရဲ့ တောင်းပန်စကားတွေက ကိုတော ကျော်ကို မတိုးပါဘူး။ ကိုတောကျော်က သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်မူဘဝမှာ ဆံပင်ယောင်တစ်စောင်းကြီးက ပြဿနာဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ သူ့မသာရထားကြီးက အကျပ်အတည်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး။ သူနဲ့ မမြကြုတ် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေတုန်းကလည်း သည်ကိစ္စကို မမြကြုတ်က တောင်းဆိုခဲ့ဖူးသားပဲ။ သည်တုန်းကတော့ ကတိပေးတယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့စဉ်းစားပါမယ်လို့တော့ ပြော ခဲ့တယ်။ မမြကြုတ်ကလည်း ကိုတောကျော် မြို့ကလေးမှာ အသုဘ ရထားမောင်းတာ သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတဲ့အခါ မြင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သည်လို မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အလုပ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ စွန့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေ မယ့် ရွာဘုရားပွဲ မိန်းမလာခိုးတာတောင် အသုဘရထားကြီးမောင်း

လာတဲ့ ကိုတောကျော်ရဲ့ ရိုင်းပျမှုကို မမြကြုတ် သည်းခံနိုင်ပုံမရဘူး။ မင်္ဂလာဦးညမှာတောင် သည်လို လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နှလုံး ကို တစ်သက်လုံး လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မမြကြုတ် ကသိတယ်။

ကိုတောကျော်ကလည်း မမြကြုတ်သည်လောက်ခွဲကောင်း နေလိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ သည်ယောင်ထုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ကိစ္စဟာ တဖြည်း ဖြည်းမှေးမှိန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အသုဘရထားကြီးက ရတဲ့ဝင်ငွေဟာလည်း ဘယ်ကပဲရရ ပိုက်ဆံဟာ ပိုက်ဆံပဲလို့ သဘော ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မမြကြုတ်မသိတာတွေ ရှိတယ်။ သည်ယောင်ထုံးနဲ့ သည်ရထားမှာ အင်မတန်နက်ရှိုင်းတဲ့ နောက်ကြောင်းခံရှိတယ်ဆိုတာ မမြကြုတ်မသိဘူး။ အင်မတန် လေးနက်တဲ့သစ္စာကတိတွေရှိတယ်ဆိုတာ မမြကြုတ်မသိဘူး။ သူ ကိုယ်တိုင်တောင် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်တဲ့အခါ သည် ရထားကြီး ဘယ်သူပေးခဲ့ရမလဲ စဉ်းစားဖူးတာပဲ။ သည်ရထားကြီးနဲ့ လုပ်ကိုင်စားရနေရပေမယ့် မသာမမျှရတဲ့အလုပ်ကို သူငြိုးငွေ့တယ် လို့ မကြာမကြာ သူပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုတောကျော်တကယ် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ သည်ယောင်ထုံးနဲ့ သည်ရထားကြီးကို တကယ်မစွန့် ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း စွန့်ပယ်ပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို မမြကြုတ် နားမလည်နိုင်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုတောကျော်နဲ့ မမြကြုတ်ကြားမှာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟာ နေရထိုင်ရခက်နေတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ်။ အသုဘ ရထားမောင်းစားမှန်းသိရက်နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လိုက်လာတဲ့မိန်းမနဲ့ ဖျက်လုံးမတွ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေတာကို သဘောကျဟုတ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတို့ရဲ့

ချစ်ခြင်းတရားဟာ တစ်ဖုံစီ တစ်ဖုံစီ ကြွေကျကုန်ပြီလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။
 ကိုတောကျော်က မမြကြုတ်ရောက်လာတာကလည်းက သွားလေသူ နမ
 ကလေးကို ပိုလို့ သတိရလာပုံလည်း ရတယ်။ တစ်ညဆိုရင် သူ့နမ
 ကိုအိပ်မက်တောင်မက်တယ်။ သူ့နမကလေးက ထန်းခြောက်ပင်ကြီး
 တစ်ပင်အောက်မှာ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ရပ်နေလို့တဲ့။ မျက်စိတွေလည်း
 မြင်လို့တဲ့။ သူ့ယောင်းမသစ်ကို သဘောမကျတဲ့ပုံနဲ့ မျက်နှာကလည်း
 တင်းလို့တဲ့။ မမြကြုတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို အတင်းဖြုတ်ခိုင်းနေသတဲ့။

ကိုတောကျော် အိပ်ရာက နိုးထော့ ချွေးစေးတွေနဲ့ စေးထန်း
 ထန်းကြီး။ တဲအပြင်ဘက်မှာ ကြယ်ရောင်တွေပဲရှိတယ်။ မမြကြုတ်က
 သူ့အနားမှာ အိပ်ပျော်လို့ ကြယ်ရောင်ညထဲမှာ လက်တံနစ်ချောင်း
 ထောင်ထားတဲ့ရထားကြီးကို မြင်နေရတယ်။ မနီးမဝေး ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းက ကျောင်းခွေးတွေကလည်း အူလိုက်တာ။ အသုဘရထား
 မောင်းလာတဲ့ ကိုတောကျော် မကြောက်ပေမယ့် ကြက်သီးတွေ ဖျဉ်းခနဲ
 ထသွားတယ်။ ပါးစပ်က တိုးတိုးကလေး အမျှပေတယ်။

(၆)

ကိုတောကျော်ရဲ့ တဲကလေးထဲ မမြကြုတ်ရောက်လာပြီး
 ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့ မနက်စောစောမှာပဲ မမြကြုတ်ပျောက်ချင်းမလှ
 ပျောက်သွားတယ်။ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာက ဟိုနားသည်နား
 သွားတာကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ စုတ်စမြုပ်စကို ပျောက်သွားတာ။
 ဘယ်က ဘယ်လို ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်းကို မသိတာ။ သူ့ရွာသူ
 ပြန်တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုတောကျော်က

‘မမြကြုတ် ကျုပ် သဘောထား ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်
 ဘိုကေလည်း မညှပ်နိုင်ဘူး။ ယောင်လည်း အဆုံးမခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်
 ရထားကြီးလည်း မစွန့်နိုင်ဘူး။ ရထားမောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း
 မပစ်ပယ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။
 မမြကြုတ်သဘောအတိုင်း ရှိပါစေတော့’

ညဦးပိုင်းလောက်က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေပါ။ ဒါကိုကြားပြီး
 နောက်တစ်ရက် မနက်စောစော မမြကြုတ်ပျောက်သွားတာပဲ။

ကိုတောကျော်ကလည်း တကန်တကရာမနေပါဘူး။ မနက်ခင်း တစ်ခင်းလုံး သူ့ရထားကြီး ဆေးတွေတောင် ပိန်းနေအောင် သုတ် နေသေးတယ်။ မြင်းစာခွက်တောင် အသစ်ရိုက်နေလိုက်သေးတယ်။ သူ့နှမ ဆွဲကြိုးလေး မမြဲကြုတ်ယူသွားတာတောင် နှပျောမနေတော့ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သံယောဇဉ်ဆိုတာကလည်း ခက်သားကလား။ နေ့လယ်ဖက် ပေါ်များလာလေမလား ကြည့်တော့ ကြည့်သေးတယ်။ မလာဘူး။ ညဖက်လည်း မလာဘူး။ သေချာသွားပြီ။ အဲသည်ညက တဲထဲမှာ ကိုတောကျော် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ်။ ကိုပန်းဖူး ကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက သမန်းကုန်းသွားနေ တာသိနေတော့ ကိုပန်းဖူးကိုလည်း သည်ကိစ္စမပြောဖြစ်တော့ဘူး။ အဲသည်ညက မိုးမှောင်ကြီးကျနေတဲ့ည။ ကြယ်ရောင်တောင်မရှိတဲ့ည။ မိုးသားတွေ တအိအိနီနီကျနေတဲ့ည။ အဲသည်ညမှာပဲ ...။

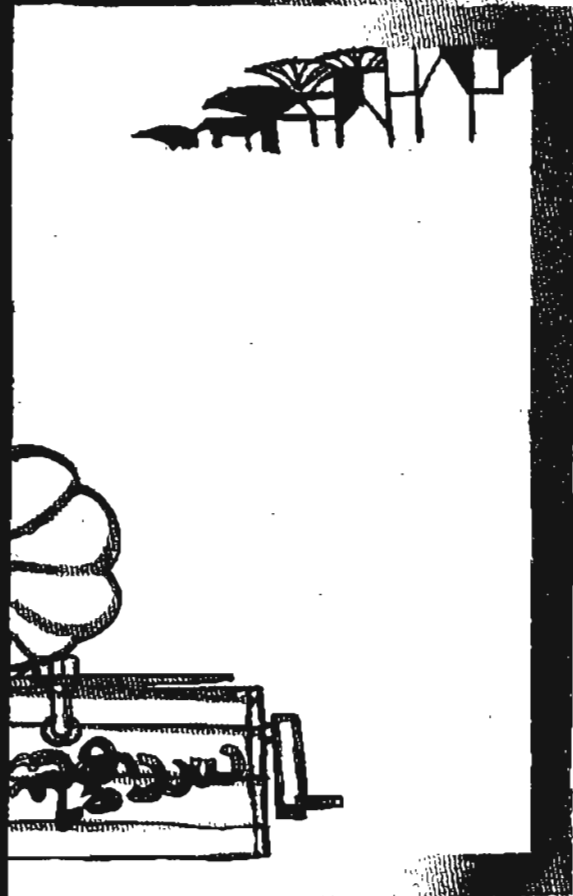
(၇)

အဲသည်ညက ညဉ့်နက်သန်းကောင်ကြီး ကိုတောကျော်တဲက မီးထလောင်တယ်။ ဘယ်ကဘယ်လို လောင်တာလည်း ဘယ်သူမှ လည်း ကနေထိမပြောနိုင်ဘူး။ တဲထဲက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မီးလောင် နေတဲ့ ကိုတောကျော်ရဲ့ အလောင်းနဲ့ မီးဟပ်လိုသေတဲ့ မြင်းပိန်ကို မြို့ကလေးကလူတွေ လာကြည့်ကြတယ်။ ရထားကြီးကတော့ လက် တံနှစ်ဖက် မိုးပေါ်ထောင်ပြီး မီးမလောင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကိုတော ကျော်မီးလောင်သေတယ်ဆိုတော့ သမန်းကုန်းက ကိုပန်းဖူးအပြေး ပြန်လာရှာတယ်။ တခြားရထားတစ်စီးငှားပြီး အသုဘချပေးရှာတယ်။ သူ့ခုံရည်ဝိုင်းလည်းပါတာပေါ့လေ။ ငျိုင်းတောင်သီချင်းတောင် ဆိုပေး ရှာပါသေးတယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတာ ခမ်းနားဖို့လိုတယ်လို့ ကိုပန်းဖူး ယုံကြည်တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့လေ။ အဲသည်နေ့မှာပဲ ဆရာတော် ကြီးက ကိုပန်းဖူးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ကိုတောကျော်ရဲ့ ရထားကြီးကို သီးပင်တောထဲက ယူသွားဖို့ ကိုပန်းဖူးကိုပဲ တာဝန်ပေးတယ်။

ကိုပန်းဖူးကတော့ ကိုတောကျော်ရဲ့နမ မျက်စမြင်ကလေး
ဘာဖြစ်လို့သေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ မမြကြုတ်ဘယ်လိုပျောက်
သွားတယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ အခု ကိုတောကျော်တဲကြီး မီး
လောင်ပြီးသေရတာလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ သေချာတာကတော့
ကိုတောကျော်ရဲ့ ရထားကြီး သူရလိုက်ပြန်ပြီ။

အခုတော့ သည်မြို့ကလေးမှာ လူမသေပြီဆိုရင် ကိုပန်းဖူးဆီ
သွားရုံပဲ။ သူ့ဇာက ရထားလည်းရှိ၊ ငုံ့ရည်ကြီးလည်းရှိတာကိုး။
ဝမ်းဆက်ပေါ့။ ဟန်ကိုကျလို့။

ကုစာသယ

ကဏ္ဍသယ

နဝင်းမြင့်

(၁)

အနောက်ကိုင်းသူကြီးကိုစဖေ လူကြီးရောဂါနဲ့သေတဲ့နေ့ပဲ သူကြီးကတော် မဖြူဆူး ရာထူးကကျတယ်။ ရွာအနောက်ဘက် သချိုင်းမှာ တစ်ခါက သူကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း အမှတ်အသား အုတ် ပြဿာဒ်ကြီးထိုးပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူကြီးကတော်ရော သူသား အုန်းမောင်ရော ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ယာခင်း၊ ကိုင်းခင်းကလေး တချို့နဲ့ ကျားခေါင်းလက်ကောက်ကလေး ငါးကွင်းကျန်တာရယ်။ ရွာဘုံစနစ်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးနှစ်လုံးရယ်။ ကြေး မောင်းကြီးတစ်လုံးရယ်ကလွဲရင် မယ်မယ်ရရကျန်တာရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ သူကြီးသေ၊ သူကြီးဖြစ်ခေတ်ကလည်း မဟုတ်တော့ အုန်း မောင်ကလည်း ဘယ်သူကြီးဖြစ်လာပါ့မလဲ။ လတ်လျားလတ်လျားပေါ့။ သူကြီးမသေခင် မြို့ပိုင်ရွာလာတုန်းက ကျန်ရစ်တဲ့ ဂျာဗာကူဆန် ခေါင်းလိမ်းဆီကလေးလိမ်း။ ဖအေသူကြီးထားခဲ့တဲ့ အဲဗွားရုပ်ဖောင်တိန် တစ်ချောင်း အင်္ကျီချိတ်ပြီး ကိုးကျင်းကိုးကြောင်း လျှောက်သွားနေ

တယ် ပြောကြပါစို့။ လေးပင်သုံးခန်း အိမ်မည်းမည်းကြီးအောက်
အေးခတ်ကြီးချပြီး ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်တဖူးဖူးသောက်ရတာက
လွဲလို့ သူကြီးကတော်ကလည်း ဘာမှလုပ်တတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။
အေးခတ်ကြီးဘေး ချထားတဲ့ စာအုပ်လေးငါးအုပ် ပျင်းရင်လှန့်ဖတ်
လိုက်။ အုန်းမောင်ပြန်အလာမျှော်လိုက်နဲ့ ပြီးရတော့တာပါ။ စာအုပ်
တွေကလည်း အလွတ်ရနေပါပြီ။ ဒုတ်ထိုး ပိဋကတ်တဲ့ တက်ဘုန်းကြီး
ဝတ္ထုတဲ့။ မစ္စတာကောသလ္လနှင့် တင်တင်ထွေးပိဋကတ်တဲ့။ ဈေးချိုသူ
ဝတ္ထုတဲ့။ သည်စာအုပ်တွေကို သူကြီးကိုစံဖေကလည်း ကြိုက်ခဲ့တော့
သွားလေသူကို သတိရတိုင်းဖတ်မိနေတာလည်း ခဏခဏပေါ့။
သူကြီးက စာအုပ်တွေပေါ်မှာ တစ်သက်မှာတစ်ခါကြုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံရောက်
မယ့်ကျမ်းများလို့ သူ့အဖွားရှုပ်ဖောင်တိန်ကြီးနဲ့ကို ရေးထားတာသာ
ကြည့်တော့။ အခုတော့ သူကြီးလည်းသေပြီ။ သူကြီးကတော်ကလည်း
မှဆိုးမဖြစ်နေပြီ။ အဖွားရှုပ်ဖောင်တိန်ကြီးကလည်း အုန်းမောင်ရင်ဘတ်
ပေါ်ရောက်နေပြီ။ သည်အဖွားရှုပ်ကလောင်စကြာ အနောက်ကိုင်သူကြီး
ဆီ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပေ
မယ့် ဒါဟာပညာတတ်တွေရဲ့ အမှတ်အသား မဟုတ်လား။
အုန်းမောင်က ဒါတော့မတ်ရေစက်ရေရှိတယ်။ အသစ်တုန်းက မှင်မယ့်
မဖိတ်သော့ ကလောင်စကြာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ရှိခဲ့ပေမယ့် ခုတော့
အုန်းမောင်အင်္ကျီအိတ်ထောင်မှာ မှင်ကွက်ကြီးတစ်ကွက် အမြဲရှိနေ
တတ်တယ်။ ဂျာဇာကူဆန်ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ ရင်ဘတ်မင်ကွက်
ကြီးစွန်းနေတဲ့ အုန်းမောင်ကို အနားရွာတွေက ချစ်လည်းချစ်တယ်။
သနားလည်းသနားကြတယ်။ ကျပ်ကလည်း သိပ်မပြည့်တော့ ရွာတွေ
က 'အုန်းစား' တယ်လို့ ပြောတတ်ကြတယ်။ ဦးနောက်မကောင်း
လှဘူးပေါ့။

အုန်းမောင်အဖေ သူကြီးကိုစံဖေကလည်း နှစ်လုံးပြူးလည်းမရ၊
ငွေစားလည်းမရ၊ ASM တို့၊ KTM တို့ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တွေလည်း ဘုံအိမ်က
ထမင်းချက်က တောင်းပေးခဲ့တာမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရွာနဲ့ကိုယ်တော့
နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိခဲ့သူကိုး။ ညာသင့်တဲ့လူညာ။ ဖာသင့်တဲ့လူဖာ။ မိုက်
သင့်တဲ့လူမိုက်။ ရိုက်သင့်တဲ့လူရိုက်ပြီး သူကြီးလုပ်လာတာဆိုတော့
ပြဿနာရယ်လို့ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိခဲ့ဘူး။ အိမ်ကလယ်က
လေး။ ကိုင်းကလေးကလည်း အုန်းမောင်ကိုယ်တိုင်လုပ်စရာ မလို
ပါဘူး။ လုပ်လည်းမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်တဲ့လူ သီးစား
ချပေးထားပြီး လည်းငှား၊ နွားငှား၊ ထွန်ငှား၊ ထယ်ငှားနဲ့ စားကြ
တယ်။ သားအမိနစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာအရေးလဲ။ အချိန်တန်
ရင် ပဲစေ့ချောက်ချောက် ဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ ကုန်းငရုတ်ထောင်းကလေး
တော့ စားရတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ရက်တော့ သည်လိုနေလာကြ
ရင်း အုန်းမောင်က မအေကိုပူဆာတယ်။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဖအေကြီးထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်း တိုလီမှတ်စတွေထဲက ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီး
ကျန်တာ သူလိုချင်တယ်ပေါ့လေ။ မအေကလည်း သားပူဆာမှ သတိ
ရတော့တာပါ။ သည်ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးက အိမ်မှာရှိနေတာကြာပြီ။
အိမ်ပိုင်တော့မဟုတ်ဘူး။ သည်ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နဲ့ ပတ်
သက်ပြီး တစ်ခါက လူနစ်ယောက် တရားတပေါင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။
ပြီးတော့ ရွာခံတွေလည်း မဟုတ်ကြဘူး။ တခြားရွာက လူနစ်ယောက်။
သူပိုင်တယ်။ ငါပိုင်တယ် ငြင်းခဲ့ကြရာက ထိုးကြ ခုတ်ကြလုပ်ရင်း
အမှုဖြစ်လာတော့ သူကြီးက ခဏယူသိမ်းထားလိုက်တဲ့ ပစ္စည်း။
သည်လူနစ်ယောက်ကလည်း ရန်ဖြစ်ရတာနဲ့ ဟိုခေတ်က ပုလိပ်
ပိုက်ဆံပေးရတာပဲ အဖတ်တင်တာပါပဲ။ ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးကိုတော့
သူကြီးက ပြန်မပေးတော့ဘူး။ သည်လိုနဲ့ နှစ်တွေကြာလာတော့ မင်း

ဘဏ္ဍာကိုယ်ဟာမှတ်ပါလို့ ဖြစ်ကရော။ ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီး သူကြီး အိမ်ရောက်လာတဲ့နေ့က သူကြီးကိုစံဖေ အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံး ထွန်းပြီး ရွှေကျီးညိုဓာတ်ထုတ် အသံတရဲရဲနဲ့ တစ်ညလုံး ဖွင့်သေးတာပါ။ ဒါပဲ။ နောက်တစ်ရက်ကစပြီး အဝတ်စုတ် သန့်သန့်နဲ့ပတ်ပြီး အိမ်ခေါင်အခြင်တန်း ချိတ်ထားတာပဲ ကြာလှပေါ့။

အခု အုန်းမောင်က သည်ဂေါက်လှည့်ပုံးကို သူလိုချင်ပါတယ်လုပ်ပြီဆိုတော့မှ အခြင်တန်းချိတ်ထားရာက ဖြုတ်ကြည့်ကြတယ်။ ဂေါက်လှည့်ပုံးက တော်တော်တော့ ဟောင်းနေပါပြီ။ ဘေးက သစ်သားအိမ်မှာ 'ဣန္ဒာသယ' လို့ရေးထားတဲ့ သင်္ဘောဆေးစာတောင် တော်တော်ဖတ်ယူရတာသာကြည့်တော့။ သံချေးတက်နေတဲ့ ဘူးပြည့်အပ်ဘူးတစ်ဘူးပါတယ်။ မြေဓာတ်ပြား ၄၊ ၅ချပ်လည်းပါသေးတယ်။ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပြားတင်တဲ့ ကတ္တီပါခင်းအဝိုင်းပြားကတော့ တော်တော်ကို လတ်သေးတာကလား။ အုန်းမောင်ကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဦးနောက်မကောင်းလှဘူးဆိုပေမယ့် သည်ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးက ပိုက်ဆံရနိုင်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိတယ်။ သည်အုန်းအနား လေးငါးရွာမှာ ဂေါက်လှည့်ပုံးတစ်ပုံးမှမရှိတာ အုန်းမောင်သိတယ်။ ဣန္ဒာသယဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ သည်ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး အနားလေးငါးရွာမှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဂေါက်လှည့်ပုံး ရမယ်ရှာပြီး သူပိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးသုံးလေးယောက်ကို ချတ်တိတ်ကိတ်လုပ်နိုင်တာလည်း သိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ သူဝါသနာအပါအဝင်ပဲ။ သူ့အဖွဲ့လမ်းဆုံးအလုပ်။ ဖအေရှိတုန်းက ကိုင်ခွင့်၊ ဖွင့်ခွင့်မရခဲ့ရိုးမှန်ပေမယ့် ခုတော့ သူ့ခြေ သူ့လက်ဖြစ်နေပြီကိုး။ တံခွန်တိုင်၊ ပျဉ်းမကုန်း။

ကြာကန်၊ ညောင်တို၊ ရှားပင်လှ၊ ချောင်းဆင်း လေးငါးရွာမှာ ဂေါက်လှည့်ပုံး အုန်းမောင်ဖြစ်ကရောပေါ့။ ဂျာဗာကုဆန်ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ တထောင်းထောင်း၊ အဲဗွားရှပ်ဖောင်တိန်ကပေတဲ့ မင်ကွက်အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဂေါက်လှည့်ပုံးနဲ့များ ရွာစဉ်လှည့်လိုက်ရရင်တော့လား။ ဘာပြောကောင်းမလဲပေါ့လေ။

ဣန္ဒာသယလို့ ရေးထားတဲ့ ဂေါက်လှည့်ပုံးက ဖွင့်ဖွင့်ချင်းတော့ ဘယ်တန်းမြည့်မှာတုန်း။ ပစ်ထားတာပဲ ကြာလှပြီဆိုတော့ ဘယ်ဟာက ဘာဖြစ်နေတယ် ဘယ်သိလိမ့်မလဲ။ သည်ဂေါက်လှည့်ပုံးက အော်လံလို့ခေါ်ကြ၊ ဟွန်းလို့လည်းခေါ်ကြတဲ့ ခွက်ကြီးလည်း ပါတာမဟုတ်ဘူး။ သာမန်ရိုးရိုးသေတ္တာကလေးတစ်လုံးပဲ။ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ရုံ နှစ်ပေ၊ တစ်ပေအမြင့် တစ်မိုက်လောက်ပုံးသက်သက်ပဲ။ ညာဘက်မှာ ဂေါက်တံကလေးသွင်းပြီး လှည့်ဖို့ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ပါတယ်။ သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ဓာတ်ပြားတင်တဲ့ ကတ္တီပါအုပ်အဝိုင်းကလေးပါတယ်။ မြေဓာတ်ပြားတစ်ချက်စာ မရှိတရှိလောက်ကျတယ်။ ပြီးတော့မှ အတွင်းဘက်ကို ခွေခေါက်ပြီး ထည့်ထားတဲ့ အပ်ချိတ်တဲ့ အကောက်ကြီးတစ်ကောက်ပါသေးတာကလား။ သည်ကောက်ကွေးကလေးထိပ်က ဝက်အူကလေးကိုလျှော့၊ အပ်ဘူးထဲက အပ်တစ်ချောင်းတပ်၊ ဝက်အူကိုပြန်ကျပ်ပြီးရင် လည်နေတဲ့ ဓာတ်ပြားနှုတ်ခမ်းပေါ် အလိုက်သင့်တင်ရုံပဲ။ ဓာတ်ပြားကောင်းကောင်းလည်ဖို့က အခုနပြောတဲ့ လက်လှည့်ဂေါက်နဲ့ သေတ္တာဘေးစွပ်ပြီး လေးပတ်၊ ငါးပတ်၊ ဆယ်ပတ်စသဖြင့် သံပတ်တင်းအောင် လှည့်ပေးရုံပဲ။ ဓာတ်ပြားကောင်းမယ်၊ သံပတ်ကောင်းမယ်၊ အပ်ကလည်း ကောင်းမယ်ဆိုရင် မမြည့်စရာဘာမှမရှိဘူးပေါ့လေ။ ဒါရှင်းရှင်း

လေးပဲ။ ဒါပေသိ အုန်းမောင် ဖွင့်ကြည့်တော့ မမြည်ဘူး။ သံပတ်ကလည်း တင်းပါရဲ့။ ဘယ်နယ်ဖြစ်တယ် မသိဘူး။ မြည်ကိုမမြည်တာ။

‘မင်းအဖေတော့ အသံမြည်လျက်နဲ့ သိမ်းထားတာ ငါမှတ်မိတာပဲ။ ဘယ်နယ်ကြောင့် မမြည်သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး’

အုန်းမောင်အမေကလည်း က္ခန္ဓာသယ ဂေါက်လှည့်ပုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရာဇဝင်ဟောင်းကို သည်လောက် ပြောနိုင်တာကလား။ အုန်းမောင်ကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျော့မပေးဘူး။ မြင်းခြံဘက် ထွက်တဲ့လမ်းမှာ စက်ဘီးဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ကိုက်မောင်သွားရှာတယ်။ ကိုက်မောင်ဆိုင်ရောက်အောင် နေ့တစ်ဝက်မရှိတရီ။ သွားရတာ မပင်ပန်းပေမယ့် ကိုက်မောင်က မြင်းခြံပစ္စည်းသွားဝယ်တယ်ဆိုတာ ကြားတော့ အုန်းမောင်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ညနေဘက်အထိ ပေစောင့်နေတော့မှ ကိုက်မောင်ကိုတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပေါ့လေ။ ကိုက်မောင်ကလည်း ဂေါက်လှည့်ပုံးဖွဲ့စည်းကိုတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ စက်ဘီးလောက် ချောက်တီးချောက်ချက်ပြင်တတ်တာမဟုတ်လား။ ဒါပေသိ နောက်တစ်နေ့မနက် ချိန်းတာပါပဲ။ ရွာကပဲစောင့်နေ၊ လာခဲ့မယ်ပေါ့လေ။ တကယ်လည်းလာတယ်။ ချက်ချင်းလိုလိုပဲ။ ဖြုတ်လို့ ရတာတွေ ဖြုတ်တယ်။ ဆေးစရာရှိတာတွေဆေးတယ်။ ကော်ပတ်စားစရာရှိတာ စားတယ်။ ဆီသုတ်စရာရှိတာ ဆီသုတ်တယ်။ မနက်ခင်း တစ်ခင်းလောက်ကုန်တော့ ခွင်ကျပြန်တပ်ပြီးပြီ။ အုန်းမောင်ကလည်း စမ်းချင်လှပြီ။ ရွာထဲက သတင်းကြားနဲ့ ဝိုင်းနေတဲ့ လူတွေကလည်း ကြားချင်လှပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုက်မောင်က သေတ္တာကလေး ပြန်ပိတ်ပြီး ရေကပြင်မှာ လက်သွားဆေးတယ်။ ထမင်းစားကြရအောင်ကွာတဲ့ ထမင်းစားပြီးတော့ မြင်းခြံကျပ်ချောင်းမော်ဆေးလိပ်ကို

ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲဖွာတာကိုက တော်တော်ကြာတယ်။ ဖွာရင်းက မြေဓာတ်ပြားတွေကို ကြည့်တယ်။ ဓာတ်ပြားပေါ်က ဓာတွေကို ဖတ်တယ်။ ဓာတ်ပြားတွေကို ပုဆိုးစုတ်နဲ့ပွတ်တယ်။ ပြီးတော့ က္ခန္ဓာသယ သေတ္တာကိုဖွင့် ဂေါက်တံထည့် လေးငါးချက်လှည့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပြားနံကလည်ပြီ။ သည်တော့မှ အလည်စောင့်ပြီး တစ်မနက်ခင်းလုံး ဆီစိမ်သွေးထားတဲ့ အပ်နဲ့ဂေါက်ကို ဓာတ်ပြားနှုတ်ခမ်းထောက်လိုက်တယ်။ ပထမတော့ ရဲ့ရဲ့ ရဲ့ရဲ့ ဆိုတာပဲ ကြားရတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ အစပျိုး ပတ်လုံးသံကလေး ထွက်လာပြီး သီချင်းသံ ပေါ်လာတာပဲ။

‘ရှစ်စုံထီးစိုက်ထူ၊ ရွှေပြည်ငြိမ်းချမ်း သာယာသဘင်မှာ ရွှင်စွာ အေးချမ်းငြိမ်းချမ်းသာ၊ နိမိတ်ရှိစွာ ကုမ္ဘီတာ၊ နောင်မစိုးရိမ်အောင် မောင်ဖိုးစိန်အောင်ဩဘာ’

က္ခန္ဓာသယ ဂေါက်လှည့်ပုံးကို ဝိုင်းနေကြတဲ့ လူနစ်ဆယ် လောက်ဟာ ‘ဟာ’ ခနဲဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဝမ်းသာတဲ့ အသံကြီးတွေနဲ့ အော်ကြတယ်။ ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီးကိုယ်တိုင် ရွာရောက်လာသလို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြတယ်။ အပျော်ဆုံးကတော့ ဘယ်သူရှိရဦးမလဲ။ အုန်းမောင်ပေါ့။ ရှေ့သွားကြီးနစ်ချောင်းထုတ်ပြီး ‘ဟီး’ လို့ တစ်ချက် ရယ်ပြီးကာမှ ငါမျက်နှာရူးလို့ မကောင်းဘူးဆိုတာမျိုးနဲ့ သွားတွေ ပြန်စေတယ်။ သည်တော့ မျက်နှာက စုပွေ့ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ စက်ဘီးပြင်ဆရာ ကိုက်မောင်ပြန်တော့ စက်ပြင်ခဆိုပြီး မြေပဲသုံးပြည် ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဂေါက်တံလှည့်တာ သံပတ်ပေးတာ၊ ဓာတ်ပြားတင်တာ၊ အပ်ကောက်ချိတ်တာကစပြီး လက်တွေ့နစ်ခါလောက် လုပ်ကြည့်တော့ ဟန်ကျသွားပြီ ပြောပါတော့။ အဲသည်နေ့ကစပြီး အုန်းမောင်ကို လူတွေက ‘ဂေါက်လှည့်ပုံးအုန်းမောင်’ လို့ ခေါ်ကြ

တယ်။ တချို့က ကုမ္ပဏီသယအုန်းမောင်တဲ့။ တချို့ကတော့လည်း
 ဇာစ်မြစ်ကို သိတာကိုး။ 'အလကားပါကွာ သူများဟာ မတရားယူ
 ထားပြီး လူလည်လုပ်နေတဲ့ကောင်ပါ' တဲ့။

(၂)

အုန်းမောင်က ခပ်ညှက်ညှက်ရယ်။ ပုဆိုးရင်ခေါင်းစည်းနဲ့ အင်္ကျီ
 လက်တို အမြဲဝတ်တတ်တယ်။ ပါးစပ်ကပြတော့ လက်မလောက်သွား
 ကြီးတွေက ဘယ်တော့မှ မစေ့ဘူးပြောပါတယ်။ အသားမည်းမည်း၊
 ဆံပင်တိုတို ကုတ်ချောင်းချောင်းပေမယ့် ညှင်းသိုးသိုးတော့လည်း
 မဟုတ်ပြန်ဘူး။ လောကဓာတ်စာ ကောင်းကောင်းမတတ်ပေမယ့်
 လူရည်လည်တယ်။ သူ့ကြီးသားကလည်းဖြစ်ပြန်၊ အနုပညာကလေး
 ဘာကလေးကလည်း ဝါသနာပါပြန်ဆိုတော့ လူချစ်လူခင်လည်းများ
 တယ်။ မယ်ဒလင်မတောက်တခေါက် တီးတတ်တော့၊ သံပတ္တလား
 ကျည်ကျည်ကြောင်ကြောင် တီးတတ်တာကလေးကလည်းရှိတော့
 လူသိကလည်း များတယ်ပေါ့လေ။ အရက်ကလေး ဘာလေးတော့
 လည်း လစ်ရင်တွယ်တတ်တယ်။ အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲလေး၊
 လမ်းလေးရှိမှ နည်းနည်းပါးပါးသောက်တာပါ။ သောက်ပြီးတော့ ရမ်း
 တာလည်း မဟုတ်တော့ သောက်ထားတာနဲ့ မထားတာ သိပ်မသိ

သာလှဘူး။ နည်းနည်းသိသာတာက သောက်ထားရင် မျက်နှာနည်းနည်းပိုရှားတယ် ခေါ်မလား ဖြေချည်ချည်ဖြစ်နေတတ်တယ်။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူကသာ ကျပ်မပြည့်တာ။ မိန်းကလေးများတော့ ချောမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာမျိုး။ တစ်ရွာတစ်ယောက်တော့ သူ့ဘက်က ချိန်ထားတာပေါ့လေ။ မိန်းကလေးတွေကလည်း အပါးရယ်။ သူမေတ္တာရှိတာထက် သူ့ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးကို မေတ္တာရှိတာဆိုတော့ ရွာမှ ရောက်လာရင် မပေါ်လာ အတော်ကြာပါပကောလား ကိုရင်ရဲ့ လုပ်တတ်ကြတယ်။ ဒါမျိုးဆိုရင် ဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး အိတ်ထောင်ထဲ ထောင်ထည့်လာတဲ့ မြင်းခြံကျစ်ချောင်းမော် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်နို့က်တာပဲ။ ဆရာခင်လို့ ရေးထားတဲ့ ဒန်မီးခတ်ကြီး အိတ်ထဲကထုတ် ဖင်ဘက်ကဖွင့်ပြီး ပါးစပ်နဲ့မှတ်လိုက်သေးတာ။ အတွင်းထဲစိမ့်ဝင်နေတဲ့ ဓာတ်ဆီတွေ မီးစာဖျားရောက်အောင် မှုတ်တာပါ။ ပြီးမှ လက်မြဲမြဲနဲ့ဖြောင်းခနဲခြပ်ပြီး စိမ်ပြေနပြေမီးညှိ၊ မီးခိုးတွေ အူသွားအောင်မှုတ်ထုတ်။

‘ဓာတ်ထုပ်အသစ်ပါသယ် မမြခင်ရဲ့။ ညကျတော့မှ ဦးကြီး။ ဘကြီးများ ဖွင့်ပြရဦးမယ်’ လို့ ပြောတတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် သူ့ရောက်နေတဲ့ရွာသိပြီ။ အနည်းဆုံး သည်ရွာမှာ နှစ်ရက်တန်သည်။ သုံးရက်တန်သည် နေဦးမယ်ပေါ့လေ။ ဘယ်လောက်နေနေ ဝမ်းသာကြတာပါပဲ။ ပွဲတို၊ ဇာတ်တို ဆိုတာက ရွာကို လေးငါးနှစ်နေလို့ တစ်ခေါက်ရောက်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားပွဲထည့်လောက်တဲ့ စေတီပုထိုးကြီးကြီးမားမားလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ရှိတာမှ မဟုတ်တာကလား။ ရှိဦးတော့ ဘယ်ဇာတ်များ ဘယ်သူတွေက ငှားနေမှာမှတ်လို့။ သည်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ သာရေးနာရေးရှိမှ ရောက်လာတတ်တဲ့ ဓာတ်

စက်ကို အကောင်းလုပ်ကြရတာကိုး။ ဓာတ်စက်ကလည်း လေးငါးတိုင်ခရီးက တောကျောင်းမှာ တစ်လုံးလားရှိတာဆိုတော့ အုန်းမောင်ရဲ့ ကန္တာသယဂေါက်လှည့်ပုံးက သည်ရွာတွေမှာတော့ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေရေးပဲ။ ဓာတ်ပြားထည့်ထားတဲ့ ဖျင်ကြမ်းလွယ်အိတ်ပန်းချိတ်၊ သေတ္တာပန်းကထမ်းပြီး တစ်ရွာ၊ တစ်ရွာ ကူးရတာဆိုတော့ ဘယ်သက်သာလိမ့်မလဲ။ လှည်းကြုံကလေး ဘာလေးရှိလို့ကတော့ ဘာအကြောင်းလဲ။ လာခဲ့ လိုက်ခဲ့ချည်းပါ။ သူ့ရွာကိုယ်ရွာ သည်လို ကူးနေကြတာရယ်။ လှည်းကြုံများ မရှိလို့ကတော့ လျှောက်ပေတော့ပဲ။ လျှောက်လည်း လျှောက်တာပါပဲ။ ပင်ပန်းတယ် မထင်ပါဘူး။ ခက်ခဲတယ်လို့များ ဘယ်တုန်းကမှ မတွက်တာ။ ပါးစပ်က သီချင်းတောင် ဆိုသွားလိုက်သေး။ ငိုချင်းပေါင်းစုံရတယ်။ မြိုင်ထပေါင်းစုံရတယ်။ ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်ကွက်ပေါင်းစုံရတယ်။ သံနေသံထားနဲ့ ကျကျနနကြီးရွတ်နိုင်တာထား။ စာတစ်လုံးမှ မကျတာကလည်း အုန်းမောင်ရဲ့ ပါရမီပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အုန်းမောင်မှာ ဘယ်ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်လမ်းမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်ပြားမှလည်း အစနဲ့အဆုံးရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဖအေလက်ထက်က ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပြားလေးငါးချပ်အမာခံထားပြီး ကျန်တဲ့ ဓာတ်ပြားနည်းနည်းပါးပါးဆိုတာ ရချင်တဲ့ဆီက ရချင်သလို ရတာတွေချည်းကိုး။ တစ်ခါတလေ မြင်းခြံရောက်လို့ ချိုချိုချောင်ချောင်ရလာတာမျိုး၊ ဓာတ်စက်ဟောင်းဖြုတ်တာနဲ့ ကြုံလို့ သူတတ်နိုင်သလောက် ဝယ်ခဲ့တာမျိုးကလွဲရင် ဓာတ်ပြားအသစ်လို့လည်းမရှိဘူး။ အစအဆုံး လေးပြားတွဲငါးပြားတွဲရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ဟိုတစ်ချပ် သည်တစ်ချပ်ဆိုကြပါစို့။

‘လုမ်းနိုင်ဘုတော်ကြီးရေ၊ ခြေတော်... ခြေတော်... ခြေတော်မှာ ပေါ့အကုန်၊ လဲမနော် မြေကုမ္ပဏီကုန်း မယ်ဗလအသည်းတော်ကြွေလှဆုံ။ ရေကြည်စမ်းလောက် မြေဝယ်၊ အပန်းပျောက်စေဖွယ် သောက်ပါရ စေဦး၊ လက်တော်ရတနာ နှစ်ဖက်လေးရယ်နဲ့ ရွက်ပေါ်ကြာမှာ တက် လေပါလို့ ကြည်သက်တဲ့အိုင် ကျက်မြေဝယ် ခြေဖက်လို့ ထိုင်ပါရစေ ကွယ်’

တစ်ရွာတစ်ရွာ ဖုံတထောင်းထောင်းနဲ့ ဂေါက်ပုံးကြီးထမ်းပြီး တလုပ်လုပ်သွားနေတတ်တဲ့ အုန်းမောင်သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင် သေချာတယ်။ သူ့မှာ သည်ဓာတ်ပြားပါလာပြီပေါ့လေ။ ရွာထဲ သည် သီချင်းနဲ့ ဝင်လာလို့ တစ်ယောက်ယောက်က အုန်းမောင်ရ အောင် ဗလဆိုတဲ့ ‘လုမ်းနိုင်ဘု’ လေးဘာလေး လုပ်ပါဦးဟလို့ စတတ်ကြ တယ်။ ဒါဆို အုန်းမောင်က ဒါကို စတယ်မထင်ဘူး။ ‘ဧရာရာ အခုဆို လာသာ သည်သီချင်းဟာကော’ လို့ ပြန်အော်တတ်တယ်။ သူ့ဓာတ်ပြားတွေထဲမှာ ဖိုးစိန်ကြီးနဲ့ အောင်ဗလနှစ်ပါးသွားဓာတ်ပြား တစ်ချပ်ပါတယ်။ နှစ်ပါးသွားသီချင်းတစ်ပုဒ်ပါ။ သီချင်းစာသားထဲမှာ ‘ပူပါတယ် တစ်ပါးလင်သယ်၊ စိန်စိန်လင်မဟာရင်ခွင်ထဲ၊ လျောင်းကာ နွဲ့လို့ တွဲကာယူ၊ Very Little Small Girl မောင်စိတ်ထဲဝယ် စွဲ ဖွယ်အလိုလို မင်စရာ ခင်အောင်ဗလက လင်မောင်အလှနဲ့ နှစ်ကိုယ် ကျီစယ် လေဒီဗေယ်ဖေကျီစယ်’ ဆိုတဲ့ စာသားပါတော့ တောသူ တောင်သားတွေမဟုတ်လား။ ‘ဘဲတီးလစ်တဲစမောဂဲ’ ဆိုတာကို ဘာ မုန်းမသိကြဘူး။ သည်တော့မေးကြတာပေါ့။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မေး ကြတော့ အုန်းမောင်က ပြုံးတယ်။ သွားကြီးနှစ်ချောင်း ရှေ့ထုတ်ပြီးမှ ရှက်ရှက်နဲ့ဖြေတယ်။

‘ဘဲတီးလစ်တဲစမောဂဲ’ ဆိုတာ သေးသေးသွယ်သွယ်မိန်းမငယ် လို့ ပြောသာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သိလိမ့်မတုံး။ လေဒီဗေယ်ဆိုသာ ခင်ဗေယ်ပေါ့ဗျာ။ လေဒီဆိုတာ မိန်းမကို ပြောသာ’ လို့ ကျကျနုနုကြီး တော့ ရှင်းပြတာပေါ့လေ။ သည်တော့ မေးတဲ့လူက ‘ဟုတ်ထင်ပေါင် မောင်ရာ’ လို့မျှားဆိုရင်တော့ မျက်နှာကြီးရဲတက်လာပြီး မယုံရင် မြင်းခြံချေးဝက ကျောင်းဆရာကိုသာရင်သွားမေးဗျာလို့ ပြန်အော်တော့ တာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျောင်းဆရာ ကိုသာရင်ကို မေးထားဖူးတာ ကိုး။

ထားပါတော့ အုန်းမောင် အဲသည်လို ဂေါက်လှည့်ပုံးတစ်ပုံးနဲ့ ဓာတ်ပြားဆယ်ချပ်လောက် အိတ်ထဲထည့် ရွာစဉ်ကိုးပေါက် သွားနေ တာကို မအေက ကြာတော့ ဘယ်ကြည့်သာတော့မလဲ။ ကြုံတဲ့လူနဲ့ လုမ်းမှာရတယ်။ စကားနဲ့မှာတယ်။ စာနဲ့မှာတယ်။ ‘အုန်းမောင်က မအေစာ မအေစကားကြောင့်တော့ ပြန်တယ်မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ချင်စိတ်ကလေးရှိလို့ ဒါမှမဟုတ် ပျင်းလို့ပြန်လာတာရှိတာပါ။ သူ့ဂေါက်လှည့်ပုံးကလည်း ဘက်ထရီဘုံးနဲ့ ဟွန်းကြီးတပ်၊ အသံချဲ့စက် နဲ့ တွဲထားတာမျိုးမှ မဟုတ်တာကိုး။ ဓာတ်ပြားနဲ့ အပ်နဲ့ထိလို့ ထွက် လာတဲ့အသံဆိုတော့ နှစ်ကိုယ်ကြား၊ သုံးကိုယ်ကြားဆိုတာမျိုးဆိုတော့ ဒါကလှည့်ပုံးသား လူချင်းထပ်ပူးကပ်နားထောင်ပါမှ ကြားရလှ ဆယ် ယောက်ပေါ့။ သည်တော့ အိမ်ဝိုင်းစုတစ်စု တစ်ညဖွင့်ပြတယ်ထားဦး။ တစ်ရွာဆိုရင် နေပါလေ့ အရက်နှစ်ဆယ်၊ တစ်လ။ ရွာက လေးငါး ခြောက်ရွာဆိုတော့ တစ်ခါထွတ်ရင် အနည်းဆုံး နှစ်လသုံးလတော့ ကြာတာချည်းပဲ။ မအေကတော့ သားကို တွေ့ချင်ရှာတာပေါ့။ သား ယောက်ျားလေးမို့ အားကိုးရပါမလားမှတ်တယ်။ မလာတာကြာရင်

သင်းထိုက်နဲ့ သင်းရိပ်စေလိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ အောက်မေ့တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ငရုတ်ဆုံထဲ အုန်းမောင်အင်္ကျီဟောင်းလေးထည့်ပြီး ကျည်ပွေ့နဲ့ အသက်ခုနစ်ချက်အောင်ပြီး နောက်ပြန်ထောင်းတော့တာပဲ။ ရွာမှာတော့ လူပျောက်ပြန်မလာရင် သည်လိုပဲ ဓာတ်ရိုက်နေကြတာပါပဲ။ သည်လိုလုပ်ရင် လာကြတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပေမယ့် အုန်းမောင်ကတော့ ငရုတ်ဆုံထဲက အင်္ကျီမှတ်တာ အဖတ်တင်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုး။ ဘာသိမှာတုံး။ တစ်ခေါက် အိမ်ရောက်လာတော့ မအေက ငိုတယ်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သွားကြီးနှစ်ချောင်း အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ပြီး အုန်းမောင် မအေကို ငေးကြည့်နေတာပါပဲ။ တတ်သမျှမှတ်သမျှနဲ့ မအေကို ချောတယ်။

‘ခင်ဗျားမလဲ ခက်ပါသော်ကော၊ ကျုပ်ကလေးမှ မှတ်သာ၊ သည်နားဟိုနား ရွာတွေမယ် ကျုပ်ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျားယာထဲကိုင်ထဲလည်း ကျုပ်လိုက်နိုင်သာမှတ်ဘူးရယ်၊ ကျုပ်နေချင်သလို နေပါရစိ’ သည်တော့ သူ့ကြီးကတော်ကျ မဖြူဆူးက ပိုပြီးစိတ်ထိခိုက်တာပေါ့။ သူ့လင်သူကြီး ကိုစံဖေဆိုရင် ခေတာမဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးသာကဝန်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးတာ သူ့အသိ။ လောကဓာတ်စာသာ မတတ်ရင် ရှိရမယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းစာများ ဗျောင်းဗျောင်းပြေးနေတာမဟုတ်လား။ စာတတ်ပေတတ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာစကားပြောတော့လည်း ချက်ချာသကိုး။ ကိုစံဖေနဲ့ ရကားစကားများ သူ့ကြီးလက်သစ်ကတော်ဘဝနဲ့ ပွဲများသွားကြည့်လို့ လက်ဖက်ခွက်ကိုင်နဲ့ သင်ဖြူးလိပ်ထမ်းရသူနဲ့ တခမ်းတနားနေခဲ့ရတဲ့ ဘဝကစခဲ့တာ။ စောစောစီးစီး သည်လို လောကထဲ တစ်ယောက်တည်းကထားခဲ့မယ် ဘယ်ထင်မှာတုံး။ သည်သားလေး အားကိုးရမလားမှတ်တယ်။ ဂေါက်လှည့်ပုံးထမ်းပြီး ရွာရိုး

ကိုးပေါက်သွားနေတော့ အားငယ်မယ်ဆိုလည်း ငယ်စရာပေါ့လေ။ အုန်းမောင်ကလည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပျော်တာမဟုတ်ဘူး။ တခြားရွာတွေမှာ ပျော်တာထား။ ချောင်းဆင်းမှာတော့ အပျော်ဆုံးပေါ့။ ချောင်းဆင်းမှာက မသေးတာရှိတာက တစ်ကြောင်း။ သူ့ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးနဲ့ ဓာတ်ပြားတွေကို မက်မက်စက်စက်ရှိကြတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ပြောကြကြေးဆိုရင် ချောင်းဆင်းမှာ အနေများတယ်။ မအေက တားတာလည်း မရပါဘူး။ အနောက်ကိုင်မှာနေရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ။ အိမ်က ပြန်ထွက်လာတော့ မအေကငိုလို့။ အုန်းမောင်က ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးနဲ့ ဓာတ်ပြားလွယ်အိတ်ကြီးလွယ်တဲ့ပြီး နောက်မလှည့်တမ်းထွက်လာခဲ့တာပါပဲ။ ရွာတံခါးကထွက်တော့ နွားအုပ်ကြီးမောင်းသွားလာတဲ့ ကိုဘဆင်က ‘အုန်းမောင် မိုးကြီးချုပ်မှ ဘယ်တုံးဟ’ လို့ မေးတယ်။ အုန်းမောင်က ဒါမျိုးဆို သိပ်ဖြေချင်တာကလား။

‘ချောင်းဆင်းကိုပါဗျာ၊ ဖျော်ဖြေရေးသွားမလို့၊ မျှော်ကြရောမယ်’ နွားအုပ်ကြီးတွေကြောင့် ထနေတဲ့ ဖုန်လုံးကြီးတွေကြားမှာ အုန်းမောင် ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်နေရတာ ‘မသေးတာ’ ပဲ။ ကုမ္ဘာသယဂေါက်လှည့်ပုံးထဲက လည်နေတဲ့ ဓာတ်ပြားကို ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ရင်း ငေးနေတတ်တဲ့ မသေးတာကိုပါပဲ။

‘ဂုဏ်မတူတာ၊ တောင်းပဏ္ဏာသလျက်ကနဲ့ ပုံယူကာ ဒေါင်းပမာ ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့၊ အံ့မယ်လေး ကောင်းပါလေ့ မင်းနှုတ်သံ၊ ဝင့်မကင်းတာကြောင့် ညွတ်ကွင်းလာပါစေတော့ ကညာပျို မျက်နှာချို သွေးသော်လည်း ကျုပ်တကယ် ဆုတ်ဖယ်လို့ ပေးရတယ် ငေးကဆလဲ’ ဖုန်လုံးကြီး အူထနေတဲ့ကြားက ခါးနဲ့ကြီးနဲ့ စိုက်စိုက်ခိုက်စိုက် လျှောက်ရင်း သီချင်းဟစ်လိုက်သေးတာကလား။ မင်းဒင်ရွှေမှန် ဇာတ်

ထုမထဲက သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေါ့လေ။ ခရီးခြောက်တိုင်လောက်ဝေးတဲ့
ချောင်းဆင်းကို ရောက်ချင်လှပြီ။ မသေးတာတို့ အပျိုတစ်သိုက်က
မျှော်လောက်ပြီကိုး။

(၃)

မသေးတာက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သေးသေးပါးပါးကလေး။
အသားကလေး မဖြူမစိုနဲ့။ ဆံထောက်ပါးပါး အုပ်လုံးသိမ်းစဆိုတော့
ချောင်းဆင်းမှာ မသေးတာက အလှစာရင်းဝင်ပေါ့လေ။ စကားပြော
လည်းချို့ အသံကလေးကလည်းကောင်းတော့ ရွာမောင်းဆိုင်းဝိုင်းမှာ
တောအဆိုတော်ဆိုကြပါစို့။ မသေးတာက အုန်းမောင်နဲ့ ပြောင်းပြန်။
ဖအေပဲ ရှိတော့တာ။ ဖအေကလည်း တောင်သူလက်ငုတ်ထဲကပါပဲ။
ဖအေနဲ့ သမီးပဲ တစ်တောင်းနှမ်းတစ်ခွဲနဲ့ ဘဝလုပ်နေကြရတာပေမယ့်
ဖအေကြီးကလည်း သုခုမပိုးကလေးရှိနေတော့ သမီးဝါသနာမတား
ပါဘူး။ အုန်းမောင်ကို သဘောကျတာလည်းပါတယ်။ မျိုးရိုးကောင်း
တယ်။ လူပုံ ရိုးပုံရိုးပါးနဲ့ ပေါ့ပေါ့သွမ်းသွမ်းထဲကလည်း မဟုတ်တော့
သမီးပိုးနေမုန်းသိပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ အိမ်ရှေ့နမ်းဝင်
အောက်က ကွပ်ပျစ်ကြီးမှာ နေရာပေးထားတာသာကြည့်တော့ သည်
နှမ်းဝင်အောက်က ကွပ်ပျစ်တာ ချောင်းဆင်းတစ်ရွာလုံးရဲ့ ဆံရိပ်သာပဲ။

ညနေမှစောင်းပြီဆိုရင် ရွာက လူကြီးလူငယ်တွေ တော်တော်များများ သည်မှာလာစုကြပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အုန်းမောင်ပါလာတဲ့ ဓာတ်ပြားဆယ်ချပ်လောက်ကို နားထောင်ရတာ အလွတ်တောင်ရနေကြပါပြီ။ ဘယ်ဓာတ်ပြားထည့်လိုက်ရင် ဘာသံက စထွက်တော့မယ် ဆိုတာတောင် သိနေကြပြီ။ တချို့လူငယ်တွေက ရယ်သလိုမောသလိုနဲ့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ကိုအုန်းမောင် သည်တစ်ခေါက် ဓာတ်ပြား အသစ်တွေ ပါလာလို့လို့ အင်္ဂလိပ်တူရင် အုန်းမောင် နည်းနည်းမှ သည်းမခံဘူး။ ဒါဟာ သူ့ကို ဖော်ကားတာ။ လျှောင့်တာဆိုတာလောက် တော့ သိတာပေါ့။ လှုပ်ငြိစွာ။ ဒါမျိုးဆိုရင် ချက်ချင်းပြန်ပက်တာပဲ။

‘အေးအေး...ဟုတ်သယ်ဟ၊ ဓာတ်ပြားအသစ်နားထောင်ချင်ရင် မင်းဒွေးလေး စလောင်းဖုံးသွားခွာချေပါလား။ ဂေါက်လှည့်ပုံးထဲ ထည့် ဖွင့်ရအောင်’

ဒါဆိုရင် လူငယ်တွေက ဝါးခနဲရယ်ကြတာပေါ့။ အုန်းမောင် ပြောတာ သဘောပေါက်ကြတာကိုး။ ဒါပါပဲ။ အုန်းမောင် သူတကာကို နှစ်နှာအောင်ပြောတာ ဒါအပြင်းထန်ဆုံးပဲ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ။ လူကြီးတွေကတော့ ပွဲတောင်းကြတာများတယ်။ ဘယ်ဓာတ်ပြားစဖွင့် ကွတို့၊ ဖိုးစိန်ကြီးလုပ်ပါဦးဟတို့၊ မင်းဒင်ရွှေမုန်လေးနဲ့ စကွာတို့ပေါ့လေ။ အုန်းမောင်က ဘယ်သူဘာပြောပြော ရေကင်းဓာတ်ပြားက စဖွင့်တာ။ ရေကင်းက ဓာတ်ပြားနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပါတာပါ။ ဒါကို ကျကျနနကြီး စိမ်ဖွင့်ပြီးမှ တခြားဓာတ်ပြားဖွင့်တတ်တယ်။

‘မင်္ဂလာများ ယူကြပါဦးမှပေါ့ဗျာ’

လို့ပြောရင်းက နောက်ဓာတ်ပြားကို ပုဆိုးစုတ်နဲ့ဖွတ်၊ စက်ထဲ အသားကလေး ထည့်တတ်တယ်။ အပ်ဘူးကတော့ မြင်းခြံမှာဝယ်လို့

ရနေတော့ ဘူးသစ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အပ်ကလေးတစ်ချောင်း ဘူးထဲက နှိုက်ပြီး ပါးစုစုမှာ တို့ကြည့်သေးတာ စူးရှလားပေါ့လေ။ ပြီးမှ ချိတ် ကောက်မှာတယ်။ လည်နေတဲ့ ဓာတ်ပြားနှုတ်ခမ်း အပ်ထောက်လိုက် တာပါ။ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ ဆိုတဲ့ အသံကအစ အလွတ်မခံကြဘူး။ နား ထောင်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘူး။ အုန်းမောင်ကလည်း အလွတ်မခံဘူး။ ဓာတ်ပြားဆိုတာ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ နဲ့စမှ လုံးစေ့ ပတ်စေ့ရှိတာလို့ အားလုံးက လက်ခံထားတာလည်းပါတယ်။

‘ပြည်ကုန်းဘောင်ဌာနသာစွ ဝန်းခရေညို၊ လွမ်းစရာရွှေဘို တော် တော် ဖော် နောင်ပတမင်ဆို ကျော့ ကျော့ ကျော့ ယောင်ပလင်အပ်ကို ခင်ပျိုမေတစ်ပါး ရွှေစားကိုင်အပ်ကို ငါးမည်ကြို့ ရတဲ့ မြို့ကြီးရန်ပြို၊ မြို့ကြီးရန်ပြို၊ မြို့ကြီးရန်ပြို၊ မြို့ကြီးရန်ပြို’

တစ်ခါတစ်ခါ အပ်ကခုန်လို့ သည်နေရာက ရှေ့မတက်ရင် ကောက်တဲ့ပြီး အသားမ ရွှေပေးသေးတာ။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း အောက် နှုတ်ခမ်းပေါ် ထောက်ထားရင်းက ပြုံးနေတော့တာပေါ့လေ။ နားထောင် သူတွေကလည်း အဲသလို အပ်ကြောင်းထပ်တာကို အင်မတန် သဘော ကျကြတယ်။

‘နေပါဦးကွ အုန်းမောင်ရ၊ လူ့အသံ သည်ဓာတ်ပြားထဲ ဘယ် နယ်ထည့်ထားတာတဲ့’

‘ဓာတ်နဲ့ ထည့်သာပေါ့ဗျာ’

‘ဟေ...ဟန်ကျချက်တော့ နေပါဦး ဒါကြီးအပ်နဲ့ထောက်သာနဲ့ မြည်ရောလား’

‘ဓာတ်အပ်ကိုဗျ၊ အဝတ်ချုပ်တဲ့အပ် ဘယ်ဟုတ်လို့မဟုံး’

‘ဒါထက် အသံက ဘယ်ကထွက်နေတာလဲ’

‘ဓာတ်စက်ထဲက ထွက်နေသာ ခင်ဗျားမကြားဘူးလား’

ပေါင်ပေါ် ဖွားခနဲကျလာတဲ့ ပြောင်းဖူးဖက်က မီးပွားတွေ ပုတ်ချရင်းက အုန်းမောင် ဖြေနေတာကို နားထောင်နေတဲ့ ဗီဇော ဆရာ ဆရာကွန့်က ‘ရော်နယ်ဓာတ်လေးပါးအစုက ဘယ်လာ လွတ် လိမ့်မတဲ့’ လို့ ရောယောင်ထောက်ခံတယ်။ မသေးတာတို့ အမျို တစ်သိုက်ကလည်း ဓာတ်စက်ဘေးဝိုင်းနေရင်းက မေးချင်တာ မေး မေးသေးတာပေါ့လေ။

‘ကိုအုန်းမောင်ကို မသိလို့ မေးပါရစေဦး’ ဖွင့်ပါများတော့ အသံတွေပျောက်မကုန်ဘူးလား’ မသေးတာက မေးရင်တော့ အုန်း မောင်က ကျကျနန ဖြေတတ်တယ်။ ပြုံးပြုံးကြီး။

‘သည်လို ငါနမရဲ့။ ဓာတ်သဘောနဲ့ သွင်းထားသာဆိုတော့ ဓာတ်က ခန်းတယ်မရှိဘူး။ တိုးပွားသာပဲရှိတယ်။ ဓာတ်ပြားဆိုသာက ဓာတ်မူနဲ့တွေ ကြိတ်ထားသာကိုး’

ချောင်းဆင်းမှာ ‘ဓာတ်’ တစ်လုံးနဲ့ လူလည်လုပ်နေပေမယ့် လို့ အားလုံးက ယုံကြည်တာပါပဲ။ ဘယ်သူကမလည်း စောဒက မတက်ဝံ့ဘူး။ အုန်းမောင်ယူလာလို့သာ မြင်ဖူးကြားဖူးကြသူတွေကို။ အသံချဲ့စက်နဲ့ တွဲတဲ့ဓာတ်စက်ကြီးတွေ ရှိနေတဲ့ ခေတ်ပေမယ့် ချောင်းဆင်မှာ ဂေါက်လှည့်ပုံးက အကောင်းဆုံးဖြစ်နေချိန်ကိုး။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ချောင်းဆင်းက အုန်းမောင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြတာပါ ပဲ။ တစ်အိမ်တစ်လှည့် ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ခေါ်တိုက်ကြတယ်။ အိတ်ထောင်ထဲ ဆေးလိပ်ထည့်ပေးကြတယ်။ သောင်သာတဲ့အိမ်က ချက်နို့ဆီကလေး ပန်းကန်ဖက်လက်ထဲထည့်ပြီး ဘီစကွတ်မုန့်ကြမ်းနဲ့ ဧည့်ခံကြတယ်။ တစ်ရွာလုံးက အကောင်းဆုံး

ညှိခံတဲ့အချက်က မသေးတာနဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ လယ်နဲ့ ချောင်းနဲ့ ဂေါက်လှည့်ပုံးနဲ့ သူကြီးသားအုန်းမောင်ကို ရွာက မသေးတာနဲ့ သဘောမတူစရာမရှိဘူးလို့ တွက်ကြတာလည်းပါတယ်။ နောက်တော့ တခြားရွာတွေတောင် အသွားမခံချင်ကြတော့ဘူး။ သည် ဂေါက်လှည့်ပုံးထဲက ဖိုးစိန်ကြီးထွက်လာတတ်တယ်။ ရွှေကျီးညိုထွက် လာတတ်တယ်။ မင်္ဂလာ ဦးအောင်မောင်းထွက်လာတတ်တယ်။ မကြည့် အောင်၊ မအေးမိထွက်လာတတ်တယ်။ ဥဩ ဘသောင်ထွက်လာတတ် တယ်ဆိုတော့ ဘာလိုသေးလို့တုံး။ သည်ကုမ္ပဏီသယ ဂေါက်လှည့်ပုံး ဟာ ချောင်းဆင်းမှာတော့ သဘင့်တက္ကသိုလ်ပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ အုန်းမောင်က သံပတ္တလားတီးပြီး မသေးတာက သီချင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ တချို့လသာတဲ့ညတွေဆိုရင် ရွာမောင်း ဆိုင်းဝိုင်းက ခြောက်လုံးပတ်ကလေးကတောင် ပါလိုက်သေးတာကိုး။ အစီအစဉ်များရှိတဲ့ညဆိုရင် ဒီးဆရာကိုမြသောင်းက ညောင်ပြာကို ထမင်းချောချောနဲ့ ကျကျနနကြီးတေးပြီး ပတ်စာလုပ်ထားတာ နေ့ခင်း ကတည်းကပေါ့လေ။ တောထဲ တောင်ထဲက ‘ဗူး’ ထိုးသံ၊ ဝါးယောင်း ခြောက်ကြွသံ၊ ကျွဲသံနွားသံ၊ ငှက်စုန်းထိုးသံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံ တွေနဲ့ပြီးရတဲ့ညတွေမှာ အုန်းမောင်ရဲ့ သံပတ္တလားသံဟာ ‘အတိုင်းမသိ’ ပေကိုး။ ‘ဗွေ့’ဒီတောင်ကျွန်း၊ တင့်ရွန်းတည် ကျက်သရေဖြာ’ ဆို သဟာကိုး။

(၄)

ကန္တာသယအုန်းမောင် မသေးတာနဲ့ အကြောင်းပါတော့
 ချောင်းဆင်းက မျှော်လင့်ထားသလို ချောင်းဆင်းမှာပဲ အခြေချလိမ့်
 မယ် ထင်ခဲ့တာတွေ လွဲတာပါပဲ။ မသေးတာကို သူကြီးကတော်ဟောင်း
 မဖြူဆူးက ချောင်းဆင်းလိုက်ပြီး တောင်းရမ်းပေးတယ်။ ရွာမောင်း
 ဆိုင်းနဲ့ နှည့်ခံပြီး မီးခိုးတိတ်ထမင်းကျွေးယူတာဆိုတော့ ရွာကလည်း
 ကျေနပ်ကြတယ်။ ပိုပြီးကျေနပ်တာက ကျောင်းဖြူက ဓာတ်စက်ငှား
 ပြီး ယူတာကိုပေါ့လေ။ ရွာလုံးကျွတ်ကြားနိုင်တဲ့ လော်စပီကာဆိုတာ
 ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဂေါက်လှည့်ပုံးအကောင်းဆုံး၊
 လုပ်နေရတဲ့ ရွာကိုး။ ငှက်ပျောသီးနဲ့ အချိုကုန်နေရတဲ့ ရွာကိုး။
 ဓာတ်ပြားတွေကလည်း စုံလို့။ အသံကြီးကလည်း ဟိန်းလို့။ ဖွင့်တဲ့
 သူကလည်း ဟန်နဲ့ပန်နဲ့။ ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ ဂေါက်လှည့်ပုံးနဲ့၊
 ဘက်ထရီအိုးနဲ့၊ ဟွန်းတွေ ယူနစ်တွေနဲ့၊ အသံချဲ့စက်နဲ့၊ ရော့မ
 ဓာတ်ပြားသေတ္တာကြီးနဲ့ဆိုတော့ သတို့သားအုန်းမောင်တောင် ငှားပြီး

ခါမု နောင်တတွေများရလို့။ သည်လော်စပီကာကြီးကို တွေ့ရကြားရ
 ကတည်းက အုန်းမောင်ရဲ့ ကန္တာသယက ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။
 အုန်းမောင်ကလည်း ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ မသေးတာပဲပါသွားတာ
 သာ အဖတ်တင်တာပါပဲကွာလို့တောင် တွေးမိကြသေးတာကလား။
 ဒါပေမယ့် ဘာပြောလို့ ရမှာတဲ့။ ဖူးစာဆိုတာက ခက်သားမဟုတ်
 လား။ တချို့ကလည်း မြင်းခြံတက်ငှားရတဲ့ သည်လော်စပီကာဆိုတာ
 ကြီးကို ကြိုက်တာမှန်သော်လည်း ဒါက အမြဲရှိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။
 ကန္တာသယကမှ သေချာတာကိုး။ သည်တော့ ကန္တာသယကိုပဲ
 လွမ်းကြတာပေါ့လေ။ အုန်းမောင်က မသေးတာကို လှည်းပေါ်တင်၊
 သူ့ဂေါက်လှည့်ပုံးကလေးနဲ့ ဓာတ်ပြားလွယ်အိတ်ကလေး ထုပ်ထုပ်
 ပိုက်ပိုက်ကိုင်ရင်း အနောက်ကိုင်ပြန်တဲ့နေ့ကများ တချို့ငိုတောင်
 ငိုကြသေးတာ။ ချောင်းဆင်းသူချောင်းဆင်းသားတွေ ခများမှာတော့
 ကန္တာသယဂေါက်လှည့်ပုံးဟာ အိပ်မက်လိုပါပဲ။ နေလာတော့ နင်း
 ပျောက်ရသလိုပါပဲ။ ရွာအနောက်ဘက်က ထွက်သွားတဲ့ လှည်းပေါ်မှာ
 ရွာက မသေးတာပါသွားသလိုပဲ ဖိုးစိန်ကြီးပါ ပါသွားတာကိုး။ မင်္ဂလာ
 ဦးအောင်မောင်းကြီးပါ ပါသွားတာကိုး။ ရွှေကျီးညိုနဲ့ ပဲခူးမြဲပါ ပါသွား
 ကြတာကိုး။

မသေးတာကလည်း အုန်းမောင်ကို ချောင်းဆင်းမှာ နေစေချင်
 တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အုန်းမောင်က 'ညည်းကမှ ဖအောကျန်တာပါအော
 ကျပ်က မအောမဆိုးမ၊ ဘယ်နယ်လုပ်တစ်သက်လုံး ပစ်ထားနိုင်ပါ့မလဲ'
 လို့ ပြောလို့ အနောက်ကိုင်လိုက်လာရတာပေါ့လေ။ မှန်လည်းမှန်နေ
 တာကိုး။ ယောက္ခမအိမ်ရောက်တော့လည်း မသေးတာနေတတ်ပါတယ်။
 ဘယ်ရွာရောက်ရောက်လုပ်ကိုင်စားရတဲ့ဘဝက အတူတူကိုး။ ပဲစဉ်း

ငုံရိုးစည်းရိုးလုပ်ကြရတာလည်း အတူတူပါပဲ။ တရုတ်မန်ကျည်းကိုင်း ဆူးခက်ကာရတာလည်း အတူတူပါပဲ။ ပဲရိတ်၊ မြေပဲနုတ်၊ ခရမ်းချဉ် ဆွတ်၊ ကြက်သွန်စိုက်ရတာကတော့ကော။ သည်တော့ သစ်စေ့နဲ့ ရာသီဥတုတတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ကြုံရာကျပမ်းလုပ်ရှာဘယ်။ မြောခဲ ပါပကော ယောက္ခမကလည်း သူကြီးကတော်ကျဆိုပေမယ့် နှစ်ထပ် အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံး။ မောင်းကြီးတစ်လုံးနဲ့ အောက်လင်းဓာတ်မီး ဟောင်းနှစ်လုံးပိုင်တာလို့။ သည်တော့ ရှိတဲ့ယာလေး။ ကိုင်းလေး ကလည်း ပေါင်တန်တာပေါင်၊ ရောင်းတန်တာရောင်းဆိုတော့ အခွံ ချွတ်ပြီးသားမြေပဲလို အဆံကျန်တာမဟုတ်ဘူး။ ယောက္ခမဒေါ်ဖြူဆူးက အိမ်ရှေ့နင်းစင်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ရင်း လာသမျှရောဂါလက်ခံ နေရပြီး လင်သားဖြစ်တဲ့ အုန်းမောင်ကလည်း ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ လက်ကြောတင်းချင်တာမဟုတ်တော့ မသေးတာခမျာ ဖြန်းဖြန်းကွဲပေါ့။ လုပ်လို့ရသမျှအလုပ် ကျုံးလုပ်ရ၊ ပြေးလာချက်ရပြတ်ရ၊ ယောက္ခမ ပြုစုရ၊ လင်သားခူးခတ်ကျွေးရနဲ့ ဂေါက်လှည့်ပုံးထဲက ဓာတ်ပြားတမု ရပ်ရသေးတယ်။ မသေးတာက ရပ်လို့ မရဘူးပြောပါတော့။

ဖြစ်ချင်တော့ မြို့မှာသာ ဓာတ်စက်ရှိနေတာ အနောက်ကိုင်း မှာလည်း ဂေါက်လှည့်ပုံးက အရာဝင်နေသေးတော့ အုန်းမောင်က တပည့်မွေးထားသေးတာ။ တပည့်ကလည်း ရွာထဲက တစ်ရာကို၊ တစ်ရာတစ်ဆယ်ကောင်ပါ။ ငွေလှတဲ့။ ငွေလှကို ဂေါက်လှည့်ပုံးနဲ့ ဓာတ်ပြားဖွင့်တာ သင်ပေးပြီး ရေကင်းပထမဖွင့်၊ ပြီးရင် ဈေးဓာတ် ပြားဖွင့်ပြီးမှ မင်ကြိုက်တာဖွင့်ဆိုပြီး သံမဏိစည်းကမ်းလုပ်ထားတော့ သည်ကောင်ကလည်း ကွယ်ရာမှာ ဖွင့်ရသည်တိုင် မကွန်ရဲဘူး။ သူ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဖွင့်ရတာကလည်း ငွေရယ်၊ ကြေးရယ်လို့သာ

မရတာကိုး။ ပဲကလေးတစ်ပြည်စ၊ နှစ်ပြည်စ၊ မြေပဲလေးတစ်ပြည်စ နှစ်ပြည်စရနေတော့လည်း ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မဆိုးဘူးပေါ့လေ။ ဆိုးတာက အုန်းမောင် မအေးလူမမာကို ပြန်မကြည့်တာပဲ။ မယား တစ်ရွာသူကို မငဲ့တာဘဲ။ မကြည့်နာတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ မသနားတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် သိချင်း၊ ဂီတနဲ့ ကွာပြီး မနေနိုင်တော့ဘူး။ မယ်ဒလင်သံပတ္တလားနဲ့ခွာလို့ မရတော့ဘူး။ ရွာလယ်က ကိုစံထယ့်ဆပ်ညပ်ဆိုင်မှာ ကျောက်ချ ထိုင်ရင်း သိချင်းဂီတအကြောင်း မပြောဘဲမနေနိုင်ဘူး။ ဇာတ်ထုပ် ဇာတ်လမ်းသောကောရောကောကို အခန့်လုပ်ပြီး ပြောနေရရင် ထမင်း မစားဖြစ်တော့ဘူး။

အုန်းမောင်က ငိုချင်းချပြတော့ လူတွေက ‘သည်ကောင်မလဲ မရှုံးမကောင်းနဲ့ကွာ’ တဲ့။ သည်လိုနေလာရင်းက အုန်းမောင်အမေ သူကြီးကတော်ဟောင်း ဒေါ်ဖြူဆူးသေရော။ ဝန်သေတော့ တစ်ကျပ်၊ ဝန်ကတော်သေတော့ တစ်မတ်ကိုး။ ဒေါ်ဖြူဆူးသေတော့ သူ့လင် သူကြီးအုတ်ဂူဆေးမှာ ကျင်းတိမ်ကလေးတူးပြီး မြှုပ်ရတော့တာပေါ့။ မအေးသေကာစက အားငယ်သလိုလိုရှိပေမယ့် ဒါကလည်း တစ်လ ကိုးသီတင်းပါပဲ။ အဆိုမပျက်၊ အတီးမပျက် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထွက် နေတာပါပဲ။ မသေးတာ ကလေးနှစ်ယောက်အဖတ်တင်တာတောင် အုန်းမောင်က သူ့ကိုယ်သူ ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ထင်နေတော့ လင်မယား ကလည်း တကျက်ကျက်ဆိုကြပါစို့။ ရွာကလူကြီးသူမတွေဆုံးမလို့ တစ်နှစ်လား လက်ကျန်အခင်းထဲ သစ်စေ့သစ်ဆံစိုက်လိုက်သေးတယ်။ မျိုးဖိုးတောင် ဆုံးသေးတာကလား။ လူကြီးတွေက ‘မျိုးပြတ်စားတဲ့ ကောင်ပါကွာ’ တဲ့။

မျိုးပြတ်စားတယ်ဆိုတဲ့စကားက တောသူတောင်သားတွေအဖို့ တော်တော်နားလောက်တဲ့စကားဆိုတော့ အုန်းမောင်က ဒါကို မခံချင်ဘူး။ နောက်နှစ်အတွက် ထားရတဲ့ 'မျိုး' ဆိုတာကိုတောင် မထားနိုင်ဘဲ ပြတ်စားရတဲ့ဘဝလို့ ပြောတာကိုး။ ဒါကို သူမခံချင်ပေမယ့် ခံနေရတာပါပဲ။ တကယ်လည်း သူ့အခင်းက ဘာမှမထွက်တော့ ခံရုံပဲ ရှိတာပေါ့လေ။ တကယ်က သူ့ဒါတွေ လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက လာဖွင့်တဲ့ (သူငှားလာတဲ့) လော်စပိကာကို သူ့ထောင်ချင်တယ်။ ဒါမျိုးကို သူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ သည်နယ်တစ်ရိုးမှာ ဒါကြီးသာ ထောင်နိုင်လို့ကတော့ စားရောပဲဆိုတာ သူသိသားပဲ။ ပိုက်ဆံရှားပါးတဲ့ ခေတ်ဆိုဦးတော့ တစ်ပွဲလိုက်ရင် ငါးဆယ်တော့ ပြေးမလွတ်ဘူး။ မြင်းခြံမြို့ပေါ်က ဖြုတ်ရောင်းမယ့်လော်စပိကာတစ်လုံး ရှိနေတာ သူသိထားတာက မကြာသေးဘူး။ အသစ်မဝယ်နိုင်တောင် အကျယ်ရင်ပဲ အလုပ်က ဖြစ်လှပြီ။ ခက်တာက ပိုက်ဆံမမီဘူး။ မမီတာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ မရှိတာပါ။ အုန်းမောင်က အိမ်နဲ့ပိုင်းထိုးရောင်းပြီး ဝယ်ဖို့ကြံသေးတာကလား။ ဒါပေမယ့် ဆွေမျိုးတွေက လက်မခံဘူး။ လက်ကြောမတင်းလို့ ငတ်တစ်လှည့်ပြတ်တစ်ခါကမှ တော်သေးတယ်။ နေစရာမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မသေးတာကလည်း ဒါကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်တယ်။

'မဟုတ်တာ ကိုရင်ရယ် အိမ်ရောင်းရမယ်လို့။ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တောင်ကပ်မြောက်ကပ် မလုပ်ပါရစေနဲ့။ တော့ဆွေ တော်မျိုးတွေနဲ့ တော်ကြာ ငနီပါလို့ လှေမှောက်တယ်ဆိုသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်' တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မငယ်တော့ဘူး။ စီးပွားရေးကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အဆိုးဆုံးက ဂေါက်လှည့်ပုံးခေတ်

လည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြောကြကြေးဆိုရင် ဂေါက်လှည့်ပုံးကထွက်တဲ့ 'ပီညံပီညံ' အသံကို သူတောင် မကြိုက်တော့တာကြာပြီ။ လော်စပိကာကထွက်တဲ့ 'ရွာလုံးကြား' ကိုပဲ သူကြိုက်တယ်။ ဒါလေးရှိရင် ငွေရမယ်။ ဂုဏ်ရှိမယ်။ သူလည်း ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ ကောင်းကောင်းနားထောင်နိုင်မယ်။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ လိုချင်တာပဲရှိတယ်။ ငွေမရှိဘူး။ ခံစားချင်တာပဲရှိတယ်။ ပခုံးနောက်ပါး မလိုက်နိုင်ဘူး။ သည်ကိစ္စက ရောဂါဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက် ကျွတ်ကုန်တယ်။ မျက်လုံးတွေတောင် ဝေလာတယ်။ ခါးတောင် ပိုကိုင်းလာတယ်။ လက်ပြင်တောင် ပိုကုန်းလာတယ်။ သည်စိတ်ကပဲ သူ့မှာ ဝီထိကျနေတော့ စိတ်ထောင်းတာနဲ့ပဲ ကိုယ်ကျေလာတယ်ပြောပါတော့။ တစ်ခါတစ်လေ ငိုချင်းတွေချချင်ချနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့ သွားနှစ်ချောင်းရှေ့ထုတ်ပြီး ငြိုးစပ်စပ်လုပ်ချင် လုပ်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း သူ့က္ခန္ဓာသယဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တာကပဲ တစ်မနက်ခင်းကုန်တဲ့ အထိပဲ။

'ဓာတ်များဟာ မခန်းနိုင်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါပဲကလား။ ဓာတ်များလည်း ကုန်ရခမ်းရသာပဲ ငါနမရဲ့' မသေးတာက နို့ညှာကောင် နို့တိုက်ရင်းက အုန်းမောင်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားရပြန်တာလဲပေါ့လေ။

'နို့...ကိုရင်ပဲ ဓာတ်များဟာ မကုန်နိုင်၊ မခန်းနိုင်ဘူးဆို ဟိုတုန်းကပြောဖူးတာ' ဆိုတော့ အုန်းမောင်က ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ခါပစ်လိုက်တယ်။ ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ မျက်လုံးသိသိကြီးနဲ့

နားမလည်ရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

‘ဟိုတုန်းက မကုန်ဘူး။ မခန်းဘူး။ အခုတော့ ကုန်ပြီ၊ ခန်းပြီ၊ ပထဝီလည်းခန်းသာပဲ၊ တောဇောလည်း ခန်းသာပဲ၊ အာပေါလည်း ခန်းသာပဲ၊ ဝါယောလည်း ခန်းသာပဲ၊ ခွေးသား ငွေလှတောင် ငါ့ဂေါက် လှည့်ပုံးကို မကိုင်ချင်တော့ဘူး’

သူ့တပည့် ငွေလှတောင် သူ့ကို စွန့်ခွာသွားပြီလို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါကို မသေးတာက သိတယ်။ သူ့လင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာလည်း သိတယ်။ ဓာတ်စက်ထောင်ချင်တာလည်း သိတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲဓာတ်စက်ထောင်ချင်တာ ရူးတာပဲဆိုတာလည်း ပြောချင်တယ်။ လက်ကြောမတင်းဘဲ သူ့တကားယောက်ျားလို လုပ်မစားချင်တာလည်း ထည့်တွက်လိုက်ချင်တော့ ‘ကိုရင်က ပိုက်ဆံတစ်မတ်နဲ့ ငါးကြင်းခေါင်း ကိုင်ချင်တာကိုး တော်ရဲ့’ တဲ့။ သည်တော့ အုန်းမောင်က ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ‘တစ်မတ်လည်း တစ်မတ်ရောက်ယားပေါ့ဟာ’ လောက် ပြောပြီး ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးနဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းတွေကို ငေးနေလိုက်တယ်။

(၅)

အနောက်ကိုင်းကို ရေဒီယိုတစ်လုံးရောက်လာတော့ အုန်းမောင်ကလေးလေးယောက်တောင် ရနေပါပြီ။ အသက်ကလည်း ကြီးလာတော့ အိုစနာကြီးများကျလို့။ လက်ပြင်က ပိုကိုင်းလာတယ်တောင် ထင်ရရဲ့။ ပေါ်ပလင်ရှပ်လက်တိုလေး မချွတ်တမ်းဝတ်ပြီး တူတစ်ယောက် ကန်တော့ထားတဲ့ ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ရင်ခေါင်းတက်ဝတ်ထားတော့ ဘိုသီဘတ်သီကြီးပေါ့။ ပုဆိုးက ငါးတောင်ကွင်း။ လူက ဝါးခြမ်းပြားသာသာကိုး။

‘ကိုရင် ကြားပြီပလား။ ကိုခင်သောင်းကြီးအိမ်မှာ ရေဒီယိုဆိုသာကြီး ရောက်လို့တဲ့ သိချင်းတွေလာသာ’ တဲ့။ သူ့မယားမသေးတာ အနောက်ယာခင်းဘက်က အပြန် အမှတ်မထင်ပြောလိုက်တဲ့စကား ကိုအုန်းမောင် အင်မတန်စိတ်ဝင်စားတယ်။ ရွာထဲမှာလည်း သည်စကားကြားနေရတာကိုး။ မြင်းခြံမြို့ကြီးနဲ့ အဆက်အစပ်ရှိနေကြတော့ ရေဒီယိုဟာ ရုပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် ဘာမှတော့ မဆန်းတော့ပါဘူး။

မြင်ဖူးကျ၊ ကြားဖူးကျ၊ ရင်းနှီးနေကျပါပဲ။ ဒါပေသိ အနောက်ကိုင်းကို ရောက်လာတာကတော့ နည်းနည်းလေးဆန်းတယ်။ ဓာတ်စက်မဝယ်နိုင်လို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြိုကျနေတာ နှစ်နဲ့ချီရှိနေပြီဆိုတော့ ကြောင့်ကြမူတော့ ကင်းနေပြီပေါ့လေ။ မျှော်လင့်နေတာတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ သည်တော့ ကိုယ်မပိုင်ရတဲ့အတူတူတော့ အနီးအနားရွာတွေမှာ အသံချဲ့စက်ဖွင့်တယ်ဆိုရင် မလွတ်တမ်းသွားနားထောင်တတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးသွားတယ်။ လှည်းကြုံမရှိတောင် လေးငါးတိုင်ခရီး ကုန်းကြောင်းသွားတာပဲ။ အသံချဲ့စက်သွားနားထောင်မယ်လို့တော့ မမပြောဘူးပေါ့။ အကြောင်းရှာသွားတာ။ မယားကလည်း မပြောတော့ပါဘူး။ သူရှိတာနဲ့ မရှိတာ ဘာမှမကွာဘဲကိုး။ မြင်းခြံဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ ဇာတ်တွေ တစ်ခါတစ်ခါ လာကတတ်တာ။ ဘိုင်စကုတ်ရုံတွေရှိတာ။ ပွဲလမ်းသဘင်များတာ သိထားတော့ ဘယ်ရွာမှာ ဘာမှမကြားရဘူးဆိုရင် မြင်းခြံဘက်ခေါင်းလှည့်တာပဲ။ မြင်းခြံကိုတော့ စက်ဘီးငှားသွားလေ့ရှိတယ်။ မြင်းခြံရောက်ရင် သူနဲ့သိတဲ့ ကြက်သွန်ပွဲရုံတစ်ခုမှာ စက်ဘီးသွားခတ်ပြီး ဂုဏ်ရုံကို အရင်ပြေးနေကျ။ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်တဲ့အခါ ကြည့်တယ်။ ပိုက်ဆံ မလောက်လောက်ဘူးထင်ရင် ရုံရှေ့က ဇာတ်ဝင်ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ ကပ်ထားတာကို ငေးတယ်။ သံဆန်ခါကွက်စိပ်ကလေး ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ အနားဖွားစွာ သည်ဓာတ်ပုံတွေကို အုန်းမောင် အင်မတန်ကြိုက်တာကလား။ ဇာတ်ကားတစ်ကားထဲက ဓာတ်ပုံတွေဆိုပေမယ့် ကပ်ချင်သလို ကပ်ထားတာလို့ သူမထင်ဘူး။ အစဉ်လိုက်ကပ်ထားတယ်လို့ပဲသိတယ်။ သည်တော့ ပုံတစ်ပုံချင်းကို ကြည့်ပြီး ဇာတ်လမ်းကို ဆက်စပ်ယူတယ်။ ဇာတ်ကားနာမည် အလွတ်ကျက်တယ်။ မင်းသားမင်းသမီးနာမည်

အလွတ်ကျက်တယ်။ ဒါဆိုရင် ရပြီ။ ရုံထဲဝင်ကြည့်လိုက်ရသလို သူပြောတတ်ပြီ။ အနောက်ကိုင်း ပြန်ရောက်ရင် အိမ်မဝင်သေးဘူး။ လူများများရှိတတ်တဲ့နေရာကို ရွေးတယ်။ များသောအားဖြင့်က ဘက်ကင်ခုံလို့ ခေါ်ကြတဲ့ လက်တောက်ခုံဝိုင်းကို သွားတာများတယ်။

‘ဂုဏ်ရုံမှာပြနေတဲ့ တရားတစ်ဖက် ဓားတစ်လက် ဘိုင်စကုပ်များကောင်းချက်တော့ ရွှေဘနဲ့ သင်းသင်းလဲ့ပါသာရယ်၊ ရွှေဘက ပထမတော့ သူတော်ကောင်းပေါ့ကွာ၊ မတရားနိုင်စက်ညှင်းပန်းလာသာများတော့၊ ခမ္မာ မခံနိုင်သာနဲ့ ထတွယ်သာ၊ မှတ်ကရောကွာ၊ သင်းသင်းလဲ့က သူကြီးသမီးလုပ်တာ။ ဖအေသူကြီးက သူရည်းစား နှိပ်စက်တော့ ဖအေကတစ်ဖက်၊ ရည်းစားကတစ်ဖက်၊ ကိုရွှေဘခမ္မာမယ် ဖူးယောင်နေသာပါကွာ’

သည်လောက်နဲ့ စလိုက်ရင် ဘက်ကင်ခုံကလူတွေက အုန်းမောင်ဘက်လှည့်ကြပြီ။ လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ ဖြစ်ကြပြီ။ ခင်ဗျား တကယ် ကြည့်ခဲ့ရလို့လားလို့ မယုံသင်္ကာ မေးသူရှိပေမယ့် နားတော့ ထောင်ကြသူချင်းပါပဲ။ တရားတစ်ဖက်ဓားတစ်လက်ဆိုသကဲ့။ ရွှေဘဆိုသကဲ့။ အင်္ဂလိပ်ဇာတ်ကားဓာတ်ပုံတွေများ ကြည့်ခဲ့မိလို့လား ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဓာတ်ပုံတွေကိုဇာတ်လမ်းလုပ်တတ်နေပြီ။

‘မင်းသားက ပါမောက္ခကြီး၊ မင်းသမီးက ငါ့စိတ်ထင်စုံထောက်မထင်သာပဲ။ မင်းသားရဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ အသတ်ခံရတော့ စုံထောက်မက လိုက်ပေးသာ၊ နောက်တော့ ပေါ်သာပါပဲ။ ဘုရားဥပဒေဘာမှတ်လို့တုံး။ ဇာတ်ပေါင်းခန်းကျတော့ ညားသာပါပဲကွာ၊ တို့မြန်မာဇာတ်ကားလိုပါပဲ။ နမ်းတာတော့ ကွာသဟေ့ ပါးစပ်ချင်း နမ်းသာမောင်’

မြင်းခြံမှာ ဇာတ်ပွဲရှိလို့ တစ်ပွဲတလေကြည့်မိရင်တော့ ပြောမဆုံးတော့ဘူး။ တစ်နှစ်တစ်ပွဲကြည့်ဖြစ်အောင်တော့ ကြည့်တာပါပဲ။ စက်ဘီးငှားမရရင်တောင် မြင်းခြံပွဲရုံ သွားကြတဲ့ ရွာက ပဲလှည်း၊ ကြက်သွန်လှည်းနဲ့ လိုက်တာပဲ။

‘နယူးဝမ်း စိန်လုံဗိုလ်တို့များကွာ တမြန်နှစ်ဆီကများနဲ့တောင် မတူတော့ဘူး။ ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်ခန်းတွေဆိုသာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသာ ရေလှိုင်းတွေဆို တကယ့်ရေလှိုင်း။ ဇာတ်ခုံပေါ် တဲကလေးထိုးထားသာ၊ စဉ်အိုးကလေးတောင် ပါသေး။ အိုးကလေးထဲက ရေကို တကယ်ခပ်ချိုးနေသေးသာ’

အုန်းမောင်က ပွဲဦးကပွဲသိမ်း ပတ်စာခွာတဲ့အထိ ကြည့်ခဲ့ရ မြင်ခဲ့ရသမျှပြောတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာကိုး။ လူတွေက စိတ်ဝင်စားလောက်ပြီဆိုရင် စကားခဏဖြတ်၊ ကျစ်ချောင်းမော် ဆေးလိပ်ဖင်ကို အနားက ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲက ရေခွေးထဲထိုးနှစ်၊ ခေါင်းဖက်က ပါးစပ်နဲ့မူတ်ပြီး ဆေးလိပ်ဖင်ကို လက်သည်းနဲ့ တဂျစ်ဂျစ်ကုပ်၊ ပြီးမှ ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်တပ်၊ ဒန်မီးခြစ်နဲ့ မီးညှို့၊ ဖွားခနဲ၊ ဖွားခနဲ အူထနေအောင် ရှိုက်ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်တာပေါ့လေ။

နတ်ပွဲလည်း အလွတ်မပေးဘူး။ ဆိုင်းပွဲလည်း အလွတ်မပေးဘူး။ အငြိမ့်များတော့ အကြိုက်ဆုံးပေါ့။ လူပြန်တွေရဲ့ ပွဲကျပြန်လုံးတွေများ အလွတ်ရလာတတ်တယ်။ ဆိုင်းများနားထောင်ရင်တော့လား တကယ့်ကို အကဲဖြတ်ခိုင်သူကြီးတစ်ယောက်က ထိုင်အကဲဖြတ်နေသလို နားထောင်တာမျိုး။ အလူးတွေ၊ အသွဲ့တွေ၊ အဖြူးတွေ၊ လုံးကောက်ပတ်သံ တစ်လုံးချင်း နားထောင်တတ်တယ်။ သည်ဆိုင်းက အံ့ကောင်းတာလား။ ဂျွန်ကောင်းတာလား၊ ခွဲခြားသိတယ်။ ဂျွန်ကောင်း

တယ်ဆိုတာ ဆိုင်းဆရာရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ကောင်းတာကို ပြောတာပါ။

‘မြင်းခြံမြောက်ဈေးထိပ်က ပွဲစားကြီးဦးဘခင် အလှူမှာ စိန်နဲ့ကြီးလာတီးသာ၊ ငါရိုးတဲ့မူကွာ လမိုင်းကုပ်ချက်တော့၊ အံ့လည်းကောင်း၊ ဂျွန်လည်းကောင်းကို၊ ပီလိုက်၊ မြည်လိုက်သာများ၊ ငါတော့ ပတ်စာပိုးကျမှ ထပြန်လာသာ၊ မနွှဲလေးဆိုင်းထဲတော့ ရွှေဒေါင်းမြိုင်ကြီး ကြိုက်သဟေ့’

သည်လိုကိုး။ စိန်နဲ့ကြီးအကြောင်းပြောရင်းက ရွှေဒေါင်းမြိုင် ပါထည့်လိုက်သေးတာ။ နဲ့စပ်တယ်ပေါ့လေ။ အဲသလောက် အနုပညာ ဝါသနာကြီးသူက အနောက်တိုင်းကို ရေဒီယိုရောက်လာပြီဆိုတော့ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ ဆေးလိပ်နစ်လိပ် အိတ်ထောင်ထဲထည့်ပြီး ကိုခင်သောင်းအိမ်ဘက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မသေးတာကတော့ ဘာပြောလိမ့်မလဲ။ တားရတာမှတ်လို့။

(၆)

ရေဒီယိုဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ ကြားဖူးသားပဲ။ မြင်ဖူးသားပဲ။
 မြင်းခြံက အဝိန့်ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထိုင်လိုက်ရင်လည်း ကြားနေရတာပဲ။
 ကြက်သွန်ပွဲရုံတွေမှာလည်း ရှိတာပဲ။ ကြားရတာပဲ။ သူ့အသံ
 ဒေါ်မမလေးဆိုင်မှာလည်း ရှိသားပဲ။ ရေဒီယိုကလာတဲ့ သီချင်း
 တချို့ဟာ ဓာတ်စက်ဓာတ်ပြားထဲ ရှိတာလည်း သိတာပဲ။ ကိုမြကြီး
 တောင်သိသေး။ အဆိုတော် ကိုမြကြီးသီချင်းတွေထဲက ဂီတဗိမာန်တို့၊
 မိုးတို့၊ ရွှေမိုးညိုတို့ဆိုရင် ကြိုက်လိုက်တာမှ။ အထူးသဖြင့်တော့ မိုးပေါ့။
 ‘ဝဿန်ခဲမို၊ လရာသီ’ ဆိုတဲ့ အဖွင့်မှာ ကိုမြကြီးလည်း အင်မတန်
 သဘောကျတာကလား။ ထားပါတော့ ရေဒီယိုနဲ့ မဝေးဘူးပေါ့လေ။
 ဒါပေမယ့် ပြောခဲ့ပါပကော။ အနောက်ကိုင်းကို ရေဒီယိုရောက်လာတော့
 ဆန်းတယ်လို့။ ကိုခင်သောင်းအိမ်ရောက်တော့ ရေဒီယိုကို စင်ကလေး
 ပေါ်တင်ထားတာတွေ့တယ်။ ရေဒီယိုက သေးသေးလေး။ တင်ထားတဲ့
 စင်က နတ်စင်ထက်တောင် ကြီးသေးတယ်။ ရေဒီယိုက သိပ်မကြီးပါ။

ဘူး။ ကုန်စုံဆိုင်တွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ ကျွန်းပိုက်ဆံသေတ္တာလောက်
 ရှိတာပါ။ သားရေအိတ်ကြီး စွပ်လိုက်လို့။ အုန်းမောင်ရောက်လာတော့
 ခင်သောင်းက ရေဒီယို နားထောင်ချင်မှန်းသိတော့ ဖွင့်ပြတယ်။ ရေး
 သတင်းတွေလာတယ်။ ရွှေမောင်းသံဆိုတာ လာတယ်။ သီချင်းတွေ
 လာတယ်။ ခုတစ်လော ဗိုက်အောင့်အောင့်နေလို့ ရင်ညွှန့်ကလေး
 လက် နဲ့ထောက်ထည့်ပြီး မျက်စိကိုစုံမှတ်နားထောင်တယ်။ ကြည့်စမ်း
 အသံတော်တော်စုံတဲ့ သေတ္တာကလေးပါလား။ ဆီဈေး၊ ပဲဈေးတွေ
 တောင်ပါလိုက်သေး။ တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေတောင် ပါ
 လိုက်သေး။ သီချင်းများတော့ စုံပါမောင်ရာ ဆိုသကဲ့။

‘နေပါဦး ခင်သောင်းရ၊ တို့အနောက်ကိုင်းကို သည်အသံတွေ
 ရောက်လာသာ ဆန်းသကွ၊ ရန်ကုန်က လာသာလို့ ပြောကြသာပဲ။
 အဝေးကြီးပါမောင်ရာ။ ဘယ်လိုများလာပြီး အသံမြည်ပါလိမ့်’

လို့ မေးတော့ ခင်သောင်းက အနောက်ကိုင်းရဲ့ ပထမဦးဆုံး
 ရေဒီယိုပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ အုန်းမောင်ကို ကြည့်တယ်။
 ပြီးတော့မှ ‘ဓာတ်လှိုင်းနဲ့ လာသာကိုးဗျ။ လေဒီယိုထဲက ဓက်တွေက
 ဓာတ်လှိုင်းတွေဖမ်းပြီး မျှီချပြီးတော့မှ အန်ထုတ်တဲ့ သဘောပေါ့’
 လို့ဖြေတယ်။ သည်တော့ အုန်းမောင်က ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆိုတာ
 အစဉ်အခဲလို အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ စုဖွဲ့နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ လှိုင်းလိုလုပ်လို့
 လည်း ရသကိုးလို့ တွေးတယ်။ ကြည့်စမ်း အံ့ဩစရာ။ ဂေါက်လှည့်
 ပုံနဲ့ ဘဝတုန်းက မြေဓာတ်ပြားထဲ လူအသံတွေ ထိုးသိပ်ထည့်ထားတာ
 သူသိခဲ့ပြီးသား။ ရေဒီယိုကျတော့ လှိုင်းလိုဘဝနဲ့ လေထဲလွင့်လာပြီး
 ရေဒီယိုထဲစွပ်ဝင်သွားတာ ကြားရပြန်ပြီကော။ ဓာတ်သဘောများဟာ
 အင်မတန် ဆန်းကြယ်သလောက် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲရှိပါရောလားလို့

လည်း တွေးမိတာပါပဲ။ ရေဒီယိုက သီချင်းတွေလာတော့ အုန်းမောင် သဘောကျတယ်။ ဘယ်သီချင်းလာပါလိမ့်လို့ ပြောတဲ့ မိန်းမကလည်း ပါသေးသကိုးပေါ့လေ။ ခင်သောင်းဆီက ရေဒီယိုကို ရွာက ဝိတ်ဝင် စားပေမယ့် တကူးတက လာနားထောင်တာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ဘယ်သူက ရေဒီယိုအတွက် အချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် အုန်းမောင်ကတော့ အချိန်ပေးတယ်။ ခင်သောင်း သင်ထားလို့ ဖမ်းတက်နေပြီ။

‘မင့်ရေဒီယိုက တို့လူမျိုးချည်း လာသာမှတ်နေသာ၊ လူမျိုး ပေါင်းစုံ ပါပါသလားကွ’ ဆိုတော့ ခင်သောင်းက ‘ကိုယ့်လူမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်လို့င်းပေါ့ဗျာ’ တဲ့။ သည်တော့မှ ဇာတ်ဆိုတာ မြန်မာ တစ်ဦးတည်း မှပိုင် မဟုတ်မှန်း သိတော့တာပေါ့လေ။ ခင်သောင်း ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပက်လက်ကလေးလှနဲ့ ဗိုက်ပေါ် ရေဒီယိုကလေးတင်ပြီး နားထောင်နေကျကိုး။ တစ်ရက်တော့ ရင်ညွန့်က ထိုးထိုးအောင့်တာ နဲ့ စားနေကျ ဆားဆောင်ဒါမှန်ကလေး ရေနဲ့သောက်ပြီး အသာလုံ တယ်။ ဝမ်းထဲက နာတာက မပျောက်ချင်ဘူး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗိုက်ကလေးနာနာနဲ့ နားထောင်နေတုန်း ကိုမြကြီးရဲ့ ‘မိုး’ သီချင်း လာတော့ မျက်လုံးကလေးမှေးပြီး သီချင်းထဲ အာရုံနှစ်ထားလိုက်မိ တယ်။ သီချင်းပြီးသွားတော့ နာနေတဲ့ ဗိုက်က မနာတော့ဘူး။ သူ ကိုယ်သူလည်း အံ့သြတယ်။ ခင်သောင်းကိုတောင် အားရဝမ်းသာ လှမ်းပြောလိုက်သေးတယ်။

‘ခင်သောင်းရ တော်ရုံတန်ရုံ ဗိုက်နာတာများလောက်တော့ ကိုမြကြီးသီချင်းနဲ့ကို ပျောက်သာမောင်’ ဒါပါပဲ။ ပြောပြီးတော့ မျက်စေ့ ပြန်မိတ်ထားလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်လာဦးမှာကိုး။

(၇)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေဒီယိုကို ဘယ်သူက စထွင်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့နိုင်ငံ ငါ့နိုင်ငံ ငြင်းကြခုန်ကြတုန်း။ ဘယ်တုန်းက စပေါ်တယ်ဆို တာလည်း တီထွင်မှုသမိုင်းဖတ်ရင် ရနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အနောက် ကိုင်းမှာ ဒါတွေ မလိုပါဘူး။ ခင်သောင်းက စဝယ်တာပဲပေါ့။ အနောက် ကိုင်းရေဒီယိုသမိုင်းမှာ ခင်သောင်းဟာ ပထမပဲ။ ဘယ်သူကမှလည်း မငြင်းဝံ့ပါဘူး။ ဂေါက်လည်ပုံးတုန်းကကော။ ဒါလည်း ရှင်းပြီးသား။ အုန်းမောင်ပဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရရလေ။ စဖွင့် သူကြီးကိုစဖေဆိုပေ မယ့် လူထုထဲကျအောင် လုပ်ခဲ့တာ အုန်းမောင်ပဲ။ အခု တစ်ခါ လာပြန်ပြီ။ ကက်ဆက်တဲ့။ ရွာကတော့ ကက်ဆက်တောင် မဟုတ် ပါဘူး။ အုန်းသီကက်ဆက်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တကယ်က only cassette ဆိုတဲ့ စကားကလာတာ။ ကက်ဆက်ချည်း သက်သက် ပေါ့လေ။ ရေဒီယိုနဲ့ တွဲထားတာမဟုတ်ဘူး။ အုန်းလီးကက်ဆက်ကို အုန်းသီးကက်ဆက် ခေါ်လိုက်တော့လည်း ရတာပါပဲ။ မြည်တာပါပဲ။

ခင်သောင်းရေဒီယို အနောက်ကိုင်းမှာ ပေါ်လာခဲ့တဲ့နောက် ရွာမှာ ရေဒီယိုတွေ ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံးရှိလာခဲ့တယ်။ ကာလဖြတ်သန်းမှု ထဲမှာ ရပ်ဝတ္ထုတွေ ပျံ့နှံ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ပျံ့နှံ့လာတာပါပဲ။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဝယ်နိုင်သူက ဝယ်နိုင်တော့ များလာတာပေါ့လေ။ ဒါပေ သီ အုန်းသီးကက်ဆက်ပေါ်လာတော့လည်း ရေဒီယိုတုန်းကလိုပဲ။ ပထမဆုံးဝယ်တာ ကိုကျောက်ခဲဆိုတဲ့လူ။ သည်လူက ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ်နဲ့ နောက်ပိုင်းမှ စီးပွားဖြစ်လာတဲ့လူ။ ကိုကျောက်ခဲ ကက်ဆက်ဝယ်လာတော့လည်း ရွာသူရွာသားတွေက သိပ်ဟက်ဟက် ပက်ပက် မရှိကြပါဘူး။ သည်လိုနေကြတာပါပဲ။ ဒါလည်း မြင်းခြံဘက် ရောက်ဖူးသူတွေက မြင်ဖူးကြားဖူးကြတာ ကြာလှပေါ့။ ဘူးပြားကလေး တစ်ဘူး ကက်ဆက်ရဲ့ ပြနေတဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ထဲ ထည့်ပြီး ခလပ်နိပ် ရင် အသံမြည်တာတော့ ရောက်ဖူးပေါက်ဖူးသူတိုင်း သိပြီးသား။ အုန်းမောင်ကလည်း သိတယ်။ သူနဲ့သိတဲ့ တခြားရွာက ဓာတ်စက် ပိုင်ရှင်တွေဆိုရင် သည်အုန်းသီးကက်ဆက်နဲ့ စက်ဖွင့်နေတာ ကြာပဲ ကြာလှပြီ။ ဒါပေမယ့် တခြားရွာမှ သည်လိုကက်ဆက်မျိုး ရှိနှင့်ပြီးတာ၊ ပိုင်ဆိုင်ကြတာ၊ ဘယ်နှယ်မှ မနေပေမယ့် အနောက်ကိုင်းမှာ ကျောက်ခဲ က ပထမဆုံးဝယ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အုန်းမောင်ရင်ခန့်တယ်။ ကက်ဆက်မှာတော့ ကျောက်ခဲက ပထမ ဖြစ်ရပြန်ပြီကိုး။

ပြဿနာက သားသမီးတွေကစတာ။ ကိုကျောက်ခဲအိမ်ကို ကက်ဆက်သွားနားထောင်တာ ခွင့်မပြုကြတာက စတာ။ တကယ် တော့ အုန်းမောင်အိမ်မှာ ဘာပါဝါမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အကြီးမနပ် ယောက်နဲ့ မသေးတာက လုပ်ကျွေးနေတာဆိုတော့ သည်ကလေးတွေ မှီစားနေရတာလည်း ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းက ကျောက်ခဲကို

သူကိုယ်တိုင် ခံတွင်းမတွေ့တာလည်း ပါတယ်။ ခင်သောင်း လေဒီယို တုန်းက ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ကလေးတွေကလည်း တာမှ မပြောခဲ့ကြဘူး။ နားထောင်ချင်ထောင် မထောင်ချင်နေကိုး။ အခုက ပြဿနာ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ ဦးကျောက်ခဲအိမ်တော့ မသွားရဘူး။ အဖေပြောဆိုထားတာ မမှတ်ဘူးလား’ သမီးတွေ ပြောလည်း ပြော စရာပေါ့လေ။ တစ်ခါက ခင်သောင်း ခရီးသွားလို့ ကျောက်ခဲ ရေဒီယို သွားနားထောင်တော့ ကျောက်ခဲက ‘ကိုအုန်းမောင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လေဒီယိုနဲ့ ညှဉ်ခံမနေအားဘူး’ လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အုန်းမောင်ဆိုတာ မျက်ရည်များတောင် ကျခဲ့တာ၊ ဘာမှ မကြာလှသေးဘူး။ ရိုလုရင် နှစ်နှစ်ပေါ့။ သည်စကားကို သူနာတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မချမ်းမသာဖြစ် ရတယ်။ ငါ့ချို့တဲ့လို့ အပြောခံရလေခြင်းလို့ ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခု ကျောက်ခဲက ကက်ဆက်ဝယ်ပြန်ပတဲ့။

‘အဖေ မသွားပါဘူးဟာ သည်ကောင့်ဆီများတော့ တန်ပါ’

သည်ကတိကလေးတည်အောင် သူ့ကိုယ်သူလည်း ကြိုးစား နေကြည့်တယ်။ ရေဒီယိုထက်စာရင် ကက်ဆက်ကတော့ ပိုကောင်း တယ်ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ ရေဒီယိုက သူလာချင်တာလာတာကို နားထောင်ရတာ၊ ကက်ဆက်က ကိုယ်နားထောင်ချင်တာ ဖွင့်ရုံပဲ။ သူ့မှာသာ ကက်ဆက်ရှိရင် ကိုမြကြီးတစ်ခွေလုံး နားထောင်ချင်ရင် အခွေထည့် ဖွင့်ရုံနဲ့ ပြီးနိုင်တာ သူသိသားပဲ။ အသံလွှင့်ရုံကျတော့ ကိုမြကြီးတစ်ခွေလောက် လုပ်စမ်းဗျပြောလို့ ဘယ်ရမှာတဲ့။ ကက်ဆက် က ကောင်းမှန်းသိတာ သိတာပဲ။ ဆင်ခြင်နေတာ နေရတာပဲ။ သူကြီးသားအုန်းမောင်၊ ကုမ္ဘာသယအုန်းမောင်ပေပဲ။ သည်မှာနတော့

ရှိရမှာပေါ့။ နားမထောင်ရလို့ သေစမ်းပါစေလေ။ ကျောက်ခဲတံစက်မြိတ် အုန်းမောင်မဝင်ဘူး။ တစ်ရက် ခင်သောင်းအိမ်ကအပြန် မိုးကြီးမှောင် ကြီးထဲ ပြန်ရိုးပြန်စဉ်မပြန်ဘဲ အိမ်ကြီးအိမ်ကြားက ပြန်မိတယ်။ ကျောက်ခဲအိမ်နဲ့ သံဖြူဆရာတင်ဝအိမ်အကြားရောက်တော့ ကျောက်ခဲ အိမ်ဘက်က အသံတွေ ထွက်လာတာကြားတာနဲ့ ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး နားထောင်လိုက်မိတယ်။

‘ဦးလေးကိုငွေအုန်း’

‘ယုဝတီရေ’

‘ကျွန်မဆိုတဲ့ တေးသီချင်းလေးကို အဓိပ္ပာယ်ရှင်းကြရဲ့လားရှင်’

‘နားမရှင်းသေးပါဘူး မင်းသမီးရယ် ပြောပါဦး’

‘ဪ... ဦးလေးတို့ကလည်း လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာဘုံရယ်လို့ ဘုံသုံးပါးရှိတဲ့အနက်က ဘုရားစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်တာက လူ့ဘုံပါပဲ ဦးလေးတို့ရဲ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ကိုငွေအိုးရဲ့၊ ဟော... လူ့ဘုံရယ်၊ နတ်ဘုံရယ်၊ ဗြဟ္မာဘုံရယ် ရှိတဲ့အနက်က ကျုပ်က သိကြားဘုံကြိုက်တယ်ဗျာ’

‘တော်တော်ကောင်းလို့လား’

‘ပေါင်မုန့်နဲ့ တို့စားရင် သိပ်ချိုတယ်ဗျာ’

(ဟားဟား... ဟားဟား... ဟား...)

‘ကျုပ်ကတော့ ဟိုဘုံလောက် မကြိုက်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘယ်ဘုံတုံး’

‘ဘုံဆိုင်လေဗျာ’

(ဟားဟား... ဟားဟား... ဟားဟား...)

ခိုင်း... နှိုင်း... ညောင်... ခိုင်း... ခိုင်း...

‘ဟိတ် အားလုံးငြိမ်ကြစမ်း၊ အငြိမ်ဆက်ကစမ်း၊ မင်းတို့က ဘာလို့ ထကြရတာလဲ။ မင်းတို့လူပြန်တွေ ထောင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေကြ။ မလုပ်နဲ့။ အလကား မျက်စိနောက်တဲ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ပြက်တာ ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းသမီးကတာ ကြည့်ချင်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟဲ့... ဟိုကောင်မလေး နင်ပြန်ကစမ်း ဝိုင်မနေနဲ့’

‘ဦးလေးကိုမိုးသီး သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ သမီးကြောက်တယ် ဦးလေးရယ်’

အလို၊ ဒါ ဘာဇာတ်ထုပ်ပါလိမ့်။ ကက်ဆက်ဇာတ်ထုပ်တော် တော်များများသူကြားဖူးခဲ့ပါရဲ့။ သည်ဇာတ်ထုပ် မကြားဘူးသေးပါလား။ ကြည့်စမ်း ကောင်းချက်တော့။ အငြိမ်ကတာကို လူဆိုးတွေ၊ သေနတ် တွေနဲ့ ဝိုင်းနေပါပကော၊ ဟာသာလည်းငှက်၊ ကျီးလည်းငှက်လား။ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဇာတ်ထုပ်က တစ်မျိုးကောင်းတာ။ နေပါဦး ဟိုဇာတ် ထုပ်က ဘာတဲ့။ ကိုဘထူး၊ မဦးခင်၊ တင်မောင်မောင်၊ ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့အကြိုက်ဆုံး ဇာတ်ထုပ်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဒါဖြင့် သည်ဇာတ်ထုပ်က ဘာလဲ ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ အုန်းမောင် ရင်တွေခုန်လာတယ်။ ချွေး တွေတောင် ပြန်လာတယ်။ သည်ရွာမှာ ကက်ဆက်ဇာတ်ထုပ် နားထောင်ဖူးတာနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး။ အသံချဲ့စက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အလှူမဂ်လာဆောင်၊ ကျောင်းရေစက်ချ၊ ဘုရားကိုးဆူအဆုံး တစ်ရွာ တစ်ရွာ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခခံပြီး သွားနား ထောင်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ နားထောင်ခဲ့ရသမျှလည်း ကျောရိုးစိမ့် အောင် ကြိုက်ခဲ့တာချည်း။ အခု ဇာတ်ထုပ်ကတော့ သူမကြားဖူးဘူး။

ခက်တာက ကျောက်ခဲကက်ဆက်က ဖြစ်နေတယ်။ သမီးတွေ ပေးထားတဲ့ ကတိဆိုတာကလည်း ဖအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချိုးဖောက်မယ်ဆိုရင် ချိုးဖောက်ခွင့် ရှိတာပဲလေလို့ ညှာတွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်လိုလည်း သူမလုပ်ချင်ဘူး။ နားထောင်ချင်တာကလည်း လျာတွေ အာတွေတောင် ယားလာသလား မှတ်ရတဲ့အထိပဲ။ ဆံပင်တွေတောင် ထောင်ထလာတယ်။ လည်ချောင်းတစ်ချောင်းလုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလာတယ်။ နားရွက်တွေ ထီးရွက်တွေလို ပွင့်ကားသွားတယ်။ ခြေတွေ၊ လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလာတယ်။ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းက အသံတွေဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သွေးကြောထဲမှာ ရောဂါဝိုးပွားတွေလို တရွရွပြေးနေတယ်။ ကိုင်းကွေးကွေး ခါးရိုးတောင် ဖြောင့်သွားသလား မှတ်ရတဲ့အထိ တင်းတောင့်သွားတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ အုန်းမောင်က ချက်ချင်းပဲ ကျောက်ခဲအိမ်ခြံစည်းရိုးဘေးကပ်ပြီး ဖင်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျကျနနကြီး ထိုင်လိုက်တာပါ။ အိတ်ထဲက ဆေးလိပ်ကိုထုတ် မီးညှိပြီး ခြံစည်းရိုးနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကပ်လိုက်တယ်။ ရပြီ။ ကောင်းကောင်းကြားရပြီ။

‘ဖယ်နော် ရှင်ကျွန်မ အသားကို မထိပါနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လာကြတာလဲဟေ့’

‘ဟယ် ဆရာကြီးပါလား။ ကျွန်တော်တို့လေ ခခန်းမှာ ပျင်းလို့ အငြိမ်သမလေးတစ်ယောက် ခေါ်လာ’

‘ဟေ့ကောင် တော်တော့ ခုလွှတ်လိုက်စမ်း သည်မှာ အောင်ဘော်’

အမှောင်ထဲမှာ အုန်းမောင်ဟာ သစ်ငုတ်တို တစ်တိုလို ငြိမ်လို့။ ခြံစည်းရိုးဝါးထရံကို ခပ်စောင်းစောင်းမိုပြီး ဆေးလိပ်ဖွာရင်း နားထောင်

နေလိုက်တာ ဇာတ်လမ်းပြီးတဲ့အထိပဲ။ ဇာတ်ထုပ်အသိမ်းမှာ ဇာတ်ထုပ်နာမည် ထည့်ပြောသွားလို့ သိရပြီ။ ‘ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ဘယ်သူက’ တဲ့။ မင်းသားက ကျော်ဆင့်။ မင်းသမီးက တင်တင်ထွေး။ ဇာတ်ထုပ်ပြီးတော့ ခဏရပ်သွားတယ်။ အုန်းမောင်ကလည်း မပြန်သေးဘူး။ ဘာထပ်ဖွင့်ဦးမှာပါလိမ့်ပေါ့လေ။ တစ်အောင့်နေတော့ ကက်ဆက်သံပြန်ကြားရတယ်။ သည်ဇာတ်ထုပ်ပါပဲ။ နှစ်ခါပြန် ဖွင့်တာပေါ့လေ။ ရတယ်။ ပိုတောင်ကောင်းသေး။ အုန်းမောင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထပ်ထုတ်တယ်။ အဲသည်ညက အုန်းမောင် တော်တော်ကျေနပ်သွားတယ်။ ကျောက်ခဲအိမ်ဝိုင်းထဲ မဝင်ရဘဲ၊ အောက်ကျနေကပ်ကျ မခံရဘဲ နားထောင်နိုင်တဲ့နည်းကို သိလိုက်ပြီကိုး။ ခက်တာက ဒါမျိုးက ညဖက်မှ ကောင်းတာလေ။ ညဆိုတာတောင်မှ လစိုက်ရက်မှ ကောင်းနိုင်မယ့် ကိစ္စ။ လသာရက်ကြီး သူများခြံစည်းရိုးဘေး ထိုင်နားထောင်ရင် လူမြင်နိုင်တယ်။ နေ့ခင်း သာဆိုတာပေါ့။ ဒါလည်း အုန်းမောင်က တွက်ပြီးသား။ ကျောက်ခဲအိမ်နဲ့ ကပ်လျက်က သံဖြူဆရာကိုတင်ဝ အိမ်က နားထောင်မယ်ဆိုရင်လည်းဖြစ်တာပဲ။ ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ရင် ကြားနိုင်တာပဲ။ ကျယ်ကျယ်မဖွင့်ရင်လည်း ကိုတင်ဝ အော်ခိုင်းလိုက်ရုံပဲ။

နောက်ရက်တွေကစပြီး အုန်းမောင် မယားနဲ့ သမီးတွေ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ယာခင်း ကိုင်းခင်းထဲ ထမင်းပိုရင် ရွာလမ်းက မသွားတော့ဘူး။ ကျောက်ခဲ အိမ်နားက သွားတယ်။ ကိုတင်ဝ အိမ်ဝင်ပြီး ရေသောက်သလိုလို၊ မီးခြစ်တောင်းသလိုလိုနဲ့ တစ်အောင့်နားတယ်။ ကက်ဆက်ဖွင့်တာနဲ့ကြုံရင် ထမင်းတောင်းချ နားထောင်တယ်။

‘အုန်းမောင်ရာ ကလေးတွေ ထမင်းဆာရောပေါ့ဟ နာရီပြန်

တစ်ချက်တီးတော့မယ်' ကြာတော့ ကိုတင်ဝကတောင် သတိပေးရတဲ့ အထိပဲ။ အုန်းမောင်ကတော့ ရှင်းတယ်။ ဇာတ်ထုပ်တွေ ပြီးမှ သွားပို့တာပဲ။ အဖေခေါင်းမှူးနေလို့လို့ ပြောလိုက်ရင် ကလေးတွေကလည်း ကျေနပ်သွားတာပါပဲ။ နေ့ ကိုတင်ဝအိမ်၊ ညခြံစည်းရိုးစနစ်နဲ့ ကျောက်ခဲ ကက်ဆက် နားထောင်တာကပဲ ရှိရောပေါ့၊ ဇာတ်ထုပ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်။ မကရင်သာ မကမယ်။

(ဂ)

BURMESE
CLASSIC

တကယ်တမ်းပြောရရင် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ရုပ်တစ်ရုပ်အနေနဲ့ သာ သူ့ကို အုန်းမောင်လို့ ခေါ်နေရပေမယ့် အသက်က ခြောက်ဆယ် နားကပ်နေပါပြီ။ ကျော်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျော်လောက်ပြီ ပြောပါ တော့။ သားသမီးတွေတောင် ကြီးကြပြီပဲ။ ရှိတဲ့ မြေကလေးက ရတာနဲ့ သားသမီးတွေ တောက်လုပ်လို့ ရတာကလေးပေါင်းပြီး စားလာကြ တာဆိုတော့ ပိုပိုလျှံလျှံရယ်လို့လည်း မရှိခဲ့ဘူး။ အုန်းမောင်ကတော့ မပြောင်းပါဘူး။ ဓာတ်စက်ထောင်ချင်တဲ့စိတ်လည်း မပြောင်းသေးဘူး။ နေဒီယိုတစ်လုံးလောက် ဝိုင်ဆိုင်ချင်သေးတဲ့စိတ်ကလည်း မပြောင်းသေး ဘူး။ အုန်းသီးကက်ဆက်ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ လိုချင်တာ တစ်ပိုင်းကို သေလို့။ အနောက်ကိုင်းမှာပဲ ကြည့်လေ။ အသံချဲ့စက် ထောင်ထားကြတာ လေးလုံးလား၊ ငါးလုံးလားတောင် ရှိနေပြီ။ ရေဒီယို ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ အနည်းဆုံး လေးငါးအိမ် ခြားတစ်လုံး ရှိနေပြီ။ ကက်ဆက်ကတော့ တံဆိပ်ရုံ၊ ကက်ဆက်ကချည်း အနောက်

ကိုင်းမှာ စာရင်းပေါက် အလုံးနှစ်ဆယ် အောက်ထပ်တော့ ရှိမယ်မှန်း တာပဲ။ မနက်မိုးမှ လင်းပြီဆိုတာနဲ့ ရွာထဲ ပွက်ပွက်ရိုက်နေတော့တာ ကလား။

အခုလည်း တစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ဘလက်အင်ဂိုက်တီဗွီတဲ့။ ရွာလယ်က ကုန်းဆေးဝိုက်တဲ့ ကိုဘတင် ဝယ်လာတာ။ အရပ်ရော အသံပါ ကြားရသတဲ့။ ဒါလည်း မဆန်းပါဘူး။ မြင်းခြံမှာ တွေ့နေရ တာပဲ။ အရောင်စုံဆိုတာတောင် ကြည့်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ မြင်းခြံမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ စိတ်ထဲ ဘယ်နှယ်မှ မနေပေမယ့် ရွာက ကိုဘတင် ဝယ်လာတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အောက်မေ့မိသေး တာကလား။ တီဗွီမှာတော့ ကိုဘတင်က ပထမဖြစ်ရပြန်ပြီကော။ အုန်းမောင်ကတော့ ကမ္ဘာလောကသည်ပင်လျှင် သူ့ကို တမင်သက် သက် အရွံ့တိုက်နေတာလားလို့ တွေးတတ်နေပြီး ကြည့်လေ။ ဂေါက် လှည့်ပုံးတုန်းက သူက ပထမ။ ရေဒီယိုကျတော့ ခင်သောင်းက ပထမ။ ကက်ဆက်ကျတော့ ကျောက်ခဲက ပထမ။ ဟော... ဘလတ် အင်ဂိုက်ဆိုတာကြီးကျတော့ ကိုဘတင်က ပထမဖြစ်ရပြန်ရော။ နောက်ထပ်ကော အနောက်ကိုင်းကို ဘာတွေ ရောက်လာမှာလဲ။ ဘယ်သူ ပထမနေရာ ယူကြဦးမှာလဲ။ ဓာတ်စက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေဒီယို ဖြစ်ဖြစ်၊ ကက်ဆက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တီဗွီဖြစ်ဖြစ် တခြားနေရာဒေသတွေမှာ ဖန်တရာစောသုံးကြစွဲကြပြီးမှ အနောက်ကိုင်း ရောက်လာတာပေမယ့် ရောက်လာတာတော့ ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

အချိန်ကာလတွေက လူတွေကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာ သေချာပါတယ်။ လူတွေကိုမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အနောက်ကိုင်းကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ် ဆိုကြပါစို့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွေ

ရှိနေပြီ။ အလှကုန်ဆိုင်ကလေးတွေ ရှိလာပြီ။ ထော်လာဂျီတစ်စီးရောက် လာပြီ။ မြို့သွား ကျောင်းတက်တဲ့ ကလေးတွေ ရှိနေပြီ။ သေချာတယ်။ ကာလာတီဗွီရောက်လာဦးမယ်။ ကာရာအိုကေရောက်လာဦးမယ်။ ဗီစီဒီ၊ ဒီဗီဒီဆိုတာတွေ ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါတွေနဲ့အတူ ဗီဒီယိုရုံတွေ၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းတွေ ရောက်မလာဘူး ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါက သူဟာ ပထမဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပဲ။ အုန်းမောင် ဟာ ခေတ်ပညာတတ်မဟုတ်လို့ ဒါတွေတော့ ဘယ်စဉ်းစားတတ်ပါ မလဲ။ သိပ္ပံနဲ့ နည်းပညာဆိုတာကြီးကို သူမသိပေမယ့် ဒါကြီးကလည်း သူ့ကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဂေါက်လှည့်ပုံးတစ်ပုံးနဲ့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အုန်းမောင်ကတော့ ဘယ်သူ့အိမ်မှ မသွားတော့ပါဘူး။ ဘယ်ခြံစည်းရိုး မှလည်း သွားမကပ်တော့ပါဘူး။ ဘယ်လို အရုပ်နဲ့အသံမှလည်း အာ သာငမ်းငမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

အစကတော့ သူစိတ်ကုန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသေးတာနဲ့ သားသမီးတွေက ခွင့်မပြုတာ။ မြင်းခြံတောင် မသွားရတော့ဘူး။ ဟိုရွာသည်ရွာလည်း မလည်ရ မပတ်ရတော့ဘူး။ ကိုကျောက်ခဲ ဝင်းထရဲနားကပ်ပြီး ကက်ဆက်နားထောင်တယ်ဆိုလို့ ထမင်းလည်း မပိုရတော့ဘူး။ ညလည်း ထွက်ခွင့်မရတော့ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး တော်ရုံ တန်ရုံ ဗိုက်နာပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုမြကြီးတောင် နားမထောင်ရ ဆာ့ဘူး။ မသွားရ၊ မလာရတာကြာလာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အာသာငမ်းငမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ မက်ရေ စက်ရေ မရှိတော့ဘူး ခြုံပါတော့။

(၉)

ခက်တာက ဒါတွေက သူ့ရဲ့ သိစိတ်က ဆင်ခြင်ထားတာပဲ ရှိတာကိုး။ မသိစိတ်ကတော့ ဘယ်စိတ်ကုန်ပါ့မလဲ။ ဓာတ်စက်သံကြားရင် တူးရွင်းပြား ယာခင်းထိပ်စိုက်ထားခဲ့ပြီး ပြေးလိုက်ချင်သေးတာကလား။ ရွာထဲက ဖွင့်တတ်တဲ့ လော်စပီကာသံကြားရင် စိတ်တွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတတ်သေးတာပဲ။ မြင်းခြံမယ် မြို့တော်သိန်းအောင် ဆိုလို့ကတော့ အလစ်သွားလိုက်ချင်သေးတာလည်း ရှိသေးတာပေါ့လေ။ နတ်ကန္တာပွဲက ဒိုးသံကြားရင် သူပါ ပူးချင်နေတာ။ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲ လှည့်လို့ ဝံ့တောင်သံကြားရင် ထဟစ်လိုက်ချင်သေးတာ။ သင်္ကြန် သီချင်းခွေများ သူတကာဖွင့်သံကြားရင် ရင်ထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ချင်နေသေးတာတွေတော့လည်း ရှိနေတာပါပဲ။ ခက်တာက လူက အိုပြီ။ စိတ်ကလည်း အိုပြီ။ ကျန်းမာရေးကလည်း ချူချူချာချာ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်တော့မှ မညှပ်တဲ့ ဆံပင်ဖြူဖြူက ဂုတ်ထောက်နေလေရဲ့။ ရှေ့ကို ထိုးထွက်နေတဲ့ သွားနှစ်ချောင်းကလည်း ဇရာက ရိုက်ချိုးလိုက်ပြီ။ မျက်တွင်းချောင့်တွေက ဂုံညှင်းတစ်ဒိုးစာစီလောက် ခွက်ဝင်နေပြီ။ နားထဲက လေတွေ တူဝုးဝုးထွက်နေတာကလည်း လေးငါးနှစ်ရှိပြီ။ လက်တွေ၊ ခြေတွေကလည်း ဟာလာဆန်စက်က

တုန်ဆန်ခါလို သွက်သွက်ခါနေပြီ။ အပေါ်နဲ့အောက် တစ်လှည့်စီဝတ်လို့ ပုဆိုးတောင် အနားနှစ်ဖက်စလုံး လုံးနေရတဲ့ဘဝမှာ သူ့ဘာကိုမှ လည်း မတောင့်တတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကြောင့်ကြတာလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့လေ။ အခု သူပထမမဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ သူဟာ ပထမတွေရဲ့ ပထမဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား။ ရေဒီယိုမှာ ပထမ၊ ကက်ဆက်မှာ ပထမ၊ ဘလက်အင်ဂျင်မှာ ပထမ နေရာယူထားကြလို့ ဂုဏ်ယူရင် ဂုဏ်ယူကြရဲ့ ရှိပေမယ့် တကယ်တော့ သည်လူတွေဟာ ဘာအနုပညာမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာခံစားမှုမှ ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။

ခြေတုန်တုန် လက်တုန်တုန်နဲ့ပဲ သူ့ဂေါက်လှည့်ပုံးကြီးကို ပုဆိုးစုတ်ပတ်ထားရာက ဖြည့်လိုက်တယ်။ သူ့တပည့်ငွေလှ ထားခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဖွင့်လို့ရပါသေးတယ်။ သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်တယ်။ ဂေါက်တံနဲ့ သံပတ်ကို ခပ်တင်းတင်းဖြစ်သွားအောင် လှည့်တယ်။ ဓာတ်ပြားခံလည်တော့မှ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ကောက်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အပ်တစ်ချောင်းတပ်ထားတဲ့ ချိတ်ကောက်ကို ဓာတ်ပြား နှုတ်ခမ်းမေးတင်ထောက်လိုက်တယ်။ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ ဆိုတဲ့ အသံကလေး ထွက်လာတော့ ထန်းပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ အသံထွက်လာတာပါပဲ။ ရွှေကျီးညိုရဲ့ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ပါ။ အံ့သည်နေ့က ရွှေကျီးညိုကလည်း ငိုလို့၊ သူကလည်း ငိုလို့၊ သေတ္တာဆားမှာ သင်္ဘောဆေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ဣန္ဒာသယဆိုတဲ့ စာလုံးကလည်း ငိုလို့။

(ဓာတ်ကျောရိုး ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဦးလှိုင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။)